

КАО СИЛНИ ВЕТАР

Mel Tari
Cliff Dudley

ПРЕДГОВОР

Четири вечери пре готово успешног комунистичког преврата у Индонезији 1965. године, Бог је почео да излива свој Дух у варошици на мало познатом острву Тимору. Он је пробудио хришћане на молитву, и земља је добила јако много. У међувремену, тимови евангелизатора, оформљени од обичних људи, пошли су да путују по острву Тимору и околним острвима, објављујући еванђеље, исцељујући болесне и подижући мртве. Чуда која су се догађала после Дана духова, кад је Дух по први пут сишао "као силни ветар", данас се поново догађају.

Бог је послао гласнике из средишта тог пробудиња на запад са узбудљивим извештајем о својим величанственим делима. Али овај је човек, такође, донео реч неопходну нашим црквама. Његова порука гласи: "Назад ка једноставности Речи Божје".

Овде је разлог да духовни хришћанин не ограничава дарове Духа на Цркву првог столећа. Овде су основни принципи за оне који желе да буду крштени Духом. Мел Тари истиче да Божји Дух не доноси само силу, већ и љубав и дисциплину (2. Тим. 1,7). Када Свети Дух заиста управља, онда постоје и равнотежа и ред. Наша породица имала је изузетну привилегију да упозна и лично слуша Мела.

Нико у кругу наших познаника није примером показивао Духом испуњен и Духом вођен живот као што је то чинио овај понизни и послушни слуга Божји са друге стране света. Чак из његових порука зрачи карактеристичан Христов дух, који открива дубоко посвећење Господу и љубав и радост, које преображавају животе куда год пролази.

Џон Реа (John Rea)

Оак Парк, Илиноис

УВОД

Вода претворена у вино... Човек устао из мртвих... Појео отров и није му нашкодио, ходање преко реке дубоке 9 метара... Чуда, као што су ова, која су се догађала у библијска времена, често су се спомињала и забележена су и у току 1970. године. Али она се догађају и данас, ако људи, жене и деца једноставно верују Богу и делују према Његовим обећањима.

Индонезија, држава састављена од острва у Пацифику (Тихом океану), сада је средиште онога што се може третирати као највеће пробуђење XX века.

Индонезанско библијско друштво које је покушало да забележи резултате било је у немогућности да то статистички учини. На пример, цркве у централној Јави, које су бројале 30.000 чланова 1961. године, имају данас (1971.) више од 100.000 људи са дуплим увећањем годишње. Пробуђење је почело у граду који се зове Сое, у Лесер Сунд групи и настављено је кроз рад тимова евангелизатора.

Методистички пастор у Бундунгу, А.Ј.Б.Томас каже: "Овај народ је прилично примитиван. Он одувек живи у духовном свету и спремно решава сукобе између добрих и злих духова. С њиховом дечјом вером, чуда за њих не представљају проблеме."

Многе црквене вође верују да живимо на граници времена када ће се еванђеље преселити из Азије у остале крајеве света.

Један човек, Мелхиор Тари, боље познат као Мел, имао је 18 година када је почело пробуђење. Мел је прокрстарио САД и Европу ослањајући се једино на Бога, који испуњава његове потребе.

1. "У БОГА СЕ УЗДАМО"

Срце ми је залупало када је огромни авион Пан Америкена забрујао на дугачкој писти џакартског аеродрома, спремајући се да полети. Ускоро су мања индонежанска острва изгледала као овећа кора банане. У тренутку, џунгле и колибе мог села постале су само сећања. Ја – Мелхиоп Тари, безначајан, мали, неуки Индонежанин, био сам на путу за Сједињене Државе.

Претурао сам прстима по свом цепу и нашао новчић од педесет центи који ми је дао један мој пријатељ. Извадио сам га из цера као што сам то чинио више пута раније, и почео да читам речи: "У Бога се уздамо".

Сједињене Државе би морале бити земља налик на рај, помишљао сам. Влада и њен народ се уздају у Бога. Кад год троше свој новац они се опомињу Бога.

"Боже, да ли си сигуран да ја имам поруку за Америку?", питао сам.

Авион се дизао више и више све док нисмо били далеко изнад облака, кад сам се у мислима вратио оном дану 1967. године.

"Мел", рекао ми је Бог, "ја ћу те послати у Сједињене Државе да им кажеш о мени".

"То је немогуће!" – мислио сам, то би ме стајало више новца него што могу да уштедим до краја свог живота.

"Не брини се о томе", говорио ми је Господ. "Ја сам те позвао и ја ћу уредити пут".

Када је почело пробуђење у Индонезији, многи су добили пророштво од Господа да ће нас послати из Индонезије по целом свету. У то време нисмо ни помишљали ко би то могао бити, кога би Господ послао, али пре него што сам се прикључио тим тимовима размишљао сам како би било дивно да ја будем изабран.

То је једини разлог што ми Господ није допустио да се придружим првом тиму који је изашао са еванђељем. Нисам био изабран, све док није дошао 42. тим. Господ је желео да добијем правилан мотив.

Једнога дана био сам очајан: "Господе, зашто мене ниси изабрао?", питао сам. "Изабрао си моју сестру, а она није много духовнија од мене. Истини за вољу, она је лошија од мене у многим стварима. Ако упоредиш остале са мном и ја сам спреман као и они, Господе, можда и спремнији".

Господ ми је проговорио тихим и нежним гласом: "Мел, твоји мотиви су погрешни. Ти желиш да ми служиш, али не на тешким местима у џунгли. Ти желиш да идеш по целом свету, али то у реду. Тако да те сада не могу употребити".

Најзад сам се покајао због овог глупог мотива, и био сам позван да будем члан једног тима три месеца пошто је пробуђење већ почело. Две године касније, Бог ми је опет проговорио. Овога пута ми је рекао да идем у САД. У то време, нисам желео да напуштам Индонезију. Моје мисли су биле узнемирене причама које сам слушао од других мисионара. Говорили су да ако одемо у Америку, постаћемо плен новца, добрих кола и богате хране у којима ужива већина Американаца.

Али после једне недеље читања Речи Божје и молитве, схватио сам да је одлазак у Америку био Божји план за мене. Ипак, Бог је желео да још сачекам. Објаснио ми је да не треба да идем у Америку пре 1970.

1969. године, једна породица из Америке ми је послала телеграм и новац за мој лет, али Господ ми је јасно рекао: "Не узимај га".

Захвалио сам им се и одговорио: "Жао ми је, али ово није Божје време".

"Мел, ти си глуп", говорили су ми пријатељи. "Ако је тај новац дошао од Бога требало је да га узмеш. Зар не желиш да идеш?"

"Сигурно, ја желим да идем у Америку, али сада није Божје време", поновио сам.

БОГ КАЖЕ: "ИДИ!"

Годину дана после тога, Господ ми је рекао: "Сада је време да идеш".

Тако сам отишао до верних за потврду. "Хоћеш ли да се молиш за мене?", питао сам једну сестру у Господу. "Морао бих имати Божје вођство у нечему што је веома важно".

"Шта ти је потребно да сазнаш?", питала је она.

"Не могу ти рећи јер ћеш мислити о томе и ако ти се свиди та замисао рећи ћеш: "Да", а ако ти се не свиди рећи ћеш: "Не", а ја бих имао само твоје гледиште, а не Божје", казао сам јој. "Тако, ја ћу се молити и док ја то чиним, ти гледај Божју телевизију. Онда ми реци одговор".

Бог је дао многима у Индонезији дар виђења. Ми одемо код њих и замолимо их да погледају "Божју телевизију". Она им каже будуће догађаје, иако су они сакривени, односно заклоњени. Тако сам се ја помолио и рекао: "Боже, ти знаш да ми је потребно твоје вођство, молим те, покажи мојој сестри, да зна и да може рећи. Ти си ми већ рекао, али молим Те да ми потврдиш и преко ње".

Кад сам завршио молитву, упитао сам: "Шта ти је Бог показао?"

"Доста ми је страно", моја сестра одговори. "Видела сам те да стојиш усред великог народа, али они су другачији од нас. Имају белу кожу. Многи међу њима имају плаву косу. Очи им се разликују од наших. Многи од њих су виши од 180 цм. Такође, нисам разумела ни шта си ти говорио. Говорио си на потпуно страном језику. Не знам која је то земља коју сам видела. Али Бог ми је казао да учиниш како ти је казао, и да то учиниш сада јер је то Његова воља. Мел, шта је то, молим те, објасни ми".

Казао сам јој да народ који је видела у виђењу јесу Американци, да смо говорили енглеским језиком, и како треба да слави Бога са мном што је кроз њу потврдио да треба да идем у Сједињене Државе.

БОЖЈЕ ЧУДОТВОРНО СТАРАЊЕ

Уследила су многа друга потврђења.

Једне ноћи, пошто смо се заједно молили у цркви, Господ је казао: "Иди одмах и спреми се да путујеш прекосутра".

"О не, Боже, то је немогуће", казао сам. "Не постоји могућност да сакупим толики новац тако брзо. Ја немам ниједан новчић у свом џепу".

Али Господ је инсистирао: "Кажи својим пријатељима и породици да ћеш за два дана да отпутујеш у Сједињене Државе".

"Боље би било да им не говорим, помислиће да сам полудео", мислио сам у себи. Али пошто ми је Бог рекао да кажем, послушао сам и поред тога што је изгледало немогуће.

"Прекосутра одлазим за Америку", разглашавао сам. Моја родбина и пријатељи су се понашали управо онако како сам замишљао – смејали су се.

"Мел, то је немогуће. Ти си луд", говорили су ми.

"Мел, радује ме што си ми то казао, али молим те немој никоме више говорити", одговорио ми је отац. "Мислиће да си полудео". Прва велика ствар која ми је била потребна био је превоз до главног града Тимора, Купанга. Купанг је око 120 km удаљен од мог места, Соеа. А ако икада дођеш у Тимор разумећеш зашто сам се бринуо због овога. Путовање у мојој земљи је врло мучно. Понекад имаш срећу да седиш возећи се на државном камиону. Али путници углавном пешаче по беспућу џунгле.

У то време, Господ је говорио двома сестрама у Џакарти и објаснио им да ми је потребна помоћ. Упућене су да одлете до Купанга, изнајме џип, оду до Соеа и доведу Мела Тарија назад у Џакарту.

"Боже, па Мел тек што си вратио из Соеа, и сада ти желиш да одемо и да га вратимо?", протествовале су. (Био сам на конференцији мисионара у Бандунугу, где сам проповедао.) Господ им је заповедио да свакако иду, тако да су прелетеле 2.400 км до Тимора. Тамо су изнајмиле џип и дошле у Сое. Стигле су мојој кући те ноћи.

Дошле су ми и рекле: "Мел, да ли треба да путујеш за Џакарту?"

"Слава Господу, спреман сам да идем", одговорио сам.

У исто време, примио сам телеграм из Америке, који је гласио: **НОВАЦ ЈЕ УПУЋЕН У БАНКУ У КУПАНГУ ЗА ТВОЈ ПУТ ЗА ЏАКАРТУ И ЗА КРУЖНО ПУТОВАЊЕ ПО АМЕРИЦИ КОМПАНИЈОМ ПАН АМ.**

Овај телеграм је стигао од породице за коју никада нисам чуо. Господ им је једноставно рекао: "Пошаљите новац у Индонезију да би Мел Тари могао да стигне овде". Никада ме нису срели али су остали послушни Богу и послали новац.

Однео сам телеграм у банку и добио новац за Џакарту. Али када сам стигао у Џакарту, проблем се тек појавио. Како да добијем америчку визу? Нисам имао никога ко би гарантовао за мене.

Отишао сам код америчког вицеконзула и он није хтео да ми изда визу.

"Ко ће да гарантује за вас?", питао је.

"Господ Исус", одговорио сам.

"Он је можда диван човек", рече он, "али ми га не можемо прихватити као гаранта".

Тог јутра напустио сам канцеларију без визе. После ручка и много молитве Господ ми је наложио да поново одем у конзулат, и да по други пут замолим за визу.

Кад сам поново стигао вицеконзул је био изашао, тако да сам разговарао с једном госпођом. Она се појавила у својству конзула.

"Ко је ваш гарант?", упитала ме је.

"Господ Исус", одвратио сам.

Без оклевања ми је исписала визу и вратила пасош.

"Како ћете да живиш у Америци?", упитала је.

"Господ ће ме у свему што ми буде потребно опскрбљивати. Он ми је то и обећао", одговорио сам.

"О", рече она, "можда ћете пасти на терет Америци".

"Не, никада нећу пасти на терет било коме у Америци", одговорио сам. "Ако Господ Исус може да носи терет целог света, сигурно може и мој. Пошто сам изашао, рекао сам: "сада, Господе, ти знаш да мој енглески није тако добар".

"Ти само иди напред, а ја ћу се побринути за проблем језика", рекао ми је Господ. "Ако не будеш спреман да говориш, кажи народу: 'Мој Исус ме је изневерио!'."

ПОСЛЕ АВИОНА

Управо тада поново сам чуо моторе гигантске летелице која се спуштала. "Вежите појасеве!", долазило је упозорење.

Чуо сам стјуардесу како говори: "Молим Вас, вежите се за ваше седиште, пошто се спремамо да слетимо на међународни аеродром у Лос Анђелесу".

О, радост је испуњавала моју душу. Америка – Америка, мислио сам. Земља где се народ ослања на Бога. "О Исусе, хвала ти што си ми дозволио да дођем у овај рај на земљи", молио сам се. "И покажи ми шта треба да говорим народу који тако много зна о Теби".

Тада нисам разумео да је Господ много, много пута морао да ми потврди самог себе у Америци, јер мени није било потребно да говорим боље енглески и да имам новца да преживим, него је требало да стварно схватим чињеницу да речи на новчићу – "У Бога се уздамо", нису увек биле истините.

Био сам толико узбуђен да сам тешко напуштао авион. Зграде су биле тако велике и нове. Заиста је било дивно. Ходао сам и напослетку стигао у широки хол, где је седео народ и где су се продавале многе ствари.

"О, не, ово није Америка!", узвикнуо сам. Ђаво је одвео авион на погрешно место. Свуда куда ми се поглед пружао видео сам лоше књиге, барове са алкохолним пићем и чинило ми се да се свуда пуши. "Каква грешка!", помислио сам. "Боже, помози ми!"

2. СИЛНИ ВЕТАР

Желим да вам кажем како је Господ радио. Можда ће вам ово помоћи да сазнате шта наш Господ може да чини у овим последњим данима. То ће вам такође показати да је цела Библија истинита, чак и за нас који данас живимо.

Људи често говоре о Библији као о "старој црној књизи". Они верују да су се ствари описане у њој догодиле пре много векова, и не односе се на наш нараштај. Али ја могу да потврдим да је Библија данас много вреднија него јутарње новине. Новине нам говоре само о злочинима и ратовима, земљотресима и бунама. Библија, наиме, објављује вољу Божју, и говори нам о Очевом срцу, Његовој љубави и Његовој сили.

Кад дословно верујемо Библији, видећемо силу Божју која делује у нашим животима, и у нашој средини, као што је то било и у библијска времена пре више векова.

Пре него што вам испричам о индонежанском пробудењу, и како се оно догодило, волео бих да вам укажем на стих који налазимо у Римљанима 15,16: "Да будем служител Христу Исуса за многобошце, који врши свету службу еванђеља Божијег, да многобошци као принос буду угодни, освећени Духом Светим".

У овом стиху, Павле није само рекао о одређеном позиву који му је Бог упутио већ и о његовој служби. Он је проповедао многобошцима не само речима већ и кроз моћне знаке и чуда, кроз силу Светога Духа (Рим. 15,18.19).

Ја верујем да је то начин на који Свети Дух жели да ради кроз животе слугу Божјих и данас.

У нашој цркви у Индонезији знали смо о Богу Духу, Богу Оцу и о Његовом сину Исусу Христу. Ми смо познавали нашу Библију доста добро. Учили смо библијске стихове напамет. Али никада нисмо искусили покретање и рад Светога Духа на начин који је апостол Павле то описао. Павле објашњава врло јасно да је незнабошцима проповедао кроз силу Светога Духа у речи, делима и моћним чудесима. Павле је ишао од села до села и од места до места, проповедајући еванђеље о Исусу Христу. Није им само показивао живу Реч Божју својим

животом за еванђеље међу људима већ и кроз моћне знаке и чудеса.

Дух Свети и данас употребљава свету Реч да дође до народа. Али Он жели да употреби и нас. Он жели да нас оздрави и да ради кроз наш живот чудима, и знацима. У 2. Тим. 1,7 читамо да Бог не даје Духа страха, већ силе, љубави и чистоте.

У 1. Кор. 13 Свети Дух је представљен као дух љубави. Али то није све. Дух Божји је дух реда (здравог расуђивања). Ово налазимо у 1. Кор. 14. У грчком језику "чистота" значи ред, дисциплину, поредак. Ја верујем да, као што је Павле казао у Рим. 15, Свети Дух ради у црквама увек на овај начин кроз силу.

Данас постоје многе цркве и народи широм света који верују да духовни дарови више не могу да делују. Како је то јадно. Пре него што је индонежанско пробуђење почело 1965. Господ је обновио Духовне дарове у нашим црквама и ја захваљујем Богу за то.

Многи кажу да због тога што је Црква била основана на дан Духова (Пентакост), нама нису потребни духовни дарови. Али ја не верујем у то. Зашто? Зато што је Павлу, Петру и Јовану пре две хиљаде година било потребно деловање и рад Светог Духа у њиховом проповедању. Колико је више ово потребно нашем народу. Ђаво зна да је његово време кратко и да ће Исус ускоро доћи. Ђаво се бори на страشان начин у наше време, далеко више него што је то чинио у првом веку. Верујем да једини начин на који хришћани могу да се боре јесте кроз силу Духа Божјег. Једина нада за Цркву је да дозволи духовним даровима да поново делују.

СИЛА У САНДУКУ

Ми кажемо: "Господе, ти си рекао у Библији да то можеш да учиниш, али ови стихови су стари две хиљаде година. Овај стих није релевантан зато што Црква није основана сада".

Ми данас имамо превише сандука по нашим црквама, у којима се остављају разни текстови Писма. Један сандук је за овакве стихове који говоре шта се догодило вековима раније. Други сандук је за стихове који говоре шта се може данас догодити, али само под одређеним околностима. Ови стихови су

само за Јевреје, тако да могу да иду у следећи сандук. Ми смо Библију ставили у тако много сандука да смо изгубили већину њених порука и значења.

Библија је једноставна. Она је за нас то још и данас. И она је истинита за нас, као што је била за људе који су живели пре две хиљаде година. Бог жели да је потврди кроз наше животе и данас. Ако све у Библији није истина, онда не остаје ништа што би било. Захвалан сам Богу, што ми је када је почело пробуђење, помогао да сагледамо Библију на врло једноставан начин. Невоља са већином од нас јесте у томе што све желимо да обухватимо нашим разумом, компјутером, уместо нашим малим срцем. Када у Марку 16,9-20 читамо о таквим знацима и чудесима многи кажу: "О, али ми те стихове нисмо налазили у свим старим рукописима. Пошто они нису у древним рукописима боље је да их оставимо у други сандук и да спустимо поклопац преко њих".

Шта је са 1. Кор. 12? "Павле наглашава ово зато што је Црква била мала и тек на почетку", многи кажу. "Они су били слаби и били су јој неопходни ови духовни дарови". И ова се глава оставља у други сандук.

Онда читамо 1. Кор. 13 и кажемо: "Ох, то је оно што нам је неопходно – љубав. Љубав је највећи дар". Онда долазимо до 1. Кор. 14 и одлучујемо да ове ствари нису тако важне. Пошто имамо љубав имамо све, и није нам потребно ништа друго. Тако и 1. Кор. 14 стављамо у један од сандука.

Како било, Библија то не објашњава тако. Библија каже да је Дух Божји дух силе, љубави и реда. Свети Дух ради на три начина. Божји Дух не ради само у сили или љубави или само у поретку него у све три области, као што је то написано у 1. Кор. 12, 13 и 14. Ми не можемо да избацимо било коју од ове три главе.

ПОНОВЉЕНО 2. ПОГЛАВЉЕ ДЕЛА АПОСТОЛСКИХ

Ја припадам презвитеријанској цркви и ту је све било уређено. Кад одемо у цркву све нам је написано. Пастор чита један део а ми други. Знамо када се устаје, када седи, када се

моли и када се пева. Захвалан сам Богу за то и ценим тај поредак у цркви.

Имали смо такође и љубав. Или би требало да кажем да смо имали мало љубави. Кад нам се неко насмеши и ми му се осмехнемо. Научени смо да волимо људе ако и они воле нас. Ако нас не воле, ни ми њих не волимо много.

Али у мојој цркви уопште нисмо имали силе. Када је дошло пробуђење, Бог нам је даровао све дарове Духа Светога, а тиме и силу и љубав и поредак.

Сећам се добро ноћи 26. октобра 1965. године. Око двеста душа свих узраста окупило се у нашој цркви док смо се заједно молили. За време молитве десило се нешто необично. Ако у Библији прочитате 2. главу Дела апостолских, наћи ћете оно што се догодило и у мојој цркви. Познавали смо овај текст дуги низ година. Чињеница је да су га многи од нас знали и напамет, али га никада нисмо доживели у нашим животима.

Наш пастор би нам често говорио: "Откако је Бог, пре две хиљаде година, дао Духа Светог Цркви, и ти си као члан цркве аутоматски примио крштење Духом Светим". Те ноћи, Бог нам је отворио очи да видимо како то није нека аутоматска ствар.

У Јовану 3,16 читамо: "Јер Бог је тако заволео свет да је свог јединородног Сина дао..." Бог је дао Сина за цео свет. Па и поред тога, не значи да ће сви људи на овом свету бити у рају. Иако је Он дао свог Сина свету, свака особа која жели да оде у небо мора доћи Сину да би се спасила. Исто важи и за испуњење Духом Светим. Бог је дао Светог Духа свакоме ко је примио Исуса за свог личног Спаситеља и постао члан Христовог тела. Ово не долази само по себи. Сваки појединац мора лично да одговори.

Ми слаavimo Бога због оне посебне ноћи када је почео да нам отвара очи и да ставља глад за Духом Светим у наша срца. Сећамо се речи Јована Крститеља: "Ја вас крштавам водом, али иде јачи од мене... Он ће вас крстити Духом Светим и огњем".

Током много година наши проповедници су нас обмањивали. Говорили су нам: "Морате зависити од искуства људи који су живели пре две хиљаде година". Те ноћи Господ је проговорио нашим срцима да хришћанство не зависи од

искустава других. То је лично искуство са живим Богом, и захвалан сам Исусу на томе.

СИЛНИ ВЕТАР И ВАТРА

Те ноћи, док смо се молили, Дух Свети је дошао као и на Дан духова. У Делима 2 читамо да је дошао с неба као силни ветар. И те ноћи, док сам седео поред своје сестре, чуо сам ово моћно дување. Звучало је као неки мали торнадо у цркви. Погледао сам околу и нисам ништа видео. Обратио сам се сестри: "Секо, да ли чујеш ову необичну буку?"

"Да", одговорила ми је она, "и ја то исто чујем. Али заборави на звук. Молимо се". Почела је да се моли, и у истом тренутку чуо сам и многе друге како су се истовремено молили. Треба знати, да смо се у нашој цркви молили у апсолутном реду, један по један. Особи је било лако да се моли пошто је испред себе имала све написано.

Ако би било више оних који се моле, морали смо све клупе да испишемо молитвама. Али ове ноћи, ови презвитеријанци су почели да заборављају на писани ред и молитве испред њих, и почели су да се моле у Духу. У почетку један по један, и пре него што сам и приметио, почели су да се моле истовремено.

"О мој драги Исусе, шта ће бити с овом црквом? Заборавили су на писани ред", рекао сам.

Док су се сви молили, погледао сам пасторе. Кад бисте само могли да замислите каква се забринутост оцртавала на њиховим лицима. Седели су испред на платформи и нису знали шта да раде са ових две стотина душа. Они су такође чули моћно дување ветра. Опет сам погледао околу и ништа се друго није догађало, осим тог шуштања.

Затим сам чуо ватрогасне сирене како гласно завијају. Преко пута цркве, у истој улици, била је станица полиције и ватрогасна сирена за узбуну. Човек у полицијској станици видео је нашу цркву сву у пламену, тако да је подигао узбуну, и мештани су се због пожара брзо окупили. У Индонезији, а нарочито на Тимору, немамо ватрогасне цистерне. Само се дигне узбуна сиренама и народ зна да је избио пожар. Људи се

окупљају са кофама за воду и другим приручним средствима којим би могли да угасе пожар.

Када су стигли до цркве, видели су пламен, али црква није горела. Уместо обичне, ово је била Божја ватра. Због овог догађаја многи су прихватили Исуса Христа као Спаситеља и били су крштени Духом Светим.

Наравно, будући да смо презвитеријанци, нису нам биле блиске речи: "крштење или испуњеност Духом Светим". Ово је за нас било нешто ново. Али Господ нам је отворио очи и казао нам да су ово ствари које бисмо морали да имамо, и да не можемо да зависимо о Дану духова који се збио пре много векова.

Желим да ти дам један пример. Можда ћеш се једног дана заљубити у девојку или младића и отац ће ти рећи: "Изгледа да си се заљубио-ла". Можда ћеш одговорити: "Да, тата, заљубио сам се у девојку из комшилука и желим да се оженим њом следећег лета". Отац ће ти можда одговорити: "Не чини то. Твој отац и мајка су у браку већ двадесет пет година и можеш зависити од нашег искуства тако што ћеш уобразити да си и ти ожењен".

Мислиш ли да би се могао сложити са својим оцем и са овом луцкастом идејом? Свакако би могао рећи: "Тата, можеш се оженили милион пута, али и ја желим да се оженим. Што ми више говориш о браку, то и ја све више желим да се оженим. Што ти је лепши брак, то и ја што пре желим да се оженим".

Истина је да не можемо да зависимо од искуства наших родитеља, него да морамо и сами да искусимо. Верујем да је то истина не само за спасење у Исусу Христу, него и за крштење Духом Светим. Ти не можеш да зависиш од искуства Јована и Петра или других људи из Библије. Како су дивна била њихова искуства! Али нама је потребно наше лично искуство. Постоји много људи који су задовољни Јовановим и Петровим искуством. То би било исто као када би младић био задовољан искуством брака његовог оца.

Многи људи нису свесни силе, љубави и радости која им недостаје јер нису испуњени Духом Светим.

НОВИ СТИЛ БОГОСЛУЖЕЊА

Захваљујем Господу за ону ноћ кад нам је опростио наше неразумевање, те је Дух Свети силно деловао. Седео сам на крају цркве и могао сам да сагледам све што се догађало. Изненада, једна сестра испред мене је устала и почела да диже руке.

"Господе, ова сестра је нарушила ред у нашој цркви", помислио сам. "Нама није допуштено да дижемо руке у цркви".

Дошли бисмо у цркву, помолили бисмо се, и заузели свети положај – свети изглед. Те ноћи, та жена је устала и испружила руке према Богу!

"Господе, зашто ова жена греши?", помислио сам. "Ово се није упражњавало у нашој цркви. Ово није наш начин богослужења".

Господ ме је подсетио да Библија каже: "Подижите своје руке у светињи".

Да, она је нарушавала ред у нашој цркви, али је поступала библијски. У реду, ако је то објашњење, допустићу јој да настави, помислио сам.

Два пастора, која су била испред, била су преплашена, просто не знајући шта да учине. По целој цркви, људи су почели да дижу руке и да славе Господа. Због тога сам још увек био забринут. Окренуо сам се мојој сестри да је упитам, и видео сам да је и она подигла руке славећи Бога.

Онда сам спазио госпођу испред мене. Била је неписмена и није честито знала ни наш књижевни индонежански језик, који се употребљава у земљи. Познавала је само племенски језик – тиморски. Свакако није познавала енглески. У то време, ту и тамо ја сам по мало знао енглески јер сам га учио у школи.

Ова госпођа је почела да се веома гласно моли на течном енглеском језику:

"О Исусе, ја те волим", говорила је она. И наставила је да велича Господа.

Моја два пастора, која нису разумела ни реч енглеског, мислили су да она нешто безвезе брбља. Потрчали су према проповедаоници и повикали: "О Господе мој, ово није од тебе,

већ од ђавола. Он производи ово брбљање и молимо те умири људе".

Али што су се више они молили, то је Божји Дух изливао више својих благослова.

Онда је један човек, с друге стране цркве, почео да се моли на немачком.

Он је тамо стајао, а речи слављења и хваљења биле су дивне. После овога, присутни су почели да устају по целој цркви и прослављају Господа на различитим језицима.

Те ноћи небо се спустило. Било је величанствено. Неки су говорили на француском, други су хвалили Бога на различитим племенским језицима. А једна госпођа је стално понављала: "шалом, шалом", не знајући при томе да је то јеврејски.

И кад су стотине људи, који су дошли да гасе пожар, стигли до цркве, чули су да се сви моле и казали су: "Шта се дешава с овим верницима? Никада нису били бучни. Никада се нису гласно молили. Нагрнули су у цркву да виде шта се догађа, и уместо двеста, сада је било хиљаду људи из целог места у нашој цркви.

Пошто је деловао Дух Свети сав народ је долазио до покајања и желели су да приме Исуса Христа као свог личног Спаситеља. Кајали су се и журили су кућама да покупе своје врачарске реквизите и амајлије, као и астролошки материјал, неморалне књиге и сановнике. Све су ово доносили у цркву где би их спаљивали.

Те ноћи нико није проповедао, него је Свети Дух деловао на свој начин. Служба се продужила до поноћи. Господ је почео да открива грехе и слабости многих. Појединци су говорили шта им је Бог показао и то је помогло срцима других. Како предивно Господ одстрањује забуне из наших живота!

НЕОБИЧНА СЛУЖБА

Изненада, један човек је стао за проповедаоницу. Ово је било необично. Нерукоположени, неупућени никада не би стали напред. То је било место за пасторе и старешине. Али овај брат

је ступио напред и отворио своју Библију. Насмејао сам се у себи, јер се овај човек тек пре неколико дана покајао.

"О, јадни сиромашни брат", размишљао сам. "Тек се покајао а сада жели да нам проповеда. Мора да нешто није у реду са њим." Али он се није обзирао на нас, већ је отворио своју Библију и рекао: "Браћо и сестре, Господ ми је рекао да је ово деловање Светог Духа!" Онда је оворио 2. главу Дела апостолских и почео да чита 17. стих: "У последње дане, говори Бог, излићу свога Духа на све људе, па ће ваши синови и ваше кћери пророковати, и ваши младићи ће гледати виђења, а ваши старци ће сновати снове".

Пошто је прочитао ове стихове почео је да проповеда. После пола сата Господ му је рекао да ми, лаици, треба да идемо и проповедамо еванђеље. Овога пута нисам могао да останем миран. "О, то је невероватно", рекао сам. "Како обични њуди могу да проповедају еванђеље? Како, када никада нисмо били у библијској школи или на семинару? Ми смо се тек покајали. Како можемо проповедати еванђеље? То је немогуће".

"Брате Мел", рекао је овај брат, "Господ сматра да ми треба да идемо и проповедамо еванђеље, и да је то дужност сваког хришћанина, а не само пастора или старешине. Сваки хришћанин треба да стоји на месту Христа".

Ја и сада верујем да је то недостајало у нашим црквама. То је била грешка која нас је завела. Годинама седимо и покушавамо да све испланирамо, потпуно остављајући једноставност Речи и тако ништа не чинимо.

Захвалан сам Господу да је те ноћи почео да говори: "Сутра ви морате ићи да проповедате еванђеље".

Током прва три месеца имали смо више од 70 група обичних чланова, који су слати да проповедају еванђеље од села до села. И када би одлазили, велики знаци су се дешавали. Тако је почело наше индонежанско пробуђење.

3. БОГ ДЕЛУЈЕ У ДУБИНИ СВАКОГ СРЦА

У време док се Дух Свети изливао на нашу цркву Бог је проблему греха приступио на посебан начин. Многима је дао речи мудрости како би исповедили своје грехе. Те ноћи, нека жена је пришла једном брату и рекла: "Брате, ти си починио прељубу, и Господ жели да се покајеш. Ти то никад ниси признао".

Његова супруга је била присутна и наљутила се: "Сада знам твоју тајну", рекла му је.

"О, не, ја то никада нисам учинио", рекао је муж.

"Шта ниси никада учинио?", мудро га је упитала жена с даром знања. "Рећи ћу ти детаљније", и затим му је рекла тачан датум, место и име друге жене – саучеснице. Онда је питала: "Хоћеш ли и даље порицати?"

Најзад, Дух Свети је дотакао срце овог човека и он је признао свој грех.

Његова супруга је и даље била љута, те је Господ послао другу особу која је њој рекла њен непризнати грех. И она га је признала. Те вечери, широм цркве, људи су исповедали своје тајне грехе. И Господ је очистио њихове животе од свих греха и спремио је народ, тако да су могли да буду употребљени у Његовој служби.

Такође, многи људи су у својим кућама држали реквизите за врачање и то нису желели да признају, тако да је Господ другим особама морао да каже за то и где се они налазе. Тада људи нису више могли да поричу и признавали су како би их се могли ослободити. На овај начин, Господ је открио истину о демонским силама. Многи људи су били, а да то нису ни знали, свезани у сотонине руке.

ПОРИЦАЊЕ ДОНОСИ СМРТ

Једном брату је било речено да у свом дому има сакривен алкохол. Он је порицао речима: "Не, немам га баш ни мало", одбијајући да се покаје.

Господ је рекао људима да му кажу да ће умрети ако се не покаје за двадесет четири часа. Тако су му и пренели да има двадесет четири часа да се покаје или да умре.

Следећег дана, када је дошао на састанак, рекли су му да има само један сат да се покаје.

"Ако се не покајеш, умрећеш", рекли су му.

"Немам никакав алкохол, и не бринем се", узвратио је.

"Сада имаш још само пола сата", рекли су му.

"Ви сте сви полудели. Имам много више од пола сата", понављао је.

Остало је још пет минута, људи су и даље покушавали да му помогну, али он је још увек говорио: "Не, ја немам никакав тајни грех".

"Молимо те", говорили смо му, "признај свој грех".

Остало је још само пола минута и он је рекао: "Не, не говорите ми такве бесмислице. Ви сте потпуно полудели".

До краја су га молили док су неки одбројавали последње секунде. Затим је човек пао и умро.

Било је много оних који су одбили да признају своје грехе и моле Господа да им опрости. Исповедање греха је била карактеристика Индонежанског пробуђења, јер је Господ желео да нас ослободи демонске силе и да очисти наша срца, тако да можемо живети светим животима.

Најпре би Господ објавио све наше грехе. Онда бисмо Га ми молили да нам опрости и излечи наша рањена срца. Одрицали бисмо се наше везе коју смо имали с демонским силама у прошлости. Након тога, Бог нас је учинио способним да проповедамо еванђеље. Кад бисмо излазили на улице да проповедамо видели бисмо силу Божју како делује.

БЕЗ АЛКОХОЛА И ДУВАНА

Након покајања у Индонежанском пробуђењу, једна од првих ствари о којој је Бог говорио било је алкохолно пиће. Ви у Америци (а и у Европи – прим. прев.) морате се боље молити, јер је овде горе него у незнабожачким земљама, када је реч о алкохолу. Кад бисте дошли у моју земљу и мој градић – Сое на Тимору, тешко бисте пронашли и чашицу алкохолног пића.

Господ је почео да делује на величанствен начин, тако да је народ познао да хришћански живот није само живот преплављен силом Божјом, него је то свети живот. Библија каже у Псалму 29,2.3: "Дајте Господу славу имена његова. Поклоните се Господу у светој красоти. Глас је Господњи над водом. Бог славе грми, Господ је над водом великом". Тужно је што многи желе силу Божју, али у исто време желе да живе у греху. Једне ноћи, неки човек ме је замолио да се молимо како би могао да прими силу Божју. Међутим, знао сам да још увек пуши.

"Лако је, брате, молити се за силу Божју, али је сасвим друга ствар поравнати и довести до правде све остало у вези с Њим", рекао сам.

"У реду, ја сам исповедио своје грехе", одговорио ми је.

"Добро, али шта је с 'парњачом'?" (Ово је израз за пушење цигарета. Кад угледате брод на мору, видите димњак из кога куља дим. Због тога употребљавамо ову погрдну реч за цигарете.)

"Ако ћеш да предаш свој димњак Господу Исусу мислим да бисмо могли да се молимо", рекох. "Мој Бог је свети Бог и твоје тело је његов храм. Ако Свети Дух дође да пребива у телу, он не жели да буде угушен и отрован твојим пушењем".

"Брате Мел", рекао је, "то није грех. Преувеличаваш. Господ је све створио, каже Библија у 1. Тимотеју 4,4.5".

Да, помислио сам у себи, ђаво понекад проповеда боље од Били Грема. Онда је овај човек почео да ми проповеда: "У 1. Тимотеју 4,4.5 речено је да Бог освећује све ако примимо са захвалношћу, јер се освећује Речју Божјом. Бог је створио и дуван. Ако га примам са захвалношћу освећује се, каже Реч".

"У праву си", рекао сам. "То је добар принцип. Дођи сутра поново и нешто ћу ти показати".

Растали смо се. Те ноћи нисам могао да заспим. "Господе", молио сам се, "мој брат има веома добар изговор. Он каже да све што си Ти створио јесте добро, и да ти то посвећујеш. Помози ми да мом брату покажем да је његов пут лош".

Када сам се пробудио Господ ми је рекао: "Иди иза жбуна и тамо ћеш нешто наћи". Кад сам отишао иза жбуна пронашао сам псећи измет.

"Ово ће бити лекција за твог брата када дође ујутру", рекао ми је Господ. Отишао сам кући и чекао брата да дође.

Кад је стигао упитао ме је: "Брате Мел, шта ћеш ми рећи овог јутра?"

"Имам добре вести за тебе", рекао сам. "Пођи за мном".

Отишли смо до жбуна. Он је мислио да ћу му показати рађање Сунца. Стали смо близу жбуна, али нисам желео да види шта је тамо.

"Застанимо на тренутак. Желео бих да поразговарам с тобом о нечему. Брате, да ли још увек остајеш при ставу да је све што је Бог створио добро, под условом да примамо са захвалношћу, јер је то освећено молитвом и Божјом Речју?"

"О, да", одговорио је он. "Баш је тако, брате Мел!"

Тада сам рекао: "Добро, хајде да се помолимо".

Пре него што је сазнао шта ће се десити положио сам своју руку на његово раме и помолио сам се: "Драги Господе Исусе, ја ти захваљујем за дивног брата који има дивно гледиште да је све освећено од Бога. Захваљујем ти за брата који Те поштује примајући све што си створио на овом свету. Ја те молим да посветиш све што се овде налази, и нека то мој брат користи. Амин".

Кад сам завршио молитву био сам сигуран да је знатижељан да сазна шта то имам у џепу. Да није то нека банана, или нешто слично, то што је требало да му дам? Али ја сам рекао: "Брате, сад желим да будеш веран свом принципу. Чуо си да сам се молио и тражио да Бог посвети све што је овде. Да ли верујеш да је све што је овде посвећено по Писму?"

Он је климнуо потврдно, и пре него што је разумео шта се догађа узео сам кашику измета, смејући се, и казао му: "Драги брате, да ли би био љубазан да ово поједеш?"

Подигао сам кашику до његових уста (била је свега на пар сантиметара раздаљине).

Погледао ме је и казао: "Мел, ти се измотаваш".

Рекао сам: "Не, нисам то мислио".

Подигао сам кашику мало ближе, и он је вриснуо: "Не, немој ми то давати!"

"Па добро, брате, само остани на свом становишту", рекао сам. "Све што је Бог створио је добро. Не мислиш ваљда да моја молитва није била довољно добра?"

Конечно је рекао: "Мел, опрости, схватио сам да грешим".

Често покушавамо да чврсто стојимо на погрешном темељу, али Исус жели да народ буде свет. Библија говори да смо посебан народ. Треба да будемо света нација – а то значи света и ништа друго.

Захваљујем Исусу Христу што и нас Дух Свети оспособљава да можемо живети светим животом.

4. ДОБА ЧУДЕСА

Бог је учинио многа чудеса у нашем времену, доказујући да је моћан и данас, као што је био у првом веку.

Сећам се како је један тим дошао у неко село да проповеда еванђеље. Незнабожачки свештеник им је рекао: "Можете нам говорити о Исусу, али вам желим рећи да ми познајемо ђавола већ генерацијама. Ако желимо исцељење, ђаво ће нам га донети. Ако желимо кишу, ђаво ће је дати. Све што нам је потребно, ђаво нам обезбеђује. Ми такође имамо нашу Библију, а наши богови испуњавају све наше потребе према њиховом богатству."

Наравно да нису имали праву Библију каква је била наша. Али су забележена многа необична искуства и показивала су се зла којима ови људи служе.

"Ако нам говорите о новом богу докажете нам да је он моћнији од наших богова", рекао је свештеник тиму. Људи из тима нису знали шта да раде, већ су се заједно помолили и затражили да им Господ помогне. Господ им је казао: "Реците овом народу, ако желе да им се лично покаже ваш Бог, који је моћнији од њихових богова или демона, нека се окупе заједно и ја сам ћу им се показати".

Онда су чланови тима рекли сеоском врачу: "Сакупите сав ваш народ и кажите им нека дођу, па ћемо видети шта ће се догодити. Незнабожачки свештеник је био узбуђен. Желео је да види да ли се хришћански Бог може лично показати. Окопило се око хиљаду људи, на челу са врачом. Тим је стао испред њих.

Чланови тима су једноставно подигли своје руке и почели да говоре: "Боже, ти си казао да идемо да проповедамо еванђеље. Рекао си да ће се вернима дати многи знаци, да ћемо твојим именом истеривати ђавола. Боже, овај народ жели да им се сам покажеш, као онај који је силнији од њихових ђавола. Сада, у име Исусово, ми везујемо и истерујемо ову демонску силу која влада над овим селом већ генерацијама. Зарад Христове крви која је потекла с Голготе, ми заповедамо да изађу у име Исуса".

Након ове једноставне молитве само су рекли "Амин" и погледали један према другом, и Бог је почео да делује.

Знате, овај хришћански живот је тако једноставан. Ако би хришћански живот био компликован, ми у незнабожачким земљама не бисмо никада могли да постанемо хришћани. Ако Библија нешто каже, ми то прихватамо онако како јесте. Ми верујемо у то. Остајемо при томе и радујемо се томе и препуштамо Богу да сврши посао.

Слава Исусу за једноставност еванђеља. Наше еванђеље се често исмејава. Када читамо Еванђеље по Марку, 16. поглавље, почињемо да се питамо зашто то нисмо пронашли у најстаријим рукописима. Тако почињемо да копамо и прекопавамо ту и тамо у вези с Речју Божјом. Проучавамо и по десет година: "О, у овом рукопису га налазимо а у овом не", тако да морамо да размислимо пре него што донесемо коначан суд или одлуку.

Ми у Индонезији нисмо довољно бистри да то чинимо. Мисионари су нам донели "Црну књигу" и рекли нам да је цела Библија реч Божја, и ми смо поверовали у њу. Такву је и верујемо. Ако ти се чини да смо глупи, Бог чак и нашу глупост употребљава за своју славу, доказујући нам кроз своју силу да је његова Реч истинита. Ја славим Бога без обзира шта теолози у Америци кажу о неким стиховима. Ми смо у Индонезији силом

Духа Светога искусили све ствари о којима се говори у Марку 16.

Слава Богу који је рекао: "Изгониће ђавола мојим именом". Радује ме што тим није био преокупиран ониме што су рекли теолози, већ су се поуздали у Исуса. Чланови тима су стали скоро скамењени и чекали. Гледали су један у другог осмехујући се и славећи Исуса.

Ускоро је врач почео да дрхти. Онда је почео да виче: "Браћо, господо, ја желим вашег Бога, Исуса, сад одмах!"

То је било тако брзо да чланови тима нису знали шта да кажу.

"Зашто сте променили ваше мишљење, господине?", неко је коначно упитао.

"Исус је много јачи од ђавола", одвратио је он.

"Како то знаш?", упитао га је један од чланова тима.

"Ја сам незнабожачки свештеник", одвратио је. "Разговарао сам са ђаволима. Многе познајем и по имену." Онда је почео да плаче тако да више није могао ни да се контролише.

"О чему се ради? Не знамо о чему се ради?" рекао је неко из тима.

"Да, да, знам", понављао је пагански свештеник. "Кад сте се помолили у Исусово име, и забранили демонске силе и наредили им да нас напусте, да ли знате шта се догодило?"

"Не", одговорили су чланови тима, "нисмо знали шта се догађа. Реците нам шта се догодило".

"Рећи ћу вам", обећао је врач. "Видео сам својим очима и чуо својим ушима све демонске силе које су владале селом. Сабрале су се заједно, једна по једна, од највеће до најмање, и побегле су вичући. Зато Исус мора да је силан Бог. Желим да га упознам".

Чланови тима су скромно рекли: "Ако желиш Исуса, показаћемо ти пут". Тада су отворили Библију и једноставно му показали како да прихвати Исуса као свог личног Спаситеља. Слава Богу, њега је следио сав народ.

Многи људи кажу да је то било само за оне пре две хиљаде година, а ми видимо да сила Божја делује и данас у Индонезији. Зашто? Јер ђаво зна да му је време веома ограничено и покушава свим силама да се бори са

хришћанством. Уколико желимо да добијемо битку и придобијемо људе за Христа потребна нам је Божја сила управо сада, чак и више него што је била потребна људима пре две хиљаде година. Како је било дивно видети да цело племе упознаје Исуса као њиховог личног Спаситеља.

СИЛА НАД ЗМИЈАМА

У Марку 16,18 читамо: "Змије ће подизати..." Ово показује власт хришћана над животињским светом. Кад је Господ створио Адама и Еву, рекао им је: "Дајем вам моћ над животињским царством. Владајте њима". Али кад је човек пао у грех изгубио је власт над животињама. Можда ће те ујести пас, јер те више не поштује као узвишеније Божје биће.

Славим Господа, јер смо кроз поуздање у Господа Исуса Христа обновили ту власт. Можда вама у Америци није потребна таква власт. Имате аутомобиле, возове и авионе. Али ми живимо у џунгли, тако да нам је власт над животињама стварно потребна.

Понекад се сусрећемо с крокодилима, тигровима или змијама отровницама. Више пута смо говорили: "Змијо, стани тамо, јер ја треба да прођем". И змија се просто зауставила, а ми бисмо прошли тако да нас змија никада није ујела. Зашто? Зато што нам је Бог дао власт над животињским царством. У мојој земљи има много шкорпија. Ако би вас само једна ујела заиста бисте били у невољи. Али кажем вам да имате моћ над животињским царством. Ако би некога ујела шкорпија, само бисмо се помолили у Исусово име и бол би ишчезао. Шкорпије и остале животиње нису ни покушавале да нас нападну јер смо узвишенија Божја створења. Сматрају да треба да нас поштују, као што ми поштујемо и дајемо славу Богу. Славим Бога зато што нас је вратио на место власти над животињским царством.

Моја сестра и један брат у Господу служили су Господу по џунглама Суматре. Често су морали да прелазе реке. Једног дана овај брат је желео да пређе реку. Није могао да плива а вода му је дошла до прса, јер је било време поплава. Муслимани и остали незнабошци стајали су на обали и смејали му се.

"Ха, ха", говорили су они, "ово је дан када ће га задесити смрт".

Док се борио да савлада реку, крокодили су кренули к њему да га прогутају. Већ су били на свега три-четири корака од њега, и спремни да га ударе реповима и да га целог искасапе. (Кад крокодили ударају репом они могу да преполове и чумац.) Када су дошли до овог човека он уопште није имао снаге да им се супротстави.

Одједном се овај брат, док је стајао у реци, сетио Марка 18,16 и рекао: "Крокодили, у Исусово име наређујем вам да се удаљите".

Крокодили су се још приближили, а онда су се окренули и најзад ишчезли. Муслимани и незнабошци су запрепашћено стајали и говорили: "Никад нисмо видели нешто попут овога. Крокодили су послушали човека".

Крокодил је једна од најглупљих животиња на свету. Има веома мали мозак. Много је лакше научити пса или мачку да буду послушни него једног крокодила. Али кажем вам, кад Исус проговори крокодилима, они га разумеју и одлазе. Још једном су незнабошци били осведочени у силу Божју показану пред њиховим очима.

Они који су то видели прихватили су Исуса.

ОТРОВ ПОСТАЈЕ БЕЗОПАСАН

Божја Реч каже: "Ако и попију што смртоносно – неће им нашкодити". Једнога дана Господ нам је рекао да идемо у неко село у дунгли. То је најстрашније место код Јупенга, главног града на острву Тимору. Када смо говорили народу да ћемо тамо ићи, једва да су нам поверовали.

"О, не!", говорили су. "Уколико одете тамо побиће вас".

Зашто? Па тамо се људи баве свим врстама врачања и справљања напитака. Ако би се неко зауставио да затражи чашу воде, они би га отровали. Пошто би људи попили воду убрзо би умирали. Због тога нас је народ преклињао да не идемо тамо да проповедамо еванђеље. Али Господ је говорио мојој сестри, зету, мени и четворици друге браће да идемо. "Ако ми умремо, умрећемо јер је Бог казао да идемо тамо", рекли смо. Али били

смо преплашени у срцима. Онда нас је Господ подсетио на Писмо: "Ако и попију што смртоносно – неће им нашкодити".

Кад смо стигли у село, прво што су нам дали била је храна и нешто за пиће. Сви су нас посматрали. О, зашто се плашимо, сада смо се ослонили на Исуса, и јели смо, јели, јели, јер смо препешачили грдне километре и огладнели смо. Пошто смо завршили почели смо да проповедамо еванђеље.

Прошло је неколико часова. Кад смо завршили наше богослужење, пришао нам је неки човек.

"О, господине, ви мора да поседујете неку силу", рекао је.

"Не, ми не поседујемо никакву силу", одвратили смо.

"Шалите се", казао је.

Одговорили смо: "Немамо никакве силе, ми смо само људска бића, као што сте и ви".

"Не", рекао је, "не верујем вам. Ако кажете да немате силе, онда мора да вас штити нешто велико".

Разумели смо шта је мислио и казали смо му: "Сила Божја је са нама".

"Шта је то?", упитао је он. "И ја то желим".

Објаснили смо му Исусову љубав, и рекли му о најдрагоценијем избавитељу.

"О", рекао је, "није потребно да ми више проповедате. Довољан ми је минут да се обратим Христу".

Отрчао је назад кући и узео све своје врачарске и ђаволске реквизите и бацио их у ватру.

"Исусе, узми данас мој живот", рекао је. "Ти си предиван".

ПРЕКО ДУБОКИХ РЕКА

Господ је послао други тим у подручје на Тимору где су морали да прелазе реку. Али тамо није било моста. Река Ноемина је била око четири стотине педесет метара широка и то је најшира река на острву Тимору. У време поплава река је достигала дубину од петнаест до двадесет метара. Ток јој је доста јак. Чак и највеће дрвеће односи до мора.

Када је тим дошао до реке уплашили су се. Нико при здравој памети не би желео да пређе преко реке у време поплава. Чак ни неразумни људи то не би покушали. Тим се зауставио на обали реке и почео да размишља: "Господе, шта сада да учинимо?"

Једна од карактеристика Индонежанског пробуђења је била та да нам је Господ унапред давао детаљна упутства шта да чинимо, пре него што бисмо кренули да проповедамо. То бисмо бележили на папиру и тога смо се придржавали. Ако би нам рекао да се зауставимо у неком месту и да проповедамо, ми бисмо учинили тако.

Господ им је рекао: "Пређите реку".

Обично, када су тимови прелазили било је време киша. У време киша у Индонезији киша заиста пада, неки пут и по четрдесет дана. Пада даноноћно, без престанка, и тешко је потовати.

Дивна ствар је што Библија каже: "Бог ће испунити сваку вашу потребу". Много пута смо полазили без кишобрана и кишних мантила које нисмо ни имали.

"Господе", казали бисмо, "Ти си нам заповедио да идемо, али ми немамо ни кишобрана ни кишних мантила. Господе, заштити нас од кише. Амин".

Господ је казао: "Све што иштете у молитви и верујете, даће вам се". Ми нисмо ишли да глумимо или да се глумирамо. Ишли смо да проповедамо еванђеље, тако да нас је Господ штитио од кише.

Видели смо да киша пада на пет метара испред нас, пет метара иза нас, по пет метара с десне и леве стране. Али ни једна једина капљица није пала на нас.

Кад бисмо стигли у село народ је питао: "Одакле сте дошли?"

"Стигли смо из далека, неких деведесетак километара одавде", одговарали бисмо.

"Да ли сте се кретали по киши?", питали су нас.

"Да", одговорили смо.

Гледали су наша блатњава стопала и потпуно сува тела. Рекли смо им да нас је Господ заштитио и они просто нису могли да верују. Неколико пута су излазили и тражили

сакривене кишобране или кишне мантиле, али их никада нису пронашли – штитио нас је Господ.

Тако је било и са тимом који је требало да пређе реку. Народ који их је угледао био је запањен када су видели да су чланови тима суви, иако су знали да је падала снажна киша у местима кроз која су пролазили.

"Ко сте ви?", питали су незнабошци окупљени на обали реке.

"Ми смо тим евангелизатора који иде да проповеда еванђеље", одговорио је неко из тима.

"Где идете?", питали су.

"Идемо на другу обалу реке, и Господ нам је рекао да пребродимо реку сада!", гласио је одговор.

"Немојте то чинити. Ако сада покушате да пређете реку утопићете се и тако ћете престати да служите Господу", рекао је један незнабожац.

Чак и неки хришћани који су их посматрали рекли су: "Господ је рекао, будите мудри као змије. Сада употребите вашу мудрост и останите овде на обали".

Понекад хришћани испроповедају лепу проповед, али она није увек од Господа, понекад ђаво проповеда чак и боље од нас, само што он не проповеда еванђеље.

"Ако пређете реку утопићете се и нећете служити Господу. Боље сачекајте два–три дана да се вода мало повуче, и помоћи ћемо вам да пређете", настављали су незнабошци.

"Не, Господ нам је рекао да идемо сада", казали су чланови тима мноштву. Чак су и неки чланови тима почели да се колебају. Моја сестра и зет су само стајали. Једноставно нису знали шта да раде, јер су им њихови пријатељи говорили: "Не идите сада, не идите сада..."

Тек након што је један мој рођак рекао: "Господ стварно делује у мом срцу. Ако желите да слушате савет људи онда га слушајте. Можете овде остати два–три дана, али ја идем за Господом и послушаћу га већ сада. Бог је рекао да сада пређемо реку и то ћемо учинити. Сада! Не мислим да то учинимо другом приликом. Бог нам је то рекао као што је казао Јосифу да узме Марију и Исуса и одмах да бежи у Египат. Било би тужно да

Јосиф није послушао Бога и да је чекао све до јутра. Исус би био убијен".

Други су још чекали, постали су ожалошћени и нису знали шта да раде.

Тада је мој рођак рекао: "Ви можете остати, али ја идем одмах!"

И ступио је у воду.

"Не, немој то чинити! Удавићеш се!", викао је народ.

"Али ако и умрем, кажите људима да нисам умро зато што сам луд, већ зато што слушам Господа!", рекао им је.

Већ на првом кораку вода му је дошла до чланака, па потом до испод колена... Други корак је био исте висине. Трећи, четврти корак, и онда је остала на истом нивоу. Ни у петом, шестом, нити неком даљем кораку вода није прелазила колена.

Пошто је мој рођак стао на средини реке, довикнуо је осталима из тима: "Боље да пођете одмах, вода није дубока".

"Стојиш ли на дну воде или на њеној површини?", викали су с обале.

"Не знам", одвратио је, "али осећам дно. Дно је управо под мојим ногама". Свако је знао да је вода на овом месту дубока између десет и петнаест метара. Док су га гледали изгледало је као да стоји изнад воде.

"Боље је да дођете!", рекао им је поново.

Тим се договорио и одлучио: "Боље је да идемо, јер Бог сада делује, а ако одложимо за касније желећемо да идемо а можда нећемо моћи. То би било страшно".

Цео тим је кренуо попут првог човека. Сви су осећали као да ходају по дну реке. Када су остали људи на обали видели шта се догодило, ускочили су мислећи да није дубоко. Одмах, након првих корака у води, потпуно су потонули. Тако је сав народ схватио да се догодило чудо. Онда им је Господ дао стих из Исаије који каже: "Кад пођеш преко воде, ја ћу бити с тобом, или преко река, неће те потопити".

Народе, то је Реч Божја.

ХРАНА ЈЕ УМНОЖЕНА

Друго велико чудо се десило кад је баш тај тим поново отишао да проповеда еванђеље. Стигли су у мало место звано Ники Ники, око двадесет пет километара удаљено од наше варошице Соеа. Тамо их је Господ употребио да многи народ дође к Исусу.

По обичају, тим је отишао до пасторове куће како би тамо с њим провели време. Пастор је био мој ујак. Моја ујна се збунила, јер јој је дошло мноштво људи у посету а она није имала ништа да им да за јело. У то време на Тимору је била глад. У тиму је била двадесет једна особа, и они су дошли код моје ујне и рекли: "Жено, Господ нам је рекао да имаш четири корена тапиоке у ормарићу. Узми их и скувај, и биће довољно за све нас".

"Госпode", завапила је, "не знам шта да радим. Кажи ми".

Истовремено, Господ је проговорио вођи тима, који је отишао до моје ујне и рекао јој: "Домаћице, Господ ми је рекао да имате четири корена тапиоке у ормарићу и треба да нам их спремите. То ће бити довољно за све нас."

"Како знате да имам четири корена тапиоке?", упитала је она.

"Нисам ја знао, Господ ми је рекао", одговорио јој је.

Отишла је у кухињу и заиста пронашла четири корена тапиоке, онако како је било показано члану евангелизаторског тима.

"Ако му је Бог рекао за корене, боље је да га послушам и скувам их", помислила је она.

Пошто је скувала тапиоку, вођа тима је рекао: "Молим те, захвати воду за чај".

Моја ујна је имала шећера и чаја за једва две–три шоље али је била послушна.

"Сипај воду, чај и шећер у посуду за воду и дај народу да пије док једу тапиоку", рекао је вођа. Учинио је како јој је речено. Затим је направила колачић, ставила га на тањир и помолила се над њим. Затим се помолио и вођа групе. Након што су се помолили, Господ им је рекао да сваком присутном треба да поделе по тањир за храну, што су и учинили. Поделили су и шоље.

Онда је Господ казао једном члану тима: "Сад кажи пасторовој супрузи да изломи тапиоку и дели народу док им тањир не буду пуни.

Иако је мислила да је то немогуће, јер није могао да се напуни ни један једини тањир, она је послушала Господа.

Први човек у реду за оброк био је веома радостан. Да сам ја био први на реду, био бих спокојан, јер сигурно ћу јести. Али човек који је био последњи, мој добар пријатељ, узнемирио се, јер је желео да поједе више. Био је људина. Питао сам га касније: "Како си се осећао у том тренутку?". Рекао ми је: "Заиста сам се бојао. Стварно сам се молио и говорио: Госпode, ја сам последњи. Има само један хлебих и тапиоке. Само троје или четворо ће нешто добити. Зато те молим да учиниш нешто и молим те да ме се сетиш, јер сам последњи у реду а гладан сам".

Моја ујна је потом узела хлеб и разломилa га. Сваки математичар ће вам рећи да ако преполовите један хлеб добићете две половине. Али у Божјем бројању то не мора бити тако. Преломила је хлеб на пола и онда је половина у њеној руци опет постала целина. Господ јој је рекао да онај део који је држала у левој руци стави на тањир. Опет је преломила оно што је држала у десној руци и тада је крикнула, јер је схватила да је Бог учинио чудо у њеној руци. Док је даље ломила хлеб славила је Господа, вичући и уздишући.

Први је добио пун тањир, затим други, трећи... Сада су сви видели да се догодило чудо. Чак је и мој пријатељ, који је био последњи у реду, добио пун тањир. Толико је захваљивао Господу, говорећи: "О Госпode, ти си учинио чудо". Док су јели хлеб о тапиоке стигао је и чај. Ако нешто не попијете док једете тапиоку, осећаћете се ужасно, јер је тапиока изузетно сува. Ујна је намеравала сваком да налије по мало у шољу, али Господ је рекао: "Напуни шоље до врха". Поново је послушала, и једноставно је било довољно чаја све док и последњи није добио. Многи од њих су добили и по две–три шоље чаја. Тако су сви у тиму јели и били сити.

Штавише, било је и хране која је претекла јер се није могла појести, тако да су чак и пси били задовољни. Тако се Господ постарао чак и за животиње.

5. БОЖЈА ДЕЦА

Господ не делује само међу одраслима, већ и међу младима и децом. Када су наши тимови евангелизатора почели да излазе из Соеа имали смо осам група деце. Било их је од осам до десет у свакој групи. Деца су имала између шест и десет година. Назвали смо их дечјим тимовима. Ишли су у школу од првог до четвртог разреда. Сваког јутра, они су одлазили у школе око око седам часова. Школа је трајала од 7:15 до 13:15 када су се деца враћала кућама на ручак.

Сваког поподнева између четири и шест сати, од понедељка до петка, ова деца су, уместо да се играју са својим вршњацима, састајала на молитвене састанке. Они би клекли држећи се за руке и молили се. Не само за себе, већ и за људе по целом свету. Дешавало се да се удубе у молитву и почну плакати. Онда би им Господ дао пророштво, инструкцију или откривење за њих.

ПЕЊАЊЕ НА ДРВО

Суботом би школска настава трајала само до поднева. Једне суботе, око два после подне, једна од дечјих екипа је дошла у оближње село. Оближње може значити било које село удаљено од десет до двадесет километара у џунгли. Ово је била недељна прилика. Нико од одраслих није био са њима и упитао сам их да ли су се плашили.

"Зашто бисмо се уплашили, брате Мел?", упитали су они. "Увек је ту био један анђео који је ишао испред и други с десне стране. Један је био с леве стране и један иза нас, они су нас чували од упадања у невоље".

Али једног дана, када су деца видела високо дрвеће – гуаве, били су веома узбуђени. Било је то оног дана о коме желим да вам причам. Гуава је нарочита врста воћа и деца га воле. Кад су дошли до дрвећа сви су погледали горе према воћу, и наравно, пожелели га. Само што су пожелели да га узберу, један анђео им је рекао: "Не заустављајте се и не берите воће. Имаћете воће кад стигнете у село, а пред вама је дуг пут".

Али као и сва деца, и ова деца су понекад непослушна, и воће их је једноставно мамило. Занемарили су речи анђела, скинули одећу и почели да се пењу по дрвећу. Било је забавно. Смејали су се и играли око дрвећа, једући плодове гуаве и потпуно су смели с ума да треба да стигну до другог места и кажу људима о Исусу. Кад су се спустили с дрвећа на земљу, не можете ни замислити шта се догодило.

Нестала им је одећа.

Гледали су свуда околу, али одеће није било.

Тада је нешто затрубило и они су погледали у вис. На врху дрвета су видели своја одела. Веома високо. Можда на тридесет пет метара висине. А дебљина дрвета је била метар и по у пречнику. Деца су се најпре насмејала. Изгледало им је смешно. Онда су помислили да им је можда јак ветар однео одећу на дрво. Али када су схватили да нема начина да се њихова одећа скине с дрвета почели су да плачу.

"Треба да се поучите из овога", рекао им је Господ. "Рекао сам вам раније преко анђела да не једете то воће, и да ћете добити воће чим стигнете у село. Али нисте ме послушали, тако да морате платити цену ваше непослушности".

Када су деца ово чула, заплакали су још више. Онда им је Господ рекао: "Ако се заиста покајете и признате ваше грехе, ја ћу вам помоћи и спустићу вам одећу доле".

Тада су деца пала на колена, кајући се и исповедајући своје грехе.

"Нека се сад један од вас попне на дрво", рекао је Господ.

"Али ми не можемо да се попнемо на дрво", одговорили су. "Исувише је велико. Не можемо да га обухватимо, а и сувише је високо".

"Ја ћу учинити да се твоја стопала припију као ноге гуштера", одговорио је Господ, указујући једном дечаку, који је требало да се попне. И кад је дечак ставио своју руку око дрвета, она је тако остала припијена све док је не би повукао на више место. И његове ноге су се тако прилепиле за кору дрвета. Стигао је до врха, пажљиво је скинуо сву одећу и понео је доле. Након што су се покајали, овај тим деце је био радостан кад су доспели до одредишта. У недељу су тамо говорили, давали су

своја сведочанства и упућивали позив ка олтару. Мноштво се обратило Исусу.

БОЖЈИ МАГНЕТОФОН

Бог је овим дечјим тимовима давао посебну службу. Народ би говорио: "Бог их је заиста помазао". Или: "Они су тако искрени у оном што говоре". Кад се моле и полагају своје ручице на главе одраслих људи; то је толико слатко видети да је тешко описати. Многи су били исцељени кроз њихову службу.

Једном су отишли у Кефеменану на двонедељно логоровање. И поред тога што је велики број деце примио Господа, многи одрасли из тог места одбијали су да се покају. Тада је Господ дао деци речи мудрости тако да су сазнали тајне грехе људских срца. Али када су говорили људима ове ствари, нарочито када су јавно говорили тајне ствари у цркви – неки од присутних су се постидели, тако да су због тога терали децу.

Након тешког дана, Господ им је рекао док су се молили: "Данас ћу вас изненадити".

"Како?", питали су они.

"Ако будете лепо певали, поново ћу емитовати ваше гласове тако да их можете чути".

Деца, наравно, нису имала магнетофон. Неки су могли само да чују о њему. Али нико међу њима није видео магнетофон. И тако су почели да певају. Певали су дивно, као што се може певати Господу. Када су отпевали, Господ им је рекао: "Сада, ако будете мирни, чућете ваше гласове". Умирили су се, и одједном, музика је испунила ваздух. Деца су била запрепашћена. Били су веома срећни.

"То је мој глас", рекао је неко. Онда је други узвикнуо, па трећи... све док нису надвисили своје гласове. Заиста су били дирнути док су слушали музику из ваздуха.

Кад год се сетим тога, помислим на то да ће нам, једнога дана када се Господ врати, све речи које смо изговорили бити емитоване, да их слушамо с Божјег магнетофона. Само оне лоше речи које смо исповедили, и које је Господ избрисао, неће бити тамо да их чујемо.

6. ЈЕДНОСТАВНОСТ РЕЧИ

Пре него што сам стигао у Сједињене Државе говорио сам: "Господе, долазим из незнабожачке земље, и кад дођем у Америку, која је хришћанска земља, шта ћу им говорити? Ја немам поруку за њих. Нама су још увек потребни мисионари из Америке да дођу у нашу земљу и проповедају нам еванђеље".

Али када сам у Лос Анђелесу напустио авион, почео сам да схватам зашто ме је Господ послао у Америку. Прво сам био изненађен. На аеродрому сам видео лепе и високе зграде. После тога сам шетао и шетао док нисам стигао у велику просторију где су се продавале многе ствари. На све стране, где год бих погледао, видео сам неморалне књиге, барове са алкохолом и људе који пуше.

"Каква грешка", помислио сам, "Боже, помози ми!"

Ушао сам у такси и у том тренутку сам се осећао тужно и болесно. Али било је све горе. На сваком углу је била реклама за алкохоли народ је хулио на име Божје.

"Каква грешка?", питао сам своје пријатеље, "Је ли то заиста Америка на чијем новцу пише: У Бога се уздамо?"

Онда сам се присетио онога што ми је Господ говорио: "Имаш поруку за народ у Америци, а то је нужност да се врате назад једноставности речи Божје. Не само да се врате Библији, већ једноставности речи.

Толико много људи у овом последњем времену покушава да улепша све у речи Божјој, све док она у потпуности не изгуби своје значење. Када Библија каже Б, онда је то Б а не Д, кад Библија каже А, то је А а не Б. Ако Библија говори о телесном исцељењу, то је онда телесно а не духовно исцељење. Када каже о духовном исцељењу онда оно није телесно.

Често, док читамо текст где Господ Исус исцељује слепу особу говоримо: "Овде је пример који нам показује да смо духовно слепи и потребно нам је духовно исцељење".

То није оно што Библија каже. Ако је у питању телесно слепило онда је оно телесно и то је све. Ако Библија говори о духовном слепилу онда је оно духовно а не телесно.

Постоји искушење обмањивања у вези с нашом Библијом. Ми говоримо о Исусовом исцељењу узетога и кажемо: "О, ми

смо везани на више духовних начина. Ако дођемо к Исусу, он ће узети нашу духовну сакатост. Али данас он не исцељује телесну узетост".

Истина је и да смо ми духовно спутани али Библија је овде говорила о нечему што је телесно. Ми морамо престати да продуховљавамо Писмо и да га прихватимо онако какво оно јесте.

БОЖЈЕ ДЕЛОВАЊЕ У САД

Кад сам први пут дошао у САД нисам добро говорио енглески. Добро сам знао можда педесетак речи и то је било све. Али Бог ми је казао да кад будем говорио он ће ми дати речи. И то је заиста било дивно Божје обећање. Али када сам први пут устао да проповедам и видео сва та лица испред мене, тако мало познавајући енглески језик, признајем да сам се бојао.

Стао сам пред народ и почео да отварам уста онако како је Господ рекао да чиним. И знате шта? Речи су ми долазиле саме по себи. Речи које сам можда некада и учио као ђак у школи, али којих чак нисам могао ни да се сетим. И увек када сам говорио, казао бих свима: "Господ ми је дао ове речи да кажем".

Господ ми је давао откривења тако да сам могао да проповедам народу у тој великој земљи – Америци.

Када сам био у Тексасу, једна жена ми је пришла говорећи: "Брате Мел, ја тако љубим Исуса".

"То је дивно, љубити Исуса", одговорио сам јој. "Али зашто си дошла к мени? Ако љубиш Исуса све је у реду".

"Не, у мојој кући није све у реду", рекла је. "Мој супруг није духован попут мене, те због тога имам велике невоље у кући".

"Драга сестро, каква је невоља?", упитао сам.

"Он је лицемеран", одговорила је. "Он не воли Господа као ја".

Онда је стварно понизила свог супруга: "Дошла сам да те замолим да се помолиш Господу да помогне мом супругу да се покаје и да Га заиста заволи".

Одговорио сам јој: "У реду, помолићемо се и видети шта ће нам Господ открити".

Молили смо се заједно, и док смо се молили, Господ ми је рекао да проблем није био у супругу већ код ње.

Казао сам јој: "Сестро, твој супруг није крив, кривица је у теби."

"Тренутак, брате, али ја волим Исуса", рекла је.

"Да", рекох, "Ти љубиш Исуса. Али мислиш да си тако духовна и да већ живиш у небу. Заборавила си да живиш са својим супругом и породицом".

"Шта подразумеваш под тим", упитала ме је.

"Буди искрена", одвратио сам, "хоћу да те нешто још једанпут питам. Да ли стварно волиш Исуса? Исус је рекао 'као што Отац љуби мене, и ја љубим вас, и као што ја љубим вас, љубите се и ви међу собом'. Љубав није љубав све док се она не покаже, осети, и у пракси оствари пред другима. Библија каже: 'Како можеш да кажеш да љубиш Бога када не можеш да љубиш оне које гледаш и с којима си у овом животу?' Да ли стварно љубиш Исуса и свог мужа?", упитао сам.

Погледала ме је, и за тренутак ми се учинило као да ме не воли.

"О, да, љубим Исуса", рекла је, "али како да љубим мужа? Он није духован. Уопште га не могу волети."

Запитао сам: "Да ли си га икада назвала драги мој или слично када сте сами?"

"Не", одговорила је, "једноставно га зовем по имену – Боб."

"Да ли икада спремиш леп ручак кад долази с посла, да ли га пољубиш кад дође или нешто слично?", наставио сам.

"О, не. Ја га уопште не волим на тај начин", рекла је.

"Љубазна сестро", казао сам, "Ту је твој проблем. Не верујем ти да заиста љубиш Исуса".

Да је само могла ударила би ме. "Не верујем да стварно волиш Исуса", наставио сам. "Ти си продуховила своју љубав. Када Исус говори о љубави он то чини једноставно и практично. Али ти си је направила духовном. Говориш да љубиш некога на небу а на овој земљи не можеш чак ни свог супруга да волиш. Да је Исус остао говорећи 'Волим свога Оца, волим свога Оца',

то ме не би учинило добрим. Али Он нас је љубио као што је Отац љубио Њега. Он је отишао на крст да би ти и ја могли да будемо избављени. То је љубав! 'Као што ја љубим вас, љубите и ви ближњега свога, љубите се међу собом'. Ти не можеш љубити Исуса ако не волиш људе који су око тебе. Када њих почнеш да волиш свим срцем тада ћеш заиста моћи да волиш и Исуса. Док ми не докажеш да волиш свога мужа, нећеш моћи да ми докажеш да волиш Исуса".

Тада ме је упитала: "Брате Мел, шта да радим?"

"То је веома једноставно, сестро", рекао сам. "Иди кући и јави му се на посао телефоном. Кад ти се буде јавио нека прво што чује буде: Драги, драги, то је све. Само га назови и реци му: 'Драги, недостајеш ми'. Кажи му то, и потом му припреми ручак. Припреми оно што он воли, а не оно што је теби лако. Понекад, кад желимо да угодимо људима, ми то не чинимо да бисмо угодили њима него себи. Иди, и угоди своме мужу онако како он воли а не онако како теби одговара. Хоћеш ли се сетити овога?"

"Да", одговорила је.

"И кад будеш чула његова кола да се приближавају, и кад се он појави на вратима, чврсто га загрли и нежно пољуби. Сервирај му ручак и причај с њим, а Господ ће ти рећи како ћеш поступати", рекао сам. "Хајде да се заједно помолимо". Нисам се молио за њеног мужа већ за њу. Молио сам Господа не да је продохови, већ да јој помогне да покаже љубав у пракси.

Отишла је кући и учинила је све ово. Назвала га је телефоном и рекла му: "Здраво, драги".

Супруг је помислио да га можда зове нека друга девојка, јер га његова супруга никада није звала Драги. Она је наставила: "Драги, Карол је овде".

(Касније ми је њен супруг рекао да кад га је тако назвала помислио је да се догодило неко чудо код куће. Познавао је своју супругу и никада га није тако ословљавала: "Осетио сам се као онда кад смо били на меденом месецу. Било је дивно").

"Недостајеш ми, драги", наставила је она.

Њен муж је тешко могао да каже било шта. Није знао шта да одговори, било је тако дивно. Прекинуо је с послом и изашао на полудневну паузу. Кад је дошао кући, супруга га је

чекала. То је био тренутак када је сазнао да његова жена заиста воли Исуса.

Без иједног присуствовања црквеној служби њен супруг се покајао. Рекао је: "Госпoде Исусе, био сам врло груб и суров према мојој супрузи. Опрости ми све ово и испуни мој живот".

Господ је обновио ову породицу величанствено. Зашто? Зато што је ова жена, уместо да све продухови и учини компликованим, применила Библију практично и једноставно.

Током многих година толико смо духовно уздизали Библију да смо заборавили да Бог жели да се Његова реч спроведе у живот током овог живота. Тако можемо да спознамо да је Библија наш вођа и реч од Бога. Ако се тога држимо, и прихватамо Библију на тај начин, ми ћемо послушати реч Божју.

БОГ ЖЕЛИ ДА БУДЕ БЛАГОСИЉАН

Био сам члан цркве већ деветнаест година и знао сам многе стихове из Библије. Али нисам знао да Бог жели да га благосиљамо. Сваки пут када бих дошао Господу молио сам се за благослов, благослов и благослов и требало ми је много времена да схватим да и Он жели благослов. Не да Он не може сам себе да благослови, већ да жели да ми благословимо Његово име.

Псалам 134 је врло јасан: "Сад благосиљајте Господа све слуге Господње који стојите у дому Господњем... Подигните руке своје к светињи, и благосиљајте Господа".

Не разумем како ми уопште можемо да благосиљамо Господа, али боље је послушати Библију, него покушавати да сами нешто створимо.

Знам да се Библија и наука понекад не слажу. Постоје и ствари које ја још увек не разумем. Међутим, многи покушавају да од ње направе науку и покрене је у скуп научних чињеница. Покушавају да открију који део Библије је истина. Ми никада нећемо научно разумети Библију. То нећемо никада постићи. Порука савременом човеку није само: "Вратите се Библији!", него "Вратите се једноставности Библије".

Мој пријатељ из Америке је дошао у Индонезију као мисионар. Једном приликом ме је питао: "Брате Мел, шта је

тајна Индонежанског пробуђења? Да ли је могуће да и ми у Америци доживимо исто пробуђење?" Други човек, који је био заједно са њим, такође је упитао: "Када одем у Нигерију, да ли је могуће да тако нешто доживимо и тамо?"

"Да", рекао сам смејући се. "Али постоји један услов. Врати се у Америку и иди до Апола 14. Када га буду слали на Месец узми тај мали комјутер – твој мозак, стави га у малу кутију и пошаљи га на Месец. Онда дозволи да Бог употреби твоје срце. Када говориш о стварима које се тичу Бога, употреби своје срце и веруј му. Прихвати их онаквим какве јесу и дозволи Богу да изврши реч у теби и спроведе је у дело".

Главна разлика између хришћанске вере и науке је у следећем: Научно гледано, ми прво морамо доживети да бисмо веровали. Хришћанство се мора веровати да би се доживело!

Што се тиче 134. псалма, ја не знам како ми можемо да благосиљамо Господа, али пошто је он тако рекао, ја му верујем. Зашто треба да дижемо руке ка Светињи? Не знам. Ја само подижем своје руке. Бог ми каже да треба то да чиним. У овом животу није потребно да баш све разумемо!

Једном приликом, летео сам из Цакарте за Сурабају. Седео сам поред неког лекара. Говорио сам му о Господу Исусу Христу и Његовој љубави.

"Тешко ми је да верујем у то што говорите", казао је он, "јер ми је тешко да схватим да су Бог Отац, Дух Свети и Исус Христос једно".

"Морате ли разумети све пре него што узверујете?", упитао сам.

"Ја прво морам да разумем да бих могао веровати", одговорио ми је он.

"У реду, поставићу вам мало касније још једно питање и молим вас да ми искрено одговорите", наставио сам.

У себи сам се молио: "Господе, шта да кажем овом доктору? Он је стварно паметан".

И Господ ми је рекао; окренуо сам се ка овом човеку и рекао: "Брате, како Вам се допада ваздух у авиону?"

"Зашто питаш? Диван је, јер ради еркондишн који га хлади", одвратио је.

Рекао сам му: "Будите искрени, да ли знате како функционише еркондишн?"

"Не, не знам како ради", одговорио је.

"Желим да останете при свом принципу", поновио сам. "Казали сте да не можете веровати или уживати у нечему све док не разумете. Да ли ћете сада изаћи напоље у топло само зато што не разумете како ради еркондишн? Само зато што не разумете како ради еркондишн, ми не треба да вам дозволимо да га користите већ да вас избацимо? Рекао сам Вам, немојте уживати у њему пошто не знате како ради. Због тога идите напоље и знојите се. Стојте у врућини све док не схватите како функционише и тек тада можете да се вратите". Наљутио се.

"Брате", наставио сам, "Покушавао сам да Вам помогнем да схватите ваш принцип. Казали сте да оно што не можете да схватите то и не желите".

Сада је почео да схвата о чему му говорим. Најзад сам рекао: "Имам друго питање за вас. Постоје банане, ананаси и друге врсте воћа на свету. Ми их све узгајамо на исти начин. Све их садимо у земљу, добијају исту кишу с неба и добијају исте сунчеве зраке. Зашто онда на једном дрвету расте банана, а на другом поморанца, а на трећем бресква? Ја то не могу да разумем?"

"Ни ја то не разумем", одговорио је.

"Да ли ћете јести банану иако је не разумете?", упитао сам.

"Да", рекао је. "Она је корисна за мене. Једноставно је узмем и једем".

"Али нећете их јести јер их не разумете", казао сам. У овом тренутку је заиста постао озлојеђен.

Онда сам му се обратио речима: "Имате ли девојку и да ли је волите?"

Насмејао се: "Имам!"

Тада сам рекао: "Уколико бих позвао стјуардесу и замолио је да ми донесе епрувету за тестирање, да ли бисте у њу могли да ставите нешто што ће ми показати колико волите своју драгу? Ако то не можете учинити, и уколико то не можете да разумете, требало би да престанете да је волите". Подсетио сам

га да је ово био његов принцип: ако нешто не разуме не може ни да ужива ни да верује.

"Подсмевате ми се", рече он.

"Не, то је оно што сте покушали да учините са Богом", објаснио сам му. "Покушали сте да разумете Бога пре него што сте почели да верујете у њега". Пре него што смо се растали дао сам му Нови завет и поручио сам му да га проучава. Заиста верујем да ће га Господ осведочити и довести к себи у својој сили.

Ми признајемо да верујемо Библији од Прве књиге Мојсијеве до Откривења св. Јована Богослова. Међутим, ако дођемо до оног дела Библије који говори о стварима које нисмо искусили, покушаћемо да их другачије протумачимо. Због тога имамо проповеднике у Америци и у целом свету који кажу: "Овај део текста није у оригиналном библијском тексту, или овај део текста важи само за Јевреје, овај део текста треба другачије да се третира..." Свако покушава да обухвати Библију својим властитим умом. Због тога губимо дивна искуства из Библије.

Већина људи није никада спознала праву силу Библије у свом животу. Због тога не могу ни да верују целој Библији. Међутим, ја славим Господа, јер Дух Свети може да ти помогне да разумеш Библију док је читаш. Док читам Библију ослањам се на Исуса. Ако Он каже: "скочи", ја ћу скочити без питања. Народ може рећи да сам луд или глуп, али Библија нас учи да је послушност важнија од жртве. Многи људи иду у цркву и служе Богу без послушности. Морамо слушати нашег Бога. Он је живи Бог и Он ради и данас. Хоћу да будем послушан јер Га волим, и то је предност слушања живог Бога. Желим вам да заједно са мном будете послушни Богу. Благосиљајмо Господа. Он је начинио небеса и земљу. Благосиљајмо Га.

Кад су Павле и Сила били у тамници, да ли су плакали? Не, они нису плакали. Славили су Бога! И пошто су славили Господа, небо се спустило и уздрмало целу зграду и њене темеље. Уздрмано је чак и тамничарево срце. Он је дошао говорећи: "Господо, шта морам да чиним да бих се спасао?" Павле му је мало проповедао, и тамничар је примио Господа Исуса те исте ноћи. То је било величанствено. Зашто? Зато што су се хришћани радовали. У Старом завету, када је Бог

заповедио: "Обилазите око зидова града Јерихона", шта је израелски народ учинио? Послушали су Господа! Марширали су око зидова, и зидови су се срушили. То је смешан начин да се добије битка, али то је оно што су учинили. Послушали су реч. Зидови су се срушили и они су ушли у град и разорили га. То је чињеница. Дивно је како Господ делује кад смо му послушни.

Време је да сви слушамо Бога, верујемо његовој речи и добијамо победе у борбама у нашим животима. Морамо да се вратимо једноставности Библије!

7. ИСУС САДА

Индонезија је земља која се простире јужно од Сингапура и Малезије и мало северније од Аустралије. Простире се од истока према западу у дужини од пет хиљада км, а од севера према југу око две и по хиљаде км. Индонезија је велика попут Сједињених Америчких Држава, само што је САД сва под земљом, а Индонезија претежно на води и има око тринаест хиљада острва.

Пре око три века у моју земљу су из Холандије дошли презвитеријански мисионари. Ја живим на острву Тимору, које је најјугоисточније острво у мојој земљи. Холандски мисионари су дошли на моје острво и проповедали су мојим прецима, који нису познавали Господа. Мој народ је служио великом дрвету, великој змији или палми, и служили су овим стварима током многих генерација. Кад су мисионари дошли и почели да проповедају еванђеље, мноштво је дошло у цркву, укључујући и моју фамилију.

Као дете и ја сам одлазио у цркву и недељну школу, учио Библију и покушавао да будем добар хришћанин. Ишли бисмо у цркву сваке недеље ујутро. Ишли смо и током седмице на службе и молитвене састанке, и сви смо мислили да смо

хришћани, иако је наш однос са Богом био просто смешан. Зашто?

Имали смо своју Библију. Читали смо је и пронашли смо стихове о сили Господа Исуса, о његовим дивним обећањима (има око тридесет хиљада места где налазимо његова обећања), али да будем искрен, био сам у цркви деветнаест година и никада нисам доживео ни једно једино обећање које је Исус да.

ДАЉЕ ОД ВРАЧАРА

Наш живот је био чак и гори од незнабожачког. Понекад, кад смо били болесни, одлазили смо лекару. Ако нам не би помогао, понекад смо се молили. Одлазили бисмо пастору који би одговарао: "Брате Мел, ако Господ жели да те исцели он ће то и учинити".

Упитао бих: "Како да знам да ли Господ жели да ме исцели?"

Пастор би казао: "То је тешко казати, него... само се моли и ако Он жели Он ће те исцелити".

"Али, пасторе, у Јакову у 5. поглављу читам да ако неко болује треба да га помажете уљем и Свети Дух ће га исцелити".

"Да брате, то је истина", рекао би он. "Али то је писано пре две хиљаде година. То је дивна прича, али немој то узимати дословно. Ако Господ не жели да те исцели, моли се за његову милост да издржиш бол."

Прихватио сам оно што ми је рекао и молио бих се: "Господе, ако хоћеш да ме исцелиш исцели ме. Ако не, помози ми да издржим!"

Отишао сам назад кући и покушао да издржим, али сам увек приговарао. Понекад ми је било тешко да схватим зашто Бог води такав поступак.

Да ли знате шта бисмо ми онда чинили? Једноставно бисмо одлазили врачарима. Они би се молили за нас и за око три минута било би нам боље. Тада смо се чудили шта је са Богом? Врачари су нам увек помагали, а изгледало је као да Бог никада ништа није учинио. Ко је онда Он да му верујемо? Треба ли да верујемо у Исуса, који нас је понекад остављао у очају, или врачарима и њиховим боговима?

У демонима постоји тако моћна сила која делује у мојој земљи, да се хришћани чуде и сумњају. Ове демонске силе привољавају људе да верују у астрологију, оуија сеансе и друг врсте демонских деловања попут ових. Многи људи тамо заиста очекују помоћ и вођство од овога.

Холандски мисионари су око шездесет година радили на Тимору за Господа. У то време око осамдесет хиљада људи је приступило цркви али им се животи нису мењали. Никада нису доживели Божју силу. Себе смо сматрали хришћанима али смо живели као незнабошци.

Наши пастори у Индонезији су заиста имали проблеме пошто је много људи већ било спутано демонским силама. Јако мало људи је ступило у исправан однос са Исусом Христом. То је ужасно. Народ је долазио у цркву, певао песме, читао своје молитве а онда би отишли назад да живе својим животима као што су то чинили и пре.

Пастори су имали мале зараде и морали су да обављају много послова у цркви. То су чинили најбоље што су могли, позивајући народ у цркву и говорећи другима о Господу. Ми, остали чланови цркве, то нисмо никада чинили. Рекли бисмо: "Пастор и други црквени службеници могу да се брину о томе. Ми не желимо то да чинимо." Плаћали смо их да одраде наш посао.

БОГ САДА

Господ је променио целу ову ситуацију у мојој земљи током последњих година на много чудесних начина. Можда сте већ чули како је Господ деловао у нашој земљи.

Желео бих да поделим са вама Откривење 1,4.8.11. Ако пажљиво читате Библију, запазићете да је ово откривење Господа Исуса Христа фато апостолу Јовану док је овај био на острву Патмосу. Ово је сведочанство Господа Исуса Христа. Штета је што сви апостоли нису били тамо. Док је Јован био усамљен на том острву, Господ Исус је дошао и открио му ове ствари. За Јована се усамљено острво тада претворило у небо. Када је Господ дошао, лично се представио апостолу Јовану, и мени је било веома лако да схватим како је Господ ово учинио.

“Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак. Који јесте, који је био и који ће доћи, Сведржитељ”. То дивно звучи на енглеском језику. Господ је казао: “Ја сам Господ који је овде сада, био сам овде пре две хиљаде година и ја сам онај исти који ће доћи поново”.

Ако је Господ хтео да се представи исправно Он је морао да каже: “Који је био, који јесте и који ће доћи поново”. Али он није ишао тим редоследом. Почео је са који јесте, затим који је био и који ће доћи поново. Зашто? И ја сам се чудио и Господ ми је отворио очи пред истином.

Господ је желео да покаже апостолу Јовану да Он није само Господ који је живео пре много година, пре хиљаду година или можда јуче, него је он Бог који је са нама и данас. Он није само неки Бог који је учинио нешто јуче и Бог који ће учинити нешто у данима који ће доћи. Оно што је Господ желео да истакне Јовану било је: “Ја сам овде данас. Ја сам Бог сада”. Како славим Господа због тога.

Многи хришћани имају Господа Исуса, али њихов Исус је Исус од пре две хиљаде година. Он је “јучерашњи Исус”. Имали смо Исуса који је пре много година исцељивао људе, који је пре много година истеривао ђавола, који је пре много година чинио чудеса, и који је пре много година помагао људима. Тешко је веровати у таквог Бога. Али Исус каже: “Ја живим данас, не пре две хиљаде година”. Ако ми је потребан Бог, онда је то Бог који живи данас а не пре много година. Мени је Он потребан данас.

Многи хришћани живе тако што говоре: “Благословена нада”.

“Шта је то?”, запитаћеш.

У реду, они певају песму “Прозваће се сва имена, и моје”, говоре о “благословљеној нади” и о блаженом појављивању Господа Исуса. Они чекају на повратак и појаву Господњу. Ја то такође очекујем, али то је само моја нада. Можда ће се то догодити за годину, за дан или хиљаду година. Али то није садашњост. Мени је Он потребан данас.

Нећу да живим сутра. Јуче је заувек прошло, остало је само да живим данашњи дан. Данас ми је потребна Његова сила. Још данас ми је потребна утеха. То је разлог зашто славим

Исуса, јер се Он лично представио Јовану: “Ја сам Алфа и Омега, почетак и свршетак, који јесте, који је био и који ће доћи, Свемогући”.

Он је рекао: “Ја сам Господ Исус који је овде сада, ако данас имаш неки проблем, ја сам Бог данас. Ако си сада потиштен, ја сам у садашњости. Ако си болестан сада, ја сам Бог сада”.

То је величанствена истина. Каква благословљена чињеница. Славим Господа јер је он садашњи Бог.

Пре почетка Индонежанског пробуђења имали смо Бога који је био и који тек треба да дође. Имали смо сазнање и наду. Практиковали смо да певамо и причамо о томе шта је Исус учинио пре две хиљаде година и шта ће он учинити поново. Али ми никада нисмо доживели Исуса у нашим животима и у данашњем дану. То је тужна истина моје цркве пре изливања Духа Светога.

Онда је једнога дана моје срце завапило: “Госпode, ми живимо пре две хиљаде година”. Наш пастор би нам говорио: “Да, Он је чинио чудеса пре две хиљаде година, али Он неће да их чини и данас”. Како безнадежан народ смо били. Имали смо велико сећање на нашег Цара али Он није могао ништа да учини за нас данас.

Понекад, али врло ретко, пастор би говорио о дану Господњег повратка.

Да, блажена нада, али то није садашњост. О, ја сам тако очајан, јер немам Бога данас.

Конечно, док сам читао Библију, почео сам да сазнајем да је Бог живи Бог. Он је Бог који живи данас. Он ми може помоћи! Ако сам у ропству греха Он ме може избавити и ослободити. У Индонезији певамо песму која каже: “Он је понео муку мога срца и ослободио ме. Очистио ме је и учинио тако срећним. Он ме је подигао из мочваре и поставио на више тло. Узео је осуду мога срца и ослободио ме”. Волим ту песму јер је она стварна прича мог живота. Некад сам био у ропству сотоне, али једног дана Исус је прекинуо то ропство и ослободио ме.

Мислио сам да се хришћански живот завршава у овој тачки, и многи су следили моје мишљење. Мислили су да се све завршава кад прихватимо Исуса и да се након тога иде у небо.

Али веровао сам да постоји нешто више од примања Исуса. Он нам каже да кад га примимо морамо с њим и да ходимо.

Исус је рекао: “Ја сам дошао да моје овце могу да имају живот и да га имају у изобиљу”.

Рекао сам: “Исусе мој драги, то је предивно!” и мислио сам хм, Исус се није шалио, Он нам је стварно говорио истину.

У Ефесцима 1,3 читамо: “Нека је благословен Бог и Отац нашега Господа Исуса Христа, који нас је у Христу благословио духовним благословом на небесима”.

Док читам Библију увек ми изгледа да говори о благословима и пуној радости.

У Филипљанима 4,7 читамо: “И мир Божији, који превазилази сваки ум, сачуваће ваша срца и ваше мисли у Христу Исусу”.

Он нам је дао мир. То је предивно. Предиван мир који нас преплављује.

Библија нам такође говори (у Делима 1,8) да ће сила Духа Светог доћи на нас како бисмо могли да сведочимо по целом свету, и ко год чита ово каже: “Господе, колико смо дубоко у заблуди? У нашим црквама немамо нимало силе Божје. Кад смо болесни идемо врачарама, пастор моли само религиозну молитву”. (Много пута у нашој цркви пастор би једноставно узео и прочитао одштапану молитву. Или бисмо отворили последњу страну песмарице и читали религиозне церемоније).

Често сам понављао: “О Господе, где грешимо? Мора да с нашим пастором нешто није у реду, или са мном, или Твоја реч није истинита. Били смо искрени, али се ништа није догађало”.

Тек када је почело Индонежанско пробуђење открили смо да смо обојица били на погрешном путу. Нико нам није казао да поверујемо како Исус може да нас исцели још данас. Имали смо блажену наду и имали смо дивне успомене. Али смо открили да је Исус жив и са нама и да и данас може нешто да учини. Читамо како се Исус никада не мења. То је зато што је Он исти јуче, данас и сутра.

Слава Господу. Бог зна колико смо потешкоћа имали и како смо оскудевали у сили, али Исус је дошао и посетио нас. У

Исаији можете да нађете да ће се Бог показати чак и ономе човеку који га не тражи. Слава Господу. Тако смо глупи били да је Господ Исус дошао и посетио нас!

8. ЖИВОТ ИЗ СМРТИ

Желим да се захвалим америчком народу који је слао своје мисионаре у моју земљу. Ми смо били незнабошци и никада нисмо знали о живоме Богу, Исусу Христу. Моји праоци су се клањали великом дрвету, великој планини и великој змији. Али када су мисионари дошли у моју домовину пре извесног времена они су донели са собом поруку о Исусу Христу.

Ја одиста славим Господа што су нам мисионари донели ту црну књигу. То је стара књига, али књига која је изменила историју многих народа. Књига је просјака учинила Божјим сином, царем који ће владати заједно са Исусом кад успостави своје царство. Такође ова књига је учинила понизним цара да она сам постане просјак јер и цар мора да схвати да је у Божјем погледу ништаван. Као и просјаку, и цару је потребна милост и доброта Господа Исуса.

НЕДОСТАТАК ВЕРЕ СПРЕЧАВА ЧУДА

Једне вечери наш тим је отишао да проповеда у неком селу. Моја сестра и зет који је био пастор били су у овој групи. Те ноћи ми смо сведочили нашој газдарици о Господу Исусу Христу и она га је примила за свог личног Спаситеља и ми смо се радовали. Ујутро када се газдарица пробудила отишла је до кухиње да нам припреми доручак. И док је радила, добила је изненада срчани напад. Њен супруг је дотрчао и рекао: "Браћо, дођите да се молите за моју супругу, не знам шта је са њом!" Ми смо отишли у кухињу и стали око ње. Тада је наш домаћин, прегледао супругу, пошто је био лекар, и констатовао да је умрла. Заплакао је узвикнувши: "О не, она је умрла!"

Ми нисмо знали шта да радимо или кажемо. Најзад нам је мој зет рекао: "Хајдемо у другу собу, желим нешто да вам кажем." Пошли смо за њим. Када смо стигли у собу, мој зет је казао: "Господ ми је рекао да одемо код ове жене и да се помолимо за њу, а Он ће да је подигне из мртвих!"

Ја сам се заиста уплашио, јер је то био први пут да је неко требало да оживи, и да се врати из смрти у живот. Знао сам да се то налази записано у Библији и знао сам напамет причу о Тавити и Лазару. Ипак, било ми је тешко да схватим. Нисам био сигуран да Бог може поново да поврати ову особу у живот. И кад је мој зет проговорио, ја сам почео да га одвраћам.

"Драги брате, боље је да то не чинимо", рекао сам, јер су у међувремену и суседи почели да се окупљају, убрзо се окупио многи народ. Ако одемо тамо и молимо се а ништа се не догоди, то ће нас збунити, помислио сам. Глупо је да одемо у кухињу и молимо се за њу.

Тражио сам изговор да не одемо, тако да сам упитао зета: "Јеси ли ти сигуран да је то вођство од Господа?"

"Да, ја сам сигуран у то", одговорио ми је.

Упитао сам и остале: "Ко од вас има исто вођство као и мој зет? Ја у срцу нисам осведочен да је то стварно од Бога. Ако желите да идете, у реду. Али молим вас, мене изоставите, јер не бих желео да будем са вама. Ја ћу се радије молити овде. Али, ако је још неко од вас осведочен, нека иде заједно са мојим драгим зетом."

Онда сам се окренуо пастору и упитао: "Пасторе, шта ти мислиш?"

"Брате Мел", рекао ми је, "ја такође немам осведочење. Радије бих остао овде са тобом."

Погледао сам остале чланове групе и упитао их шта мисле.

"Радије бих овде очекивао Божје вођство", рекао је неко из групе.

Ја у ствари и нисам очекивао Божије вођство. Ја сам сумњао. Нисам био у стању да се у таквим стварима поуздајем у Бога. Било је лако познавати Божју реч, али је стварно тешко потпуно се ослонити на Бога у таквој ситуацији. Много пута сам схватио да је то мој компјутер – ум тај који између мене и Бога.

Овог пута је мој разум заиста стајао као препрека. Мој зет није могао да послуша Бога јер нико није желео да му се придружи. Најзад је рекао: "У реду, слажем се да је боље да останемо у овој соби." И ми смо тако и поступили. Молили смо се заједно у тој соби сатима и сатима, али се ништа није догодило. Она није устала из мртвих, није оживела.

"Па добро, Господе, у чему је грешка", упитао сам.

"Желео сам да се молите над њом", одговорио је Господ, "али ви нисте хтели, тако да се ништа није догодило."

Тако су жену однели на гробље и сахранили је. Напустили смо село, а да нисмо видели Господње дело.

У то време, Господ је стављао у моје срце мисао да би се његово име прослављало да је та жена устала. Али нашом невером, спречили смо деловање Господа Исуса. Страшно сам се осећао и сваки пут кад сам долазио у то место гледао сам у гробље. Био је то споменик моје невере. Бог нам је јасно и разговетно говорио, али због наших мисли нисмо могли да се поуздамо у њега.

Ово ме је подсетило на човека који је дошао Исусу. Он је казао Исусу да је његов син умро, а Исус му је рекао: "Иди својим путем, твој син је жив." Човек је веровао Исусу и отишао је својој кући. Ако ми можемо да верујемо Исусу и данас и да се ослонимо на Његову реч, преврнучемо свет. Молили смо се Господу да нам опрости, говорећи: "Господе, ако нам пружиш другу прилику стварно ћемо веровати Твојим речима."

ПОВРАТАК ИЗ СМРТИ

Није много прошло и били смо у другом селу, званом Амфоангов округ, где је био умро неки човек. Од његове смрти прошло је пуна два дана, а не само неколико минута као у случају жене. Породица нас је позвала да га сахранимо пошто су очекивали много света. Истини за вољу, очекивали су стотине људи. Рекли су: "Можда ћете ви имати речи утехе којима ћете утешити ожалошћену породицу." Тако смо и отишли.

Када смо стигли, било је више од хиљаду окупљених. Човек је умро пре два дана и већ је почео да заудара. У нашој

тропској земљи већ шест сати након смрти човек почиње да се распада.

А после два дана... у кругу од педесет метара постаје неиздрживо. Осећаћете такав смрад да је то ужасно. У Америци то не можете да разумете, јер се о свему брину погребни заводи. Али то је због ваших новаца. Ми у Индонезији немамо средства да дотерујемо особу да изгледа као да је заспала. Два дана након смрти особа изгледа језиво.

Док смо тамо седели са ожалашћенима, Господ нам је изненада рекао: "Идите и станите око мртваца и певајте, а ја ћу га васкрснути из мртвих."

Кад је мој зет то рекао, казао сам му: "Ех, мој пријатељу! Први пут жена је била мртва тек неколико минута. То је било другачије. Сада ћемо одиста бити у муци. Овај човек је умро пре два дана. Не, то је сувише!"

Обратио сам се другима: "Шта ви мислите о овоме?"

Мој компјутер је поново прорадио. И њихови компјутери (умови) су такође радили. Сви смо се одједном сетили како смо прошли пут изневерили Господа те се нисмо поуздали у његову реч. Онда сам почео да се молим: "Госпode, дај ми простодушно срце да врујем у твоју реч". Сетио сам се Јерихона из Светог писма. Закеј је чекао Исуса, али на погрешном месту. Он се, као што је познато, попео на дрво. Исус је рекао: "Закеју, сиђи доле!" Господ га је посетио у његовој кући и Закеј је био врло срећан. Верујем да ми данас у савременом свету не треба да силазимо с дрвета високог три или четири метра, јер нисмо на дрвету. Потребно нам је да се спустимо мање од једног метра – из наших мисли у наша срца. Ми имамо све речи Божије у нашим мислима и покушавамо да их обухватимо, а при том губимо Божију силу. Ако бисмо пренели реч Божију само пола метра из наших мисли у наше срце, убеђен сам да бисмо видели Божију силу како делује моћније и у нашем времену.

Онда сам рекао Господу: "О, Госпode дај ми чисто срце и делуј у нашој средини!" Затим смо заједнички одлучили да ћемо слушати Господа јер смо раније погрешили. Тако смо и поступили.

Стали смо око овог мртваца. Почели смо да певамо. У тим тренуцима ђаво ми је говорио: "Ужасно је стајати поред смрдљивог човека. Чак и ако се налазиш на удаљености и од педесет метара. А сад пошто си тако близу и стојиш поред мртваца, када само отвориш уста сав тај смрад ући ће кроз твоја уста. Лудост је учинити тако нешто."

"То је истина, али ја морам да послушам Господа", помислио сам. Тако смо ми почели да певамо. Али након прве песме ништа се није догодило. Тако смо почели да се чудимо: "Госпode, ако ћеш га васкрснути учини то брже, јер ми не можемо да стојимо поред овог човека који заудара. Од задаха не можемо више да певамо."

Онда смо отпевали другу песму, и ништа се није догодило.

И када смо певали пету песму, ништа се није догодило. Али при певању шесте песме тај човек је почео да мрда прстима – и група се уплашила. Постоји прича у Индонезији да некад људи устају пошто умру, нападну неку особу и опет умиру. Ипак, наставили смо да певамо започету песму.

Када смо отпевали седму песму, тај брат се пробудио, устао је и погледавши нас насмешио се. Никога није зграбио. Отворио је уста и рекао: "Исус ме је вратио у живот! Браћо и сестре, хтео бих да вам кажем нешто. Прво, живот се не завршава смрћу. Био сам мртав два дана, и то сам доживео." Друга ствар коју је рекао била је: "Пакао и небо су стварност. То сам доживео. Трећа ствар коју хоћу да вам кажем је да ако не нађете Исуса у овом животу никада нећете отићи у небо. Сигурно ћете бити осуђени за пакао."

Пошто је изговорио ове ствари, ми смо отворили наше Библије и потврдили његово сведочанство Речју Божијом. У наредна три месеца, пошто је наша група проповедала у том крају, више од двадесет једне хиљаде људи је упознало Исуса Христа као свог Спаситеља због овог дивног чуда васкрсења.

ВОДА ПОСТАЈЕ ВИНО

Пре пробуђења, употребљавали смо алкохол при светој вечери. Помешали бисмо га са мало воде и шећера да не би био

сувише јак. Употребљавали смо га много, много година. Али кад се народ покајао дошли су и казали пастору: "Ако и даље будеш употребљавао алкохол, нећемо долазити на свету вечеру." Тако су пастор и чланови цркве одлучили да употребљавају чај са мало шећера. Дуго смо употребљавали овај заслађени чај при светој вечери.

А онда је Господ нас у Индонезији запитао зашто имамо заједницу у чају. Зашто не користимо вино као Исус и ученици? Зато смо одлучили да следимо овај библијски начин.

Од октобра 1967. године, сваки пут кад бисмо имали свету вечеру по нашим црквама узимали смо воду и над њом бисмо се молили. И Господ ју је претварао у вино. Више од шездесет пута Господ је учинио ово чудо. Поново је Библија истинита кад каже: "Мој Бог ће испунити сваку твоју потребу по богатству своје славе."

На Тимору нема грожђа за производњу вина, па је стога Господ испунио нашу потребу. О, како славим Господа за све то. Величанствено је видети да Господ Исус потврђује своју реч, да Библија није нека стара књига за људе од пре две хиљаде година. Она је много важнија од данашњих новина. Ми треба да се ослонимо на Бога за све оно што нам је потребно у нашим животима. Његова сила и његова слава су довољни за све наше потребе. Тек сам се вратио са острва Сумбе 1968. године, кад сам чуо да Бог даје цркви вино. То је било и сувише. Ја у то не могу да верујем. Толико чуда сам видео, али ово је личило на исмевање. То је глупо, помислио сам. Мој ум се поново испречио. Кад су ми причали о томе нисам могао да верујем.

Ускоро је требало да имамо свету вечеру. Господ нам је рекао да одредимо једну молитвену групу. Такође је рекао некој браћи и сестрама да ме позову у ову групу молилаца, тако да могу да видим како Господ претвара воду у вино. Био сам радостан, јер сам веома желео да видим силу Божјег деловања у овом случају, тако да сам се придружио овој групи. Међутим, нисам стварно веровао да ће Бог то да учини. Кладим се да узимају шећер или мед и стављају га у воду а онда говоре да је то чудо, размишљао сам. Кладио бих се да припремају неко обојено пиће за нас.

Бог је казао групи: "Поступите тако да Мел свакако буде онај који ће донети воду и нека види да је све чисто и јасно и да се не ради о превари." Затим су ми рекли: "Кад дође време, Мел, ти ћеш ићи на извор и донећеш воду." Такође су рекли да ја треба да донесем суд. То ми се свидело, јер на тај начин бићу сигуран да је све чисто и да неће бити неког подметања.

Отишао сам на извор, напунио суд и донео га у кућу где смо се молили. Онда ми је Господ казао да прекријем суд одећом и да га заштитим од инсеката.

Потом је Бог рекао групи: "Поставите Мелове руке око суда и нека држи тканину којом је прекривен суд." Ставио сам руке на тканину. Да ли знате зашто је Господ овако поступио? Зато јер он зна да бих се ја бринуо, док су моје очи затворене за време молитве, да ће неко подићи тканину и ставити нешто у воду. Тако да сам обухватио суд рукама и осигурао да нико не подигне део тканине. Бог је покушавао да ми помогне да у мислима верујем како је он Бог који ствара чудеса.

Стегнуо сам суд чврсто, и почели смо са молитвом. Док смо се молили, пустио сам крај тканине, те се мало наквасио. Погледао сам је. Била је наквашена водом. Молили смо се око један сат. Кад сам поново погледао крај тканине која је упала у воду и приметио сам да је постала црвена. Нисам то могао да схватим. Било ми је тешко да разумем како су вода и одећа постале црвене. Пријатељ који је био до мене рекао је: "Мел, да ли осећаш како мирише? Господ нам је дао вино."

"Не осећам да мирише", одговорио сам. "Можда нешто није у реду са мојим чулом мириса." Па ипак сам видео руменило.

Онда је Господ казао: "Сада однесите вино пастору. Али пре него што га однесете пасторовој кући нека троје пробају вино."

Мој зет, сестра и ја могли смо да пробамо вино. Био сам радостан размишљајући: "Мора да је изванредно!", јер је било тако румено.

Мој зет је први пробао. Погледао сам његово лице мислећи да ако се осмехује мора да је добро. Кад је попио, заиста се насмејао и ја сам рекао у свом срцу: "О, мора да је у реду".

Онда сам ја узео чашу и пробао. И знате на шта је личило? Осећао сам као да пијем воду.

"О Господе, шта је то са мном", питао сам. "Шта није у реду са овим чудом? Ти си рекао да је то вино, и заиста је црвено, али са укусом воде." Покушавао сам да схватим шта није у реду. Или имам проблем са чулом укуса, или је постојао грех у мом животу, или нешто друго. Молио сам се стварно јако.

"Добро, на шта подсећа укус?", остали чланови групе почели су да нас питају. "О, слава Господу, то је изванредно вино!", рекао је мој зет.

"О, драги Господе, обоје су рекли како је добро вино. Господе, то је страшно. Господе, где је грешка?" Господ ми је одговорио: "Мел, нема никакве грешке!"

Казао сам: "Никакве грешке? никакве грешке, мој Господе? то је само стара, обична хладна вода. То није вино!"

"Мел, ти треба да знаш шта вера заиста значи," говорио је Господ. "Ја сам ти рекао да је то вино. Т твој језик и твоје мисли говоре ти да је то вода. Ко ме ћеш веровати?"

Размишљао сам шта да кажем? Они су желели да кажем: "Слава Господу", или нешто слично. Нисам им одговорио, већ сам рекао Господу: "Господе, шта да кажем када ме питају?"

Одговорио ми је: "Ти само реци: Слава Господу, ово је дивно вино."

Рекао сам: "Господе, Господе, ти се играш. Ја не могу рећи лаж." Господ ми је и даље говорио: "Отвори своју Библију у посланици Јеврејима 11,12". Отворио сам своју Библију заиста брзо, јер је група очекивала мој одговор. Прочитао сам како је Господ показао Авраму песак на обали рекавши: "Авраме, можеш ли да избројиш сав тај песак?" Аврам је рекао: "Не, Господе." "У реду", рекао је Господ, "Твога семена ће бити више него песка у мору." Тако је Аврам отишао кући и рекао Сари: "Саро, слушај ово! Ми ћемо имати децу, и наша деца ће се толико намножити да ће их бити као морског песка."

Ти знаш да је он имао више од сто година. Рекао је баби не да ће имати унучади, него да ће имати своју рођену бебу. Ми ово не можемо чак ни обухватити нашим мислима; ми бисмо рекли: "Боље је да покушамо да схватимо шта је Бог мислио

када је ово рекао." Обоје су примили истину. Они су служили Господу, и захвалили су му.

Аврам је био заиста изненађен. Ви знате како сте узбуђени када треба да постанете отац. Он је можда отишао пријатељима и рекао им све о обећањима Божјим. Замишљам како је Аврам ишао од места до места говорећи: "Слушај, имам добру вест. Постаћу отац, и имаћемо породицу бројнију од морског песка." Они су можда рекли: "Авраме, старац попут тебе? Ти си то само сањао. Ти се баш шалиш. Колико имаш година?" "О", одговорио је, "око сто."

"И ти мислиш да можеш да имаш много деце?", питали су они. "Колико је стара Сара?"

"Она има око деведесет", рекао је Аврам. "Обоје сте полудели, Авраме, оставите се тога. То је стварно луцкаста помисао", изигравали су га они. Али Аврам је био Божји човек. Чак и да је цео свет дошао да му каже како је оно што му је Бог рекао лудост и немогуће, он је знао да је то могуће, јер је Бог рекао тако. Он је остао на речима Божјим. Он није гледао на околности. Он је гледао на Бога и на његова обећања. У том моменту Господ ми је проговорио: "Сада, Мел, ти само реци: "Слава Господу! то је добро вино." Као дело вере, поверуј да сам ја претворио ову воду у вино. Тада сам могао да схватим визију онога што је Бог хтео да ми покаже, и када су ме упитали, рекао сам: "Слава Господу, то је изванредно вино." Спремили смо се и отишли пасторовој кући. Био сам у задњем углу собе, испуњен зебњом. Рекао сам: "Господе, ја сам исповедио моју веру, али ми опрости, Господе. Кад пастор буде пробао вино схватиће да је још увек вода. О, Господе, опрости ми, али учини нешто, молим те."

Кад смо стигли пасторовој кући, он и друге старешине су нас чекали. Пастор је био врло радостан, и ми смо певали једну песму. Онда је пастор рекао: "У реду, хајде да славимо Господа за вино." Затимо смо га славили а онда је пастор рекао: "Сада бих да пробам то вино."

Ја сам сада био у самом углу, и затворио сам очи. Моје срце је ударало брже, и плакао сам: "Господе, ја сам ти рекао да верујем. Али ја не знам шта ће се сад догодити."

Пастор је узео чашу и напунио је "вином". Гледао сам га пажљиво, нисам смео ни да дишем, јер сам знао да је то вода.

"О Господе, шта ће се догодити кад принесе чашу устима?", питао сам. Пастор је узео суд и налио у чашу. Гледао сам пасторово лице и поново завапио: "Господе, ја сам ти рекао да верујем. Али не знам шта ће се сад догодити."

Пастор је узео чашу са вином и нагнуо је. Не бих могао са његовог лица рећи шта је мислио.

Пошто је попио гутљај, рекао је: "Слава Господу, дивно је."

Нисам могао да поверујем својим ушима.

Рекао је старешинама: "Сада га сви ви можете пробати."

Пробали су га и говорили како је добро. Боље је да га и ја пробам поново, помислио сам. Тако сам и ја отишао и пробао га. Било је вино! Сада сам био збуњен.

Када сам вратио кући, рекао сам зету: "Сад ми кажи истину."

"Да, шта то?"

"Како ти се допало вино?"

"Предивно, слава Господу."

"Не кад смо дошли пасторовој кући, него док смо били у твојој кући", рекао сам. "Сада буди искрен."

Одговорио је: "Била је вода."

"Шта? Била је вода? Зашто си онда глумио?"

Рекао је: "Ја верујем речи Божјој више него свом језику."

"О мој драги брате, и заиста знаш да будеш прави хришћанин. Да си казао да је још увек вода, стварно би разорио моју веру."

Исто сам упитао и своју сестру, и она је рекла да је била вода. "Зашто си казала: Слава Господу?" Одговорила је: "Било ми је важније да стојим на страни речи Божје, него да исказујем своју сумњу."

Рекао сам: "Исусе, хвала ти за ову лекцију да је реч Божја истинита без обзира какве су околности!"

9. ДЕМОНСКА СИЛА

Сада, пошто сам у Америци, спознао сам да је са Американцима највећи проблем тај што црква не признаје да је демонска сила стварна. Сотона је затамнио ваше очи, тако да ви не видите тај проблем.

Много пута проблем је у срцима људи око нас, а ми не знамо како да га решимо. Као резултат, хришћани немају силе Божје.

У Исаији 61,1,3 читамо: "Дух је Господа Бога на мени, јер ме Господ помага да јављам добре гласе кроткима, посла ме да завијем рањене у срцу, да огласим заробљенима слободу и сужњима да ће им се отворити тамница... Да учиним жалоснима у Сиону и дам им накит место пепела, уље радости место жалости, одело за похвалу место духа тужнога, да се прозову храстови правде, сад Господњи за славу његову."

Верујем да у овим стиховима препознајемо разлоге што је Бог послао Исуса Христа на свет. Кад читамо о проповедању речи кроткима, верујем да то значи добре вести спасења, као што су анђели рекли пастирима: "Ми вам доносимо и јављамо велику радост - родио вам се Спаситељ."

Спасење и опроштење греха су само први део Христове службе. Већина од нас који верујемо застаје у овој тачки. Али Исусова служба иде много дубље од овога.

Многе цркве се придржавају исцељења. То је добро. Ја волим исцељења. У Индонезији смо видели више од тридесет хиљада исцељених људи. Али морамо да знамо и разумемо да је исцељење ипак спољног карактера. Како би ужасно било да се тело исцели, а да душа оде у пакао. Било би боље за особу да остане болесна ако је, док је била болесна, Бог могао да јој говори, и она дође к Исусу.

Христос је платио цену за наше исцељење, и ми треба да се ослонимо на њега у вези са тим. Међутим, Христова служба је дубља од овога. Било је много народа по црквама који су се ослањали на Бога само за спасење и исцељење. Не слажем се с оваквим хришћанима. То је као куповина карте за утакмицу. Ви само желите да уђете, али не и да играте. То је себичност и

самоуживање. Мора постојати већи мотив хришћанског живота од овога.

Драги мој, Бог није створио човека само за овај површан живот. Ако би то било све и само зато, биће нам врло досадно у небу.

Његов план није само да нас спасе, Бог жели да имамо дубљи живот с њим. Бог жели да живимо животом са сврхом и да допринесемо његовом царству. Исус жели да нам помогне да проповедамо и служимо дубље у потребама.

Овај стих у Исаји каже: "Посла ме да завијем рањене у срцу." Што сам више путовао по Америци, више сам увиђао да су многи људи по црквама били рањени у протеклим временима.

У срцима већине Американаца су горчина, озледа и сл. Резултат је да се они осећају лоше и немају силе ни радости.

У разговору са многима открио сам да у њима тиња нешто из прошлости. Понекад чак из детињства. Чак и кад су постали хришћани и примили опроштење, мржња и горчина су остали. Многи никада нису ни помислили да то предају Господу и буду исцељени.

АСТМА ЈЕ ИЗЛЕЧЕНА

Многи покушавају да забораве своје повреде или ране кроз покушаје да буду духовни. Они се боре и настоје да нађу више Бога и задовоље себе. А оно што треба да учине је да отворе своја срца Богу тако да он може да послужи њиховим дубоким потребама. Најизразитији пример кога се сећам се тиче се једне жене коју сам срео у Охају.

Сестра је имала астму и патила је већ више од двадесет година. Молили смо се заједно на једном састанку, али изгледало је да се ништа неће догодити. Почео сам да се питам шта није било у реду са њом – или ја нисам препознао шта је била Божја воља за њу.

Али једне ноћи, пре него што сам напустио град, док смо заједно размишљали и разговарали, Господ ми је проговорио о

овом стиху завијања рањеног срца. У то време, нисам потпуно разумео тај стих.

"Да ли мрзиш некога?", упитао сам сестру.

"Не сада. Пре него што сам постала хришћанка, јесам. Али сада не мрзим никога." Онда сам разумео да је моје питање било погрешно. Изменио сам га и упитао: "Да ли је неко у твојој прошлости учинио нешто што те је повредило и поред тога што си му опростила, тако да је рана остала?"

Није разумела на шта сам мислио. Ја је нисам прекоревао. Био је то први пут да сам поставио такво питање.

Говорили смо још и најзад је Господ изнео проблем на светлост. Почела је да плаче, говорећи: "Рана је још увек ту. Ја сам рањена."

Почела је да ми прола како јој је мајка умрла док је још била мала, и како се њен отац поново оженио. Маћеха ју је злостављала на разне начине. Кад год би њена деца нешто погрешила, она би била окривљена.

Због тога је била дубоко повређена. Она није узвраћала маћехи, али је све увреде задржала у унутрашњости свог срца. Рана је постајала све дубља и дубља. Када се обратила, опростила је својој маћехи – али није дозволила Господу да превије њено рањено срце – и озледа је остала.

Те ноћи сам се молио и тражио да Господ излечи ово рањено срце. У Исаији 61,3 читамо о духу жалости. Многи људи још увек носе духа жалости због искустава из прошлости – чак и људи који су доживели крштење Светим Духом. Они га још увек носе јер га нису предали Господу да би их исцелио.

Пошто смо се помолили, сестра је казала: "Слава Господу, ослобођена сам. Слободна сам изнутра. И не могу то да ти објасним, али радост и мир су тако велики."

Следећег јутра кад се пробудила, њена астма је ишчезла. То је био спољни показатељ унутрашњег проблема.

ВЕЛИКА ПОТРЕБА АМЕРИКЕ

Рекао бих да је корен болести Американаца углавном духован. Само понекад постоје стварни физички проблеми. Сломови живаца су најчешће условљени духовним проблемима.

Напетости, сумње, бриге и страх. Видео сам широм Америке да је народ захваћен оваквим начином живота. То је ужасно.

Народу у Америци треба више од спасења. Њима треба дубље Исусово дело.

У Америци има много оних који ће засигурно отићи у небо, али је хришћанска армија сувише слаба. Већина се бори у борби усамљености, без Исусове помоћи. Када тако чинимо, тада стварно западамо у невоље, јер се боримо сами.

Ви у Америци певате: "Напред Христови војници!" Али онда седнете и оставите пасторима да ураде посао. Како је то јадно. Ово, пријатељи моји, јесте велика потреба Америке, да добије радост и мир.

Овај стих у Исаији такође нам говори да прокламујемо слободу заробљенима и да отварамо тамнице онима који су свезани.

Ово је, осећам, стварни корен проблема у Америци (и у Европи, прим. прев.).

Данас постоји снажан демонски утицај много, много већи него што је био пре педесет година.

ДЕМОНИ У АМЕРИЦИ

У Америци, данас, демони делују кроз предсказивања судбине, гледања у дланове, карте, шољу, покретање стола, спиритизам оуија табле, служење сотони, једном речју – страшно. Хороскоп је ствар на коју су се у Америци навикли. Долази у новинама, часописима, преко ТВ, и скоро свуда се може видети. Тешко ћете се заштитити од оваквог демонског утицаја. Малтене, где год да кренете, сусрећете се са ђаволом.

Ми хришћани морамо да се забринемо пред овим опасностима. Не говорите: "О, те ствари нису демонске. Оне су само лутке, или утицај маште. То је само културна промена." Ако ми тако говоримо, онда смо изгубили тле за узвраћање ударца ђаволу. Свакако можемо рећи да демони нису стварни. Ђаво то воли. То показује да смо успавани, и да он може да ради свој посао. У Петој књизи Мојсијевој 18,10-13 читамо: "Нека се не нађе у тебе који би водио сина својега или кћер своју кроз огањ, ни врачар, ни који гата по звездама, ни који гата по птицама, ни урочник, ни бајач, ни који се договара са злим

духовима, ни опсенар, ни који пита мртве. Јер је гад пред Господом ко год тако учини, и за такве гадове тера те народе Господ Бог твој испред тебе. Држи се сасвим Господа Бога својега."

ЦРНА МАГИЈА, БЕЛА МАГИЈА

Постоје две врсте магијских сила: црна магија и бела магија. Црна магија је када се употребљава сила да би се неко убио. Не мислим да у Америци има много овога. Па ипак, док читам ваше новине, мислим да то полако долази у Америку.

Бела магија је она која је заразила Америку данас. Под белом магијом подразумевам демонску силу која се употребљава за нешто добро – за исцељење људи или предсказивање судбине говорећи само добре ствари. Већина Американаца заслепљена је демонским силама тако да мисле да слушају Бога, док је то, заправо, сотона. Не можемо да прекоремо сав овај народ. Јер ако овце немају зелену траву, јешће суво лишће.

Пастири у Америци морају бити сигурни да хране своја стада зеленом пашом. Зашто народ иде гаталицама и гледа у хороскопе? То је зато јер је Црква изгубила дар пророштва. Тако чланови цркве о будућности сазнају од демона. Сва ова демонска сила лажљиви је фалсификат духовних дарова.

Једини начин да се сачувамо од овога јесте да видимо Божју силу у акцији у нашим животима. То је једини начин.

Народ је данас већ уморан од речи и проповедања. Већина би најрадије волела да проповедник проповеда само пет минута.

Народ данас жели да се чврсто ухвати за нешто. Свет је усамљен и пропада, њему је потребна истина. Њему је потребна тврђава, а та тврђава је Исус и његова сила.

Две ствари се догађају кад народ чита хороскопе. Прво, они чине грех, пошто је Бог казао: "Не чини то!" Друго, веже их демон. За ово ропство њима није потребно опроштење, већ ослобођење. Ове две ствари су потпуно различите.

Данас се често молимо за опроштење греха, али ретко то чинимо за ослобођење. Потребно је да спроведемо у праксу

Матеја 18,18: "Заиста, кажем вам, што год свежете на земљи биће свезано на небу, и што год разрешите на земљи, биће разрешено на небу."

Треба да се молимо, и ако имамо десет свеза треба да их покидамо једну по једну у име Исуса Христа. Кидајући их, ослобађамо себе.

Као хришћани, ми имамо ову власт над демонским силама. Ово је место у Христу, као што читамо у Ефесцима 2,6: "И с њим је васкрсао нас и поставио на небесима у Христу Исусу." Ми седимо над демонским силама.

Као хришћани, морамо да употребимо сву власт. Ако то не учинимо, наша браћа ће патити. Сви морамо да претражимо своје куће због свих демонских чаролија. Ако новине које долазе у твоју кућу имају хороскоп у себи, немој више да их узимаш. Биће добро ако такве новине не буду у твојој кући.

Зашто? У 5. Мојсијевој 7,25-26 Библија врло јасно показује став (и кад Библија каже нешто, боље је да послушамо): "Резане Богове њихове спали огњем, немој да се полакомиш на сребро или злато што је на њима и да га узмеш, да ти не буде замка, јер је гадно пред Господом Богом твојим. И немој да унесеш гада у дом свој, да не будеш проклет као и он, него се гади на њ и грози се од њега, јер је проклето."

У Индонезији обично прихватамо Библију буквално. Када дођемо на једноставам пут Библије, Бог стварно може да ради величанствено. Надам се да ми у Индонезији нећемо никад изгубити ову истину.

Кад Библија каже: "Не уноси то у своју кућу!", боље је да послушаш. Могу да испричам на стотине прича где је народ имао овакве ствари у својим кућама и како су због тога имали проблеме свих врста.

ТВ је један од најгорих извора демонских сила које долазе у наше домове. О, како су безбрижни хришћани кад је у питању ТВ. Они дозвољавају деци да гледају све те демонске чаролије. Могу ти рећи да је то страшно. И ти жањеш нешто од жетве. Ти који читаш ове странице, пази се. Опомињи свог комшију хришћанина да узме све религиозне статуе, реткости које представљају незнабожачке богове, рђаве часописе, прљаве књиге, било шта од астрологије, или било шта друго нечисто из

своје куће и да их спали. Одречи се ђавола и не живи ни са чим од ових демонских ствари.

СВЕЗАНИ ОД НАШИХ ПРЕДАКА

Постоји једно демонско ропство од кога народ треба да буде ослобођен. За време пробуђења Господ нам је открио ову истину.

Друга књига Мојсијева 20,5 нас опомиње: "Немој им се клањати нити им служити, јер сам ја Господ Бог твој, Бог ревнитељ, који похoдим грехе отачке на синовима до трећега и до четвртога колена, оних који мрзе на мене."

На пример, ако је мој деда грешио живећи развратним животом са многим женама, овај дух прелјубе је могао да пређе на мог оца, мене и моју децу.

Многи људи, чак духом испуњени хришћани, осећају да их нешто враћа назад. Постоји моћ духа која их гура на погрешан пут. Када кренемо назад, често откривамо да овај дух долази од наших предака.

У 1. Петровој 1,18 јасно читамо о овоме. Више пута, ако су преци носили дух срдње, тако чине и деца.

"Знајући да од свог сујетног начина живота, који вам је од ваших отаца предан, нисте искупљени пропадљивим стварима, сребром или златом."

Многи наши праоци су били сујеверни и осетљиви на демонски свет. Многи од нас су још и данас на исти начин свезани, али ми то не распознајемо. Зашто? Јер је то дошло од наших предака.

Рекао сам Господу: "Зашто ми морамо да патимо због греха наших предака?" Господ ми је одговорио: "Постоје два начина деловања демонских сила. Као што постоје два начина да паднеш у јендек. Један је да сам упаднеш, а други је да те неко гурне."

Иста ствар је и са демонским силама. Један чинимо ми сами играјући се астрологијом или злим стварима. Други начин је да будемо свезани због наших праотаца који су починили грехе. Сада, због проклетства, демони уводе у исти грех и наш нараштај.

Молим се да Господ Исус учини да спознате колико је важно да се одрекнете свих демонских утицаја у вашим животима.

Ово је начин да се савладају патње проузроковане грехом наших предака.

10. БОГ СПАЉУЈЕ ИДОЛЕ

Једна од наших група је имала најнеобичније искуство с идолима негде 1969. године, кад им је Господ рекао да иду на део Тимора који припада португалској управи.

"Спавајте поред пута", упућивао их је Господ. "Ако вас људи тамо позову да спавате у њиховим кућама кажите: Не, наш учитељ нас је упутио да спавамо овде поред пута."

Тако су отишли на тај део Тимора и спавали су поред пута, као што им је Господ наложио. Тамо су спавали једну ноћ, две ноћи, три ноћи. Нико није обраћао на њих нарочиту пажњу. Коначно, после треће ноћи, народ је схватио да су ово странци и да спавају поред пута.

"Одакле сте?", мештани су их питали.

"Ми смо дошли из Индонезије, и наш учитељ нам је рекао да дођемо овде", одговорили су.

"Шта намеравате да радите овде?", питали су.

"Ми не знамо. Наш учитељ нам је рекао да дођемо овде, и ми смо га послушали."

"Ко је ваш учитељ?", питали су мештани, и неко из групе је одвратио: "То вам не можемо рећи сада" Народ их је позвао да дођу у њихове домове.

"Само дођите у наше куће", говорили су они, "није добро да стојите поред пута."

"О не, хвала вам на позиву, али наш учитељ нам је рекао да спавамо поред пута, а не у вашим кућама."

Какав смешан учитељ, народ је помишљао, кад даје такав посао својим слугама – смешан и бесмислен. Али што их је народ више наговарао, они су постајали непоколебљивији. Најзад, мештани су помислили да су у питању шпијуни, и договорили су се да јаве полицији.

Полиција је, наравно, након овога дошла и од групе захтевала име учитеља и природу посла којим се баве.

"То вам не можемо рећи, осим под једним условом", вођа екипе је одговорио. "Ако сакупите хиљаду људи моћи ћемо да вам одговоримо на ово питање. Другачије, наш учитељ каже да не можемо."

Полиција је сакупила народ тако да их је било више од једне хиљаде – а затим су рекли овој групи мисионара да чекају на њих.

"Сада, пошто је мноштво овде, испунићемо дату реч", почео је говорник групе. Он и чланови групе отишли су на неку узвишицу, тако да су сви могли да их виде и чују, говорник је узео своју Библију и почео да приповеда.

"Наш учитељ је Исус Христос", рекао је.

"Ми знамо о њему, али не тако много", неко је из гомиле добацио. "Да ли имате нешто против да дође наш свештеник?"

"Не", одговорили су, "идите и доведите га."

Кад је свештеник дошао, био је љут. "Ми смо католици. Ми знамо о Исусу. Зашто сте ви дошли к нама са таквом поруком?"

"Јер је Господ рекао да се морате покајати и бити спасени."

"Ми смо хришћани", напомињао је свештеник.

Чланови групе су тужно климали својим главама. "Господ нам је рекао да имате идоле. Он се страшно гади на идоле."

"Ми немамо идоле", свештеник је одговорио.

Пошто су слушаоци почели да се расправљају, сложили су се да оду до цркве где је Господ требало да им укаже на идоле, уколико су били тамо. Када су ушли унутра, слике су биле свуда унаоколо.

"То су ваши идоли", група је казала. Свештеник се узрујао. "То нису идоли. То су Павле и Марија и Исус и Јован и други свеци."

"Али Господ нам је казао да су то идоли." Када су чланови тима видели да препирање не води нигде, неко из групе се досетио: "Пошто нико од нас не зна да ли су то идоли, да замолимо Бога да нам покаже. Да ли се сећате приче у Библији о Илији и Валовим свештеницима? У реду, хајде да се помолимо, а ви скупите све слике и молимо Господа да их спали огњем с неба ако се гади на њих. Тако су сакупили све идоле на средину просторије. Били су сачињени од бакра, дрвета и гипса. Народ се удаљио од стуба сачињеног од слика а затим се неко из групе помолио да се Господ лично покаже и да коначан доказ или пресуду, тако што ће спалити овај стуб, ако је то његова воља. Пошто је рекао амин, наступила је кратка тишина а онда се нагло спустила огњена стрелица – као муња, која је погодила само стуб од слика и спалила га тако да је остао само пепео.

Свештеник је био тако узбуђен, млатио је рукама и кајао се: "Морамо покупити и остале и спалити их. Позади су. Морамо их скупити и спалити и њих." Отишли су у задњи део цркве, извукли су све остале слике и све их спалили, чак и оне од метала. Ништа друго у цркви није било оштећено. Многи су се покајали и обратили Христу тог дана. Када је група одлазила свештеник је рекао: "Ако вам Господ каже да дођете поново, боље дођите."

11. БОГ НАС ОПСКРЉУЈЕ У ПОТРЕБАМА

Постоји само једна болница на Тимору. После пробуђења, нисте могли наћи много хришћана тамо. Већину чине неверни, многобошци и муслимани, и само неколико хришћана. Зашто? Зато што хришћани, када су болесни, моле се и уздају у Бога да ће их исцелити.

Приметио сам у Америци да кад вас боли глава ви одете до бочице са аспиринама – а онда тек можда к Исусу. Већина вас кад се разболи одлази доктору – и никада не мисли на Исуса. Али у Индонезији, после пробуђења, пре него што одемо у болницу или пре него што узмемо аспирин ми идемо к Исусу.

Знате, то је смешна ствар: кад ви верујете Исусу он односи страх и бригу. Онда вам нису потребни лекови за стомак и за главу. Кад имате његов мир, ви се не разбољевате тако често. Можда отуд толико мука у Америци, и можда зато узимате милионе и милионе таблета аспирина. Ви не знате за прави мир у Исусу.

Нека медицинска сестра у Индонезији дошла је к мени једнога дана и била је врло тужна.

"Брате Мел, ово пробуђење је врло жалосна ствар", почела је.

"Зашто?", упитао сам.

"Па ето, ми немамо довољно новца да саградимо болницу."

"Зашто су нам оне потребне? Тешко да ћете икога наћи у болници на Тимору."

"Тако би наш народ могао да буде здрав", одговорила је.

"У реду, ако их Бог исцељује молитвом зашто си ти због тога тужна и зашто нас прекореваш?", упитао сам. Почео сам да разговарам са њом о прихватању Господа Исуса. Рекао сам јој како он може помоћи и њој, такође. Ускоро, она се молила и примила је Господа Исуса за свог личног Спаситеља. Сада, она иде по селима и лечи народ, много пута она се само моли за њих.

Једном приликом упитао сам је шта више воли – да лечи народ у болницама или да се само моли за њих. Одговорила ми

је како више воли да се једноставно помоли за њих, јер кад долазе у болницу, мора да се брине о њима, а то је посао.

"Кад се молите за њих, Господ их излечи за минут. Ви не морате да чините готово ништа. Понекад се скупи око стотину људи и ми се молимо за све њих. Господ једноставно ради на један чудесан начин и помаже многима од њих. Раније су ми били потребни дани и дани да бих помогла толиком народу."

Још је додала: "О, брате Мел, Исусов начин је много бољи од нашег!"

СВЕТЛО КРОЗ ЦУНГЛУ

Много пута смо морали да ходамо ноћу, или смо морали да путујемо кроз мрачну цунглу. То је веома тешко. Имали смо мапу да бисмо пронашли пут, али Бог нам је рекао да се молимо за светло. Он је Израеловој деци давао светло, па зашто га не би давао и нама? Библија се никада не мења.

Светло које нам је Бог давао пошто смо се молили личи на светло за атерирање на авиону. Када би светло ишло лево, ми смо ишли лево, а када би се оно окренуло на десну страну, ми смо ишли на десно. Кад би окренуло напред, ми бисмо ишли напред. Најзад бисмо наишли на село, цркву или кућу где је Бог хтео да проповедамо. Господ нас је више пута водио кроз цунглу на овај начин. Ми нисмо познавали пут, само смо следили светло, и увек смо долазили до правог места где је Бог и желео да нас пошаље.

ОБЛАЦИ ПОСТАЈУ КИШОБРАНИ

Често смо морали да путујемо и по дану, а у Индонезији је веома вруће. Дешава се да је температура од четрдесет пет до шездесет степени Целзијуса, и док ходаш ужасно се осећаш. Али Бог нам је давао стуб од облака. Поставио је облак на небу и сенка од облака би падала на нас. Када смо се ми кретали напред и сенка би се кретала напред.

То је било као ходање испод кишобрана и ми смо славили Господа за ово. Зашто? Зато што Библија каже: "Мој Бог је у могућности да се брине за све ваше потребе према

богатству своје славе кроз Исуса Христа." Ја верујем да уколико вам је потребан хлеб, Бог ће вам дати хлеб. Верујем да ако вам је потребан новац, Бог ће вам дати новац. Ако вам је потребно физичко исцељење Он ће га дати. И ако вам је потребно духовно здравље, Он ће вам га дати.

Ја сам вам већ рекао многе ствари о чудесима. Али немојте да придајете много значаја тим чудима. Уместо тога, уприте своје очи у Исуса. Ми желимо да Исус служи нашим срцима и нашим животима. Ми желимо да вас Он употреби као што је употребио нас у Индонезији. Ми често певамо: "Не постоји ништа тајно што Бог не може да чини." Да ли ми заиста схватамо шта певамо? Моја је молитва да вас Господ употреби у Америци (или другде) на исти начин.

ПОСАО СА НОВЦЕМ У АМЕРИЦИ ШКОДИ

Хришћански посао није сав у новцу! Ја се не могу сложити са начином на који се поступа са новцем у Америци. То ме боли.

Господ нам је за време пробуђења у Индонезији рекао да се не слаже да од икога тражимо новац.

"Ако вам је новац потребан, то морате рећи само мени", Бог је казао. Све док је његова милост у нама, нећемо тражити новац од човека. Ви знате шта се догађа у црквама у Америци? На много начина ви гасите деловање Светог Духа. Често сам слушао петоминутне службе за Исуса, а двадесетпетоминутне службе о новчаним потребама.

Једном сам се веома узнемирио у некој цркви где сам проповедао. Пастор је устао и рекао: "Господ ми је рекао да овде постоје тридесет три особе које ће дати по двеста педесет долара за нашу нову зграду, у име Исуса."

"О, драги Исусе", мислио сам, "колико народ употребљава твоје име за добитак новца."

"Сада ћемо се молити заједно и видети ко ће се одазвати Божјем позиву", пастор је даље рекао. "Ђаво ће вам рећи да ћете моћи нешто више да учините за Бога сутра. Будите обазриви – јер Бог жели да ви данас дате." Онда је навео библијске стихове: "Не хвали се сутрашњим даном, јер не знаш шта ће дан донети",

из Прича Соломунових 27,1. "Сад", питао је, "ко жели да да двеста педесет долара?"

Ја не кажем да ће тај новац бити употребљен у погрешне сврхе, можда ће га они употребити правилно. Али коришћење страха и претње, није духован начин за добијање новца.

У Галатима 1,6 се каже: "Чудим се да се тако брзо одвраћате од онога који вас је позвао Христовом благодаћу, на друго еванђеље."

Ово се догађа и у нашим црквама. Можда је мотив духован, али начин којим се служимо јесте телесан. Као последицу тога ми се одвраћамо на друго еванђеље.

Мислим да је боље да се у позадини цркве намести нека кутија за прилоге, онда да се објави краће обавештење и каже народу: "Ако је неко благословен данас може да остави своје прилоге позади по завршеној служби." Могу да вам кажем да овакав начин функционише. Ја никада нисам тражио новац. До сада ми је Господ увек помагао и испуњавао моје потребе док сам служио широм Америке и целог света. Педесет центи, које сам имао у џепу када сам дошао, били су као удовичим суд уља.

Када узимате прилоге јавно, постоје две опасности. Има оних који не желе да дају, али не желе ни да други виде како нису дали, и зато дају прилог. То није добро ни за ту особу ни за цркву. Неће донети духовни благослов.

Онда има и оних који ће дати двадесет или сто долара тако да их други виде како дају. Суштина овог давања је врло рђава. Поред ових може бити неки сиромашнији дародавац који има само неколико новчића и који ће бити посрамљен.

Али ако ми дајемо новац јер нам је Бог тако казао, дајемо га молећи се да Бог заиста благослови прилоге.

Не желим да руководим у Америци, али ово ми је Бог рекао.

На једном скупу овде у Америци, неки хипик је дошао к мени да би нашао Господа као свог Спаситеља. Али нешто ужасно се догодило баш у вези са давањем. Овај хипик је имао само један новчић. Кад су се скупљали прилози, ставио га је на тацну; а дежурни је пиљио у њега погледом који је говорио: "Ти си бедник". Хипик се осећао ужасно.

"Ако је то хришћанство, нисам сигуран да ћу га пожелети", рекао је. Тужно је како је тај мали новчић представљао разлику између неба и пакла за овог момка.

Молим се да можемо сагледати Божји вољу кад је у питању новац у Цркви.

НАША ОДЕЋА ОСТАЈЕ ЧИСТА

Бог је учинио многа чудеса на Тимору јер смо ми имали многе потребе. Американци немају исте потребе.

Једног дана сам разговарао у некој школи у Америци, и један човек ми је рекао: "То је оно што је потребно нама у Америци. Нама су потребна чудеса као што су та. И код нас је потребно да се вода претвори у вино у нашој цркви." Одговорио сам том младом брату: "Али, нема смисла да Бог претвори воду у вино у Америци. Ви имате вина овде. Али у малим селима Тимора тешко је добити вино. Толико пуно пута је било потребно да Бог учини чуда. Бог увек чини чуда са неком сврхом. У Америци ви имате друге потребе. Вама је потребно да сила Божја доспе до душа и да их доведете Исусу Христу. Ви то можете очекивати. Али ако имате грожђе луцкасто је молити Бога за сок од грожђа."

У Индонезији понекад имамо муку да очувамо наша одела чистим. Једног дана отишли смо до неког села ван Соае, и свако од нас је имао само по једно одело. Нисмо носили резервна одела за преобуку, пошто смо мислили да ћемо остати само један дан. Ако на Тимору носите кошуљу само један дан она се испрља због зноја и прашине. У селу није било сапуна да оперемо кошуље. "Наша одела су се запрљала, шта ћемо да радимо?", запитали смо Господа.

Док смо се молили, наша одела постала су чиста. Иако смо били у том селу неколико дана без сапуна, Господ је наставио да нас одржава чистим, и изгледали смо уредно сваког дана. Народ није могао да схвати шта се збива.

"Ови људи изгледају тако уредно и чисто", говорили су они.

Када смо се вратили назад у Сое, где смо имали сапуна, морали смо да перемо наша одела кад би се запрљала. Нисмо

очекивали да Бог чини чуда ако то није неопходно. Морамо да се сетимо да Бог има сврху у сваком чуду. Тако је и са подизањем из мртвих. Бог је у Индонезији подигао можда десет до петнаест особа из смрти. Зашто? Ако бих ја умро и ти се молио Господу да ме подигне из мртвих, ја се никада не бих сложио са тим. Ја желим да идем у небо и да будем са Исусом. Он чини чудеса као што су ова само у нарочитим околностима и с одређеном наменом. Касније ћу вам говорити о овим чудесима.

12. ЖИВОТ ИЗОБИЉА

Кад сам постао хришћанин Индонезија је још увек била незнабожачка земља. Чак и ми који смо ишли у цркву измешали смо се са незнабожачким врачарима и гатарима. До пре шест година (пре пробуђења) кад смо били болесни, ми који смо се звали хришћани, ишли смо врачарима надрилекарима, они би чинили оно што су чинили и ми бисмо примали исцељење. То је било страшно стање. Сматрали смо се хришћанима, али уместо да доживљавамо Божју силу у нашим животима, били смо духовно мртви а наша црква је личила на гробницу.

Године 1965, упознао сам Господа Исуса као свог личног Спаситеља. То је за мене био диван и срећан дан. Надам се да ће свако од вас доживети слично искуство, и да ћете, ако то још нисте учинили, предати свој живот Господу и примити га за свог личног Спаситеља.

Пошто сам примио Господа Исуса и почео да читам Библију, спознао сам да је хришћански живот нешто више од примања Господа Исуса за личног Спаситеља. Зашто? Када сам прихватио Исуса за свог личног Спаситеља нешто се догодило у мени – али када сам покушавао да проповедам другима, нешто ми је недостајало. Нисам знао шта је то било, али сам схватио да ми је потребно нешто да бих сусрео потребе других људи како бих им сведочио и проповедао успешно.

Иако нисам знао шта ми недостаје, још увек сам следио Господа, све док једнога дана нисам дошао до овога дела у Библији, Јован 10,10: "Ја сам дошао да имају живот и да га имају у изобиљу." Широм света постоји тако много људи који су примили Христа, али је тако жалосно рећи да се многи заустављају на томе и не желе да дођу у овај живот који Исус представља као обилнији живот.

ИЗВОРИ НИСУ РЕКЕ

У Јовану 4,14 читамо о томе шта Исус говори жени на студенцу: "А ко пије од воде коју ћу му ја дати – неће ожеднети довека, него ће вода коју ћу му ја дати постати у њему извор воде која увире у вечни живот."

Ви у Америци, који сте рођени у овом урбаном друштву, можда не знате шта је извор. Дозволите ми да вам објасним, и молим вас да будете стрпљиви. Кад у мојој земљи желите воду, копате рупу, и успех зависи од тога да ли сте наишли на право место. Понекад на пола метра можете наћи воду. Некада морате копати дубље. Кад дођете на право место копате и најзад нађете воду.

Извор (бунар) је место где нема довољно воде да отиче, али довољно да је има у јами. Када узимате воду дођете до тачке кад морате мало да сачекате да се бунар допуни водом, све док не буде довољно воде за ваше потребе. То је бунар. Исус је разговарао са овом женом о бунару живе воде што тече до вечног живота.

У другом делу Библије, у Јовану 7,37.38 читамо: "Ако је ко жедан, нека дође к мени и нека пије. Ко верује у мене – као што рече писмо – из његова тела ће потећи реке живе воде."

Ја познајем разлику између извора и реке. Исус не говори овде о реци него о рекама. Врло је узбудљиво знати да се Исус односи према овим двома истинама на различите начине. Кад је говорио са женом на извору, он је употребио израз извор за воду која тече у вечни живот. Ја верујем да Исус овде говори о личном односу, нечему што се не односи на друге, већ о нечему што се тиче тебе самог и вечног живота.

Исус такође говори о рекама живе воде. То значи да хришћански живот треба да буде више од примања Исуса Христа и чекања да одемо на небо. Увек сам радостан кад чујем да људи говоре о небу, али се понекад осећам и тужно. Зашто? Зато што не желим небо само тамо горе, желим га већ овде.

Сећам се да сам једном слушао како неко пева ову песму: "Небо се спустило и слава је испунила моју душу." Рекао сам: "Слава ти, Господе, то је стварно истина."

Јаков је имао сан о лествама које воде у небо. Ако бисмо помоћу мердевина морали да дођемо у небо, сигуран сам да их ја никада не бих направио. Ми не морамо да се пењемо на небо помоћу мердевина. Исус је сишао са неба и са собом донео небо на земљу. Ја славим Бога и верујем да небо у ствари почиње овде. Зашто? Јер ми овде примамо Исуса, упознајемо га као свог личног Спаситеља. Наравно, доћи ће дан када ћемо га сви сусрести на небу и то ће бити нешто најдивније. Али овде доле можемо да доживљавамо све те дивне небеске ствари већ сада. То је зато што је Исус рекао: "Дајем вам моју радост, да ваша радост може бити потпуна. Дајем вам свој мир." Каква дивна обећања.

Када сам дошао до ове истине рекао сам: "Господе, ја не желим само извор воде која тече у вечни живот, него желим да реке живе воде потекну из мене иако не разумем шта је то. Молим те, откри ми то."

РЕКЕ ТЕКУ

То је била моја молитва све док ми Бог није одговорио на необичан начин. Нисам очекивао да ће ми тако проговорити. Да је он то учинио на начин на који сам ја очекивао вероватно бих изгубио многе ствари. Господ поклања онако како каже Божја реч. Он нам је дао и више но што смо тражили, и ја славим Господа. Он је стварно тако учинио.

Молио сам се око шест месеци за реке живе воде, али само је Бог знао шта сам мислио у мојим молитвама. Те ноћи када је Свети Дух посетио моју цркву, спознао сам да Исус није одговорио само на моје молитве, већ и на молитве других за реке живе воде.

У Делима 1,4-8 читамо: "И док је још био са њима заједно, заповеди им да се не удаљавају из Јерусалима, него да чекају Очево обећање, "које сте", рече "чули од мене: Јован је крстио водом, а ви ћете за који дан бити крштени Духом Светим." А окупљени питаху га овим речима: Госпде, можеш ли у ово време поново успоставити царство Израилјево? Он им рече: Није ваше да знате времена или рокове које је Отац одредио својом влашћу, него ћете примити силу – кад Дух Свети сиђе на вас, и бићете моји сведоци како у Јерусалиму тако и по свој Јудеји, и Самарији, и све до краја земље."

Господ Исус је рекао ученицима: "Идите у Јерусалим и молите се чекајући док не примите обећање Очево. Јован Крститељ вас је крстио водом, али ћете ви бити крштени Духом Светим и огњем недуго после ових дана. Идите и чекајте." Господ Исус им је рекао: "Примићете силу кад Свети Дух сиђе на вас. Ви ћете постати моји сведоци у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и до краја земље."

Кад је ово пробуђење почело, схватио сам на шта је Исус мислио кад је рекао: "извор живе воде која тече у живот вечни и реке вода које теку."

Извор воде иде до вечног живота а ништа не чини са осталим људима. То је нешто између мене и Бога. Реке воде које теку немају нешто само за мене, него и за оне који су око мене. Извор је место где ти сам користиш воду. Река је та која тече и доноси воду и другима.

Пре него што је пробуђење почело мислили смо да је проповедање еванђеља посао пастора и старешина. Онда смо сазнали да сваки хришћанин треба да буде сведок. Наша сврха није да недељом идемо у цркву и на молитвене састанке а кад дођемо кући да спавамо. Ми треба да будемо активно укључени у задобијање других за Исуса. Ово није само за пастора и старешине, већ за сваког хришћанина. Пробуђење је почело једне ноћи, а следећих дана народ је почео да иде и да проповеда Његову дивну поруку, као што нас учи Марко 16,15-20: "И рече им: Идите у сав свет и објавите еванђеље сваком створењу. Ко позверује и крсти се – биће спасен, а ко не поверује – биће осуђен. А ови знаци ће пратити оне који поверују: у моје име изгониће демоне, говориће новим језицима,

змије ће подизати, ако и попију што смртоносно – неће им нашкодити. Стављаће руке на болеснике и осећаће се добро. А Господ Исус, пошто им ово изговори, би узет на небо и седе с десне стране Бога. Они пак изишавши оставише свуда, а Господ је потпомагао и потврђивао реч знанцима који су ј пратили."

Ово се догодило на Тимору и на осталим острвима Индонезије. Пре пробуђења, никада нисмо доживели било коју од ових ствари. Могу вам рећи зашто. Исус је казао: "Идите и проповедајте еванђеље." Он је обећао да ће се ови знаци догодити онима који иду. Разлог зашто Бог не може да делује у многим црквама јесте тај да ми стојимо у нашим црквама и не желимо да идемо напоље. Исус је рекао: "Идите по свету!", а ми стојимо у нашим црквама. Ми остајемо тамо док свет чека на нас. А ми никада не долазимо.

Зато свет каже: "Боље нам је да идемо у цркве." Свет је данас ушао у Цркву и окаљао све духовне ствари у њој све док Црква није постала профана.

Постоје само две могућности: или да ми идемо у свет или да свет дође у наше цркве.

Зашто ми не идемо први? Због тога што никада нисмо имали реке живе воде – ми никада нисмо доживели силу Светог Духа као реке живе воде које истичу из наших живота.

Све ове ствари које си прочитао у Марку 16 догодиле су се и у нашој цркви. Ја само могу да кажем: "Хвала ти, Исусе, за твоју љубав, милост, силу и послање Светог Духа мојој земљи."

Многи су ми долазили са овим питањем: "Да ли је ваш Исус живи Бог?"

Наравно, као слуга Господњи, одговарао сам им: "Да, он је живи Бог."

Понекад би ме упитали: "Може ли он да исцели народ?"

Библија каже: "Да!", али ја то никада нисам доживео раније. Данас им ја кажем: "Наравно, Он то може да учини." (Узгред буди речено, то је оно што су ми мисионари казали, да треба да верујем целом Светом писму. Али то је била само њихова служба. Међутим, после пробуђења Индоњезани су из своје простодушности веровали у то!)

Сећам се једнога дана, отишао сам до села званог Хауменибаке да говорим народу о Исусу. Многи су дошли к Исусу и спалили своје врачарске реквизите.

Био је један дечак у Хауменибаке, који је имао велики чир на левој страни лица. Било је то врло болно и изгледало је страшно.

Његов отац ми је рекао: "Брате Мел, ти си нам говорио о Исусу и живом Богу. Рекао си да је Исус исти јуче, данас и довека. Пошто си нам говорио примере исцељења која је Исус учинио многим људима пре две хиљаде година, хајде да се баш сад молиш и Исус ће исцелити мог сина, зар не?"

Осећао сам се преплашено. Зато што још нисам доживљавао да Исус исцељује народ. Ја сам знао да је у Библији било много тога и ми смо били народ који је веровао у Библију од Прве књиге Мојсијевој 1,1 до Откривења 22,21. Ми смо веровали Библији, и признавали смо је и знали. Али желим да вам кажем, кад познајете своју Библију кроз и кад је верујете целу, није исто као да ставите своју Библију у праксу. Једно је познавати је својом главом, али применити је у своме срцу у свакодневном животу сасвим је друго.

Тај човек ми је рекао поново: "Брате Мел, молим те да се молиш за мог сина."

Нисам знао шта да радим. Нисам желео да дозна да сам се преплашио. Молио сам се стварно јако у мом срцу, и рекао: "Господе, шта сад да учиним?"

Осећао сам се тако тужно што сам им казао ове ствари о Исусовој сили. Почео сам да мислим, да сам им бар говорио о спасењу или тако нешто, а не о исцељењу, или само како се долази ка Господу и добија ново срце не бих био на муци, али пошто сам им говорио чињенице да је Исус у библијска времена исцељивао, сада желе да се молим за исцељење. О, нисам довољно паметан. Није требало да о томе проповедам. О Господе, шта да радим?

Господ ми је рекао: "Моли се за њих. Ти ниси исцелитељ. Ја, Исус Христос, јесам исцелитељ. Ти си им казао о мени, сада остави мени да завршим посао."

Тако сам рекао овом човеку: "У реду, брате, ја ћу се помолити, а ти само веруј Господу."

Рекао сам: "У реду, Господе, примећујем да они имају веру, али не знам да ли ја имам довољно вере да се молим."

Пришли су заједно, а сам нисам знао шта да радим. Нисам знао да ли да положим руке на њега или не, јер у мојој цркви то су могли чинити само ординирани проповедници. Ја сам био обичан члан. Пошто сам се присетио како Библија говори да треба да положимо руке на болеснике и да ће болесни оздрављати, рекао сам: "Господе, ја нисам ординирани пастор. Опрости ако је ово погрешно, али желео бих да идем по Библији. Положићу своје руке на овог младића и молићу се за њега."

Мислио сам: "Кад би мој пастор знао за ово, наљутио би се, јер ми треба да поштујемо његов ред. Требало је да будемо изабрани и много формалнији."

Онда сам се молио: "Господе, ја нисам велечасни тај и тај, већ само верујем теби и желим да се молим за мог драгог брата."

Ставио сам руку на њега и молио сам се за исцељење, и пошто сам рекао "амин", очекивао сам да се нешто догоди.

Пошто је изгледало да се ништа неће догодити, и пре него што су ми поставили било какво питање, рекао сам: "Жао ми је, али имам неки други састанак и морам одмах да идем."

Једноставно сам се изгубио. Знате ли због чега? Нисам могао да чекам да видим шта ће Бог учинити, јер сам страховао да ме могу упитати: "Зашто га Бог није сада исцелио?"

"Господе, ја сам ти веровао, и сада кад тај младић није исцељен, ја не знам шта се догађа с њима.", молио сам се.

Следећег јутра отац овог младића ми је дошао. Мислио сам да је дошао да се поново молим или да ми каже да нешто није у реду са дечаком. Али он се насмешио и рекао: "Брате Мел, доносим добре вести. Можда две минуте пошто си нас напустио, наједанпут Бог се дотакао мог сина и онај чир се провалио. Било је тако дивно! Од јуче па све до данас мој син може да једе, а било је дана када ништа није могао да окуси. Дошао сам да ти кажем како је предиван твој Исус."

"Слава Господу", рекао сам гласно. Али дубоко у срцу сам рекао: "О Исусе, молим те опрости ми за моје неверство. Да сам сачекао само још два минута, могао сам да видим Божју

силу како делује на живот овог младог човека. Али због неверовања побегао сам и пропустио прилику да видим благослов који је Бог желео да и ја видим, и Његову силу како делују у животу овог младог човека."

Заиста сам научио лекцију и рекао сам: "Госпoде, опрости ми. Ово је била прва лекција за мене, али ако ми даш прилику да проповедам народу и да се молим, ја ћу ти веровати, па можеш учинити све."

13. МРЗЕО САМ ЈЕЗИКЕ

Једна од ствари која ме је највише збуњивала био је стих: "... и говорићете новим језицима." Пореклом сам из холандске Презвитеријанске цркве и да будем искрен, мрзео сам језике. И поред тога што сам знао да Библија говори о језицима, мрзео сам их. Ако бисте ме питали зашто, могао бих вам навести низ примера и разлога – међу њима је и чињеница да је овде било много људи који су мислили да су језици били само за библијска времена пре две хиљаде година. Такође, постоје многа објашњења језика, и ја заиста нисам знао да ли треба да верујем у њих или не.

Можда најважнији разлог што нисам волео језике јесте тај што нисам доживео тај дар. Служио сам се својим властитим мерилом, а не мерилом из Библије. То је проблем многих људи. Када дођемо до језика, многи ми кажу: "Брате Мел, шта ти мислиш о језицима? Јеси ли ти харизмата?" "Не, ја сам презвитеријанац", рекао бих.

Али ми у нехаризматским еванђеоским црквама имамо толико предрасуда чак и о самој речи језици, да смо бесни на оне који понешто знају о језицима. Да смо имали некакву моћ, многи од нас бисмо истргли поглавља и стихове из Библије који говоре о језицима и просто бисмо их заборавили. Али верујем да

пошто је Исус говорио о језицима, и пошто нам Библија говори о језицима, ту мора нешто да има.

Некада сам мислио да су језици безначајни. Сећам се како сам пре неколико година казао Господу: "Господе, ја желим силу, али не желим језике."

То је смешна молитва, можда, али то је била искрена молитва. Ја желим да будем искрен пред Богом, и нисам желео језике.

Такође се сећам када је Господ проговорио моме срцу и рекао: "Мел, зашто не волиш језике?"

"То је неважна ствар", рекао сам Господу, "ја желим веће ствари: љубав, чуда или нешто тако велико. Библија ставља језике на последње место међу духовним даровима."

Библија каже да је онај који пророкује већи од оног који говори у језицима, тако да ја схватам језике као нешто мало, и поново кажем: "Господе, ја то не желим. Ја желим веће ствари."

Господ ми је рекао једног дана (понекад Бог мора да говори нежно да би задобио наше срце): "Мел, можда ћеш једном имати вереницу, и једног дана она ти може рећи – погледај шта имам – и даће ти поклон који је јефтин. Због своје веренице узећеш га и бићеш радостан тако да ћеш је пољубити. Казаћеш: "Хвала ти, драга. То је дивно од тебе. Како си само пажљива." Зашто тако цениш дар од пола долара? Не због цене, већ због особе која ти га је дала. Ти га примаш због особе. Ти то можеш да купиш и сам а ако имаш двеста долара ти то можеш да купиш и златно. Али тај мали дар који кошта само пола долара примаш са таквом радошћу, не због дара, већ дародавца, који је важан."

Бог ми је проговорио поново и рекао: "Сигурно, Мел, дар језика је мала ствар, али зашто га одбацујеш? Ако га примиш, без обзира да ли је мали или велики, ти поштујеш онога ко ти га даје."

Многе особе кажу да поштују Бога, али то није истина, јер говоре да мрзе језике и кажу: "Ја не волим тако малу, смешну и неразумљиву ствар."

Како можемо да кажемо да је Божји дар смешна, неразумљива ствар, и да нам то није потребно? Треба да поштујемо Бога и да примамо све што он жели да нам да, било

велико или мало. Свако може да прими велики поклон, али кад примамо мали дар показујемо Богу колико га љубимо.

После тога што ми је Бог рекао, дошао сам до тачке кад сам могао да кажем: "Ово је мали, али такође и велики благослов. Треба да се покајем због тврдоглавости јер сам омаловажавао Исуса."

"Господе, у реду", рекао сам. "Ти кажеш у Библији да они који верују говориће новим језицима (Марко 16,17). Чуо сам моју сестру како говори у језицима када је пробуђење почело, али ја то никада нисам доживео."

Исус ми је рекао: "Немој никада да се служиш мерилима свога искуства. Ако никада ниси доживео, то не значи да не можеш."

Дозволи ми да ти поставим једно питање. Да ли си некада био на небу? Не, никада ниси био тамо. Ни ја никада нисам био тамо. И нико од нас није био тамо. Ипак, ми небо називамо кућом. Али ако се служимо нашим искуством као мерилом, требало би да заборавимо на небо због тога што нико од нас није био тамо. Каква су наша мерила? Библија је наше мерило. Зашто ми верујемо у небо? Зато што нам Библија говори о њему.

И даље сам говорио Богу: "Не верујем у језике јер нисам то сам доживео."

Али моје искуство не може бити мерило. Библија мора да буде моје мерило. Кад сам ово схватио отворио сам Библију да видим шта језици у ствари значе, да видим место језика у Библији.

Док сам тражио истину о овоме нашао сам у Библији многе стихове које желим да ти напоменем. Али почећу од другог поглавља Дела апостолских.

Рекао сам: "Да, Господе, то је о језицима; Библија нам говори да су апостоли почели да говоре у језицима кад је Свети Дух сишао на њих. Али то значи да апостоли нису проповедали еванђеље у том тренутку. А ја сам мислио да је говорење у језицима било само проповедање еванђеља."

Онда је Господ морао да ми укаже на стихове у Делима апостолским 2, сасвим јасно и из праву молитву, све док нисам схватио да апостоли нису проповедали еванђеље на многим

језицима. Зашто? Да погледамо пети и шести стих: "А у Јерусалиму су становали побожни Јудеји из сваког народа под небом. И кад наста ова хука скупи се народ и смете се јер је свако слушао како они говоре његовим језиком."

Апостоли и сто двадесет људи у горњој соби само су се молили. Нико их није узнемиравао. Најзад је сишао Свети Дух и почели су да говоре језицима и славе Господа. Због те буке напољу их је чуо народ и затим су дошли. Кад су дошли чули су да апостоли говоре у језицима.

Други разлог због којег је немогуће рећи да су апостоли проповедали еванђеље јесте тај да се у то време чуло четрнаест или петнаест језика на истом месту; немогуће је да петнаест људи стоји заједно и да сви проповедају, а да их окупљени разумеју. Ако више од два човека говоре у исти мах, тешко да ће их било ко разумети, а замислите да истовремено говори петнаесторо људи.

Трећи разлог је стих четрнаести: "А Петар стаде с једанаесторицом, подиже свој глас и рече им: Јудеји и ви сви што живите у Јерусалиму, ово знајте и саслушајте моје речи." Ако су ученици претходно проповедали еванђеље, Петар не би имао разлога да устане и да поново проповеда исто. Али касније је устао и проповедао еванђеље народу на језику који су они разумели и три хиљаде људи се обратило и упознало Господа.

Наставио сам да истражујем Библију како бих покушао да пронађем више о језицима. Кад ми је истина дошла, открио сам да су језици имали нарочиту важност у хришћанском животу. Али каква сврха? Када сам дошао до Дела 8,5.6 нашао сам: "Тако Филип дође у главни град Самарије и проповедаше им Христа. И народ је једнодушно пазио на Филипове речи слушајући и гледајући чудне знаке које је он чинио." Народ у Самарији, док је Филип говорио о Христу, слушао је и гледао чуда. Не само то, него су и нечисти духови виком излазили из многих који су били опседнути, многи узети и хроми били су исцељени и људи су гледали како опседнути људи бивају ослобођени.

Настала је велика радост у овом самаријском граду, али им је нешто недостајало. Они су проповедали о Исусу Христу и многи су се крстили. Стекли су велику радост због чудеса која

су се догађала и гледали су како се ђаволи изгоне. Сада ми читамо у Делима 8,14-17: "Апостоли који су били у Јерусалиму, чубши да је Самарија примила реч Божију, послаше им Петра и Јована, који сиђоше и помолише се Богу за њих – да приме Духа Светога; још, наиме ни на једнога од њих не беше сишао, него су били само крштени у име Господа Исуса. Тада ставише руке на њих, те примаху Духа Светога."

Врло је разумљиво да нису примили Духа Светога све док се Петар и Јован нису за њих помолили. После тога, човек по имену Симон понудио је новац Петру и Јовану како би и сам могао да прими овај благослов. Питање је, зашто је Симон био тако узбуђен те је зажелео ту силу? Зашто он то није раније пожелео? Он је гледао чудеса, изгоњење ђавола и радост. Зашто није био покренут овим стварима? Кад су примили Светог Духа, он је зажелео ту силу. Библија не говори да су они говорили у језицима. Али нешто видљиво се догодило тако да је Симон зажелео такву силу. Када сам дошао до овог места казао сам: "О Госпoде Исусе, каква је то сила?" Господ ми је показао да је народ раније добио радост, и ако је то била само радост када су примили Светог Духа, онда ту не би било ничега да Симон види и пожели. То га не би покренуло. Он је раније видео чудеса и то га није покренуло, нити су то учинила исцељења. Морало је да буде још нешто.

Тада то нисам разумео, тако да сам прешао преко тога, ишао сам даље кроз моју Библију. О, Библија је дивна. Ми само треба да отворимо наша срца и да се молимо да нам Исус открије нејасно. Можда нисмо завршили библијске школе, али Дух Божји нас може дотаћи ако га молимо. Важно је да будем довољно 'глуп' да верујем Богу.

У Делима 10,44-45 читамо: "Још док је Петар говорио ове речи, сиђе Дух Свети на све који су слушали говор. И задивише се верни из обрезања који су дошли с Петром, што се и на многобошце излио дар Светога Духа."

Кад је Петар говорио Свети Дух је сишао. Како су знали да је сишао Свети Дух? Ја сам чуо да је Петар говорио и ја сам поверовао у то. Ако ти желиш да будеш крштен Светим Духом само то прими кроз веру.

Ја верујем да је све што смо примили било кроз веру – али нисмо очекивали да се догоди ишта видљиво. Догодило би се унутра. Одиста то нисам разумео и говорио сам: "Госпode, ја желим да се испуним Светим Духом." Био сам смирен и остало је на томе. Али у десетом поглављу Дела апостолских није баш тако.

Како народ да зна да је примио крштење Светим Духом? Људима је тешко да то схвате. Али у Делима 10,46 Библија каже: "Јер су их слушали како говоре језике и величају Бога."

Кад сам стигао до овог места рекао сам: "Госпode, ти добро знаш да сам ја презвитеријанац, а да нисам члан неке од пентекосних група (био сам мало збуњен неким пентекосним групама, јер сам виђао људе како вриште, и рекао сам: Госпode, ја тако нешто не желим!). Још увек сам презвитеријанац, и молим те, знај, пре него што наставиш са мном, да не желим да изгубим мој презвитеријански начин." Када сам дошао до ове тачке чудно сам се самом себи.

Ананија је рекао Павлу: "Видео сам Госпode Ијесуса који ти се објавио на путу док си долазио, и он ме је послао да можеш да примиш свој вид и да будеш испуњен Светим Духом." Госпode Ијесус је послао Ананију да иде и заврши два посла: Прво, да се моли за Павлово исцељење, и друго, да се моли за испуњење Светим Духом.

Верујем да, пошто је Ијесус послао Ананију са два циља, он је морао да испуни оба. И шта се догодило? Већ у 18. стиху видимо да је Павле примио свој вид и био је крштен. Библија нам не говори да ли је Павле примио испуњење Светим Духом, али верујем да је Бог кроз Ананију извршио обе ствари.

Питање је, да ли је Павле говорио у језицима? У 1. Коринћанима 14,18 Павле каже: "Ја говорим језике више него било ко од вас." Павле је диван брат и можемо да верујемо свему што је написао у својим посланицама. Сигуран сам да му можеш веровати у вези са овим. Павле такође каже: "Захваљујем Богу што говорим чудним језицима више од свих вас."

Због тога сам запитао: "Ијесусе, шта то није у реду са мном? Павле, Петар и Јован – сви су они говорили у језицима. Чак и моја браћа и сестре у Индонезији за време пробуђења, сви су те славили у језицима, неки на немачком, неки на

италијанском, неки на енглеском. Чак се сећам сестре која је говорила јеврејски. Ја нисам знао јеврејски, али сам запамтио реч шалом, које значи мир." Питао сам: "Господе, шта није у реду са мном?" Господ ми је рекао: "Драги мој, ти си препаметан."

Рекао сам: "Исусе, је ли то разлог што не могу да стекнем ово искуство?" Одговорио ми је: "Да, ти си тако паметан, док су се остали предали Господу. Бог им је дао нови језик." (Сестра која је почела да говори енглеским питала ме је: "Брате Мел, шта није у реду са мном? Ја говорим овим смешним језиком." Одговорио сам јој: "Не мисли да је то смешно. То је диван језик. То је енглески. Ја га разумем, веруј ми. То није смешно Богу.")

Поново сам рекао: "Господе, шта није у реду са мном? Ја просто не желим да будем исувише глуп да ти само верујем. Почео сам да схватам да говорење у језицима заузима место у хришћанском животу, али које место?"

У 1. Коринћанима 12,30 било је врло јасно да сви не говоре језике. "Види, Господе, овде пише: не говоре сви језике", рекао сам.

"Буди искрен", Бог ми је одговорио. "Ти се служиш тим стихом, али га употребљаваш погрешно. Зашто? Зато што он каже: "да ли сви говоре чудне језике?", и говориш да нико не може то да прими."

Најзад сам спознао да смо изгубили нешто од ове истине. Кад сам озбиљно погледао у 1. Коринћанима 14,5 видео сам да каже: "Ја бих желео да ви сви говорите језике." То ме је одиста збунило. Помислио сам, Павле, шта ти то значи? У 1. Коринћанима 12,30 ти си рекао: "е да ли сви говоре језике", а у 1. Коринћанима 14,5: "Желим, наима, да ви сви говорите чудним језицима." Какво смешно тврђење. Ова два су контрадикторна.

Али пошто Библија никада није контрадикторна, поверовао сам да су оба стиха истинита. Још увек сам био тако збуњен да сам се питао шта ово значи? Господ је почео да ми показује шта ме је збунило. Кад Павле каже: "да ли сви говоре чудне језике", он мисли о духовном дару и дару језика које народ говори јавно са тумачењем. Сви немају овај дар. Кад је Павле говорио о својој жељи да сви говоре у језицима, јасно нам

је да ово није за јавну употребу, већ за лични однос са Господом Исусом. У 1. Коринћанима 14,2 читамо да кад човек говори непознатим језиком он не говори људима него Богу, јер га нико од људи не разуме. Дакле, он у Духу говори тајне. Библија нам сасвим јасно показује да говорење у језицима може бити за личну употребу, за лично саобраћање са Богом. У четвртном стиху каже се: "ко говори чудним језиком – изграђује самог себе."

Рекао сам: "Ако ме говорење у језицима може поправљати, онда је то важно."

Павле каже у четрнаестом стиху: "Јер ако се молим Богу чудним језиком, дух мој се моли, а мој ум остаје без плода." Рекао сам: "Боже, то је изванредно, да мој дух може теби да говори. То је стварно предивно. Боже, то је оно што ми је потребно. Ја ћу се молити умом, и духом, ја ћу се молити у језицима."

Најзад сам дошао до места кад сам схватио да су језици нешто дивно; да ми Бог даје дар језика за мој лични однос са мојим драгим и дивним оцем. То ме поправља, и Дух Божји моћи ће да ме свеже са Богом. "Боже, то мора да је дивно. Како могу то да добијем, Боже?", питао сам. "Господе, ја те не молим за дар да бих могао да говорим у цркви, већ ово желим за своју личну везу са тобом."

Коначно ме је Бог подсетио на једну Веслијеву песму, где се каже: "хиљаду језика није довољно да прослави предивног Спаситеља, мог моћног Откупитеља."

Једног дана, када сам завршио проповедање еванђеља, песма радости и мира са неба испунила је моје срце. Подигао сам руке и почео сам да славим Господа. Наравно, употребио сам најлепше речи мог индонежанског, које сам имао, да славим Бога. Дивна радост и мир преплавили су моју душу. Али за петнаест минута завршио сам мој индонежански, јер хиљаде језика нису довољне да славе мог моћног Избавитеља. Та радост која је текла из дубине срца још је желела да слави мог Бога. Хтео сам да кажем Исусу: "Ја те љубим", и казао сам то много пута, али сам то желео и даље да исказујем. Због тога, пошто сам завршио на индонежанском, почео сам да говорим на

тиморском. Хвалио сам Господа на тиморском, и за десет минута сам био готов.

"Боже, још увек желим да те хвалим. Имам такву жељу у срцу да славим Исуса. Говорио сам ти на индонежанском и на тиморском. Боже, знам нешто отрцаног енглеског језика и желим да употребим тај мој отрцани енглески." Тако сам рекао: "Слава Господу, ја те љубим", и колико год ми је познатих енглеских речи дошло. То је био оскудан енглески, и за неколико минута сам завршио.

Поново сам рекао: "Исусе, мени је потребан други језик да ти изразим и искажем љубав. Мени је потребно хиљаду језика да те величам." Онда ме је тихи глас упитао: "Да ли ти је то заиста потребно?" Рекао сам: "Да, Господе. Имам чежњу у дубини мог срца да те хвалим. О, Боже, како те могу величати? Ја желим да Исус буде прослављен. Како могу да те величам?"

Господ ми је рекао: "Само ми дај твој језик и дозволи да Свети Дух говори кроз тебе."

Рекао сам: "Боже, да ли мислиш да ја морам сада да говорим у језицима? Ја то не желим, али то је у реду, претпостављам. Ако ће се тако величати Исус, ја идем напред."

О, ја не могу да објасним шта се догодило тог дана, али ја љубим Бога тако много. То је било тако величанствено. Никада нећу моћи да изразим те дивне ствари које су се догодиле. Када је Свети Дух преузео мој језик, не знам шта се догодило. Јер Библија каже да се мој Дух моли, али мој ум то не може да разуме. Ја сам довољно глуп да верујем да је Свети Дух употребљавао мој језик да би величао мог драгоценог Избавитеља и мог вољеног Оца. Осећао сам се као да ме је Он узео и дизао у вис, више, више, све док нисам почео да му говорим на један нарочит, диван и личан начин. Онда сам открио да сам додирнуо Исусово срце, и он је дотакао моје срце.

14. НОВО РАЗУМЕВАЊЕ

Желим да говорим даље о крштењу Светим Духом.

Сви ми који верујемо у крштење Светим Духом и у говорење у језицима често заборављамо једну ствар која је веома важна.

Да бих илустровао на шта мислим, саветујем ти да нацрташ три круга који ће да опишу три различита живота. Нацртај још један круг, и нека буде довољно велики да у њега упишеш идеје о којима ћу говорити.

У центру првог круга нацртај крст као симбол Исуса и његовог рада. Овај круг показује живот хришћанина који је крштен Светим Духом. У следећем кругу нека крст не буде у центру, већ било где у кругу. Ово је слика особе која је примила Исуса за свог Спаситеља, и Исус је дошао у њено срце, али она није крштена Светим Духом.

Сада постави крст ван трећег круга. Ова слика представља живот особе која не познаје Исуса, није га примила у свој живот, и нема крст у себи.

Поноо желим да објасним како се могу разумети три круга. Крст постављен негде у кругу представља хришћански живот. Круг са крстом ван открива нехришћански живот. Круг са крстом у центру симболише особу која је испуњена Светим Духом, и која је дозволила Христу да буде у центру њеног живота.

Ја верујем да крштење Светим Духом значи пунину живота у Христу. Онда је Господ Исус Христос центар и глава и учитељ сваког појединог живота.

Сада узмите четврти већи круг и такође поставите крст у његовом центру. Дебелим линијама поделите овај круг на три једнака дела. Обележите делове са 1, 2 и 3. У први део упишите реч Љубав и упућивање на 1. Кор 13. У другом делу упишите Сила и упућивање на 1. Кор. 12. У трећем делу је Поредак, 2. Тим. 1,7 и испод овог додајте Поштовање – служење, 1. Кор. 14.

Ова четири круга треба да нам прикажу три стања људи. Уз њихову помоћ хоћу да вам покажем нешто јако важно – нов начин за ваше разумевање Светог Духа и говорење у језицима.

Често ми постављају многа питања, као што је: "Које је место језика у крштењу Светим Духом?"

Морам признати да сам раније веровао да су језици једини знак. Али више не. Док сам проучавао своју Библију почео сам да спознајем заблуду и став који сам претходно превиђао.

Када сам поново проучавао крштење Светим Духом добио сам откривење у трећем поглављу Посланице Галатима: "А да се код Бога нико не оправдава законом јасно је, јер "Праведник ће живети од вере. (стих 11)" "Да Авраамов благослов дође на многобошце у Христу Исусу, да ми посредством вере примимо обећаног Духа. (стих 14)"

Верујем да ако неко од Господа у вери тражи да га крсти Светим Духом, он или она могу да приме тај дар одмах. Пошто крштење Светим Духом долази кроз веру, знамо да смо крштени због вере.

Славим Господа због чињенице да сам га молио у вери, и да ме је он одмах крстио Светим Духом. Ја сам поступио онако како је написано у речи Божјој, у Луки 11,9: "Молите и даће вам се."

Због овог библијског обећања можемо да знамо да наш хришћански живот није једноставно изграђен на искуствима, него на речи Божјој. Зато што Божја реч каже тако – ја стојим на том становишту.

Многи од нас, морам да признам, у пентекосним црквама пуног еванђеља (које верују у цело Свето писмо, прим. прев.), наглашавамо говорење у језицима као неопходно код духовног крштења. Кад је неко крштен Светим Духом вером, али не говори језике, ми кажемо да он још није "примио". Ми говоримо о крштењу вером, али обично чекамо на знак говорења у језицима. Ми скрећемо наш хришћански живот од вере у Божју реч према вери у спољне знакове, а да то чак и не схватамо. Ово је опасност које треба да се клонимо.

Осећам да је то је мисао коју треба више да наглашавамо народу који тражи крштење Светим Духом. То ће они примити кроз веру. Циљ њиховог говорења у језицима није да би се осећали добро. То је учињено јер Библија каже да то треба учинити. Исус је рекао да ће нас крстити Светим Духом ако

молимо. Кад стватимо ову основну мисао напредујемо. Наши животи треба да буду изграђени на правом темељу – Исусу Христу и његовој речи. Сад идемо назад до Марковог еванђеља 16,17: "У моје име изгониће демоне, говориће новим језицима." Ово значи да су језици само један од знакова крштења Светим Духом. То није једини показатељ, већ један од многих. Упућивање на говорење у језицима представљено је у Библији у Делима 12,10.19. Наравно да је овај случај истинит и ја осећам да је то дефинитивно библијски. Они који су били крштени Светим Духом, врло брзо или нешто касније говорили су језике.

Али морам да поновим да говорење у језицима није једини знак Светог Духа. Господ ми је показао нов начин да боље употребим своје искуство. То је моје садашње веровање да језици, који могу доћи пре или касније, представљају развитак у Светом Духу, које су хришћани раније примили кроз веру.

Други део науке о говорењу у језицима представљен је у Делима 10 и 19. Библија врло јасно и на другом месту напомиње (Дела 9) да кад народ прима Светог Духа они говоре у језицима и пророкују. У Делима 10 наглашено је да није било само говорења у језицима већ и величања Бога. У Делима 2 такође је било говорења у језицима.

Упркос овим појавама језика у Делима, не можемо да кажемо да су језици једини знак крштења Светим Духом. Сигуран сам да је ово постало камен спотицања код примања говорења у језицима за многе ван пентекостних цркава и цркава пуног еванђеља.

Опет ћу се вратити мом претходном ставу. Најпре, особа мора примити крштење Светим Духом, вером, а не на основу свог искуства говорења у језицима.

Сада смо спремни да се вратимо четвртом већем кругу који је подељен на три дела (са крстом у центру). Сада поделимо сваки део на пола. Учинимо то испрекидалим линијама.

Делове означите тако што ћете први део поделити на 1а и 1б, други део на 2а и 2б, итд. Одредница за 1а је Мат. 22,37: "А Исус му рече: 'Љуби Господа Бога свога свим срцем својим и свом душом својом и свом мишљу својим!'"

Под 1б упиши стих из 1. Јованове 4,20: "Ако ко каже: волим Бога, а мрзи свога брата, лажа је; јер ко не воли свога брата кога је видео, не може волети Бога кога није видео."

(Ако је ваш круг довољно велик, у њега можете унети у њега и речи библијских стихова. Ако је круг мањи, само упишите одреднице, али сетите се речи стиха и положите их у ваша срца.)

Можда се питате шта то све значи. Ово нам сугерише да ћемо се, кад примимо крштење Светим Духом, развијати и расти у љубави, јер нам Библија каже у трећем поглављу Посланице Ефесцима, да ми растемо и изобилујемо у љубави. Ако наша љубав расте више и више то значи да ћемо после 1а обилovati у љубави, не само према Богу, него као у 1б, и према ближњем.

То је плод који Свети Дух производи у нама као резултат крштења Светим Духом. Природа наше љубави, као што је описано у 1. Кор. 13, цветаће у оба дела, према Богу и према ближњем (као што видимо у 1а и 1б).

Нажалост, постоје многи који неуједначено расту овим трима областима које приказује велики круг. Постоје људи који расту у љубави према Богу, пошто су примили крштење Светим Духом, али њихова љубав према ближњима не расте уопште. Можда се сећате случаја оне жене у Хјустону о којем сам раније причао. Она ми је казала: "О, ја љубим Бога тако много." Али спазио сам да она не воли свог мужа. Ова жена је пример раста у 1а, али никако и у 1б.

Други део четвртог круга јесте Сила. Ово се може објаснити као евангелизација или сила за задобијање људи за Христа. Показано је у другом поглављу Дела апостолских да је Петар, који је проповедао и многи су дошли Господу, имао ту силу. У другом одељку другог дела, 2б, чуда и знаци се показују. Пример имамо у Марку 16,20. Сила Светог Духа може да се манифестује на два начина: у 2а, кроз задобијање душа за Христа, и у 2б, кроз чуда која су могућа и која се догађају.

У трећем делу је реч Поредак. Све до недавно нисам видео разлику између службе Богу и поретка. Поредак споменут у 1. Кор. 14 је онај на који треба да се служи. Павле наглашава на који начин треба да се обожава, јавно и лично. По мом мишљењу, ово оправдава постављање поретка у трећу одељак са

службом (obožavaњем) иза њега. И ово је трећи део нашег живота у коме растемо пошто смо примили крштење Светим Духом. Он мора бити подељен на два дела. Под За уписано је "лично", а под Зб "јавно". Желим да објасним да ћемо у нашим животима обожавања служити Господу умом и хвалићемо га Духом, као што пише у 1. Кор. 14,15. Служење Богу у Духу значи да ћемо га обожавати у језицима. А за обожавање Господа јавно, као што пише у 1. Кор. 14,26-33, обичај је да постоји говорење у језицима, тумачење и духовне песме.

Моје је мишљење да хришћани треба да говоре језике у самоћи као у За, и то је део њиховог усавршавања након што су примили крштење Светим Духом. Један од пентекосних вођа у свету, Давид де Плеси, који је испитивао потребу говорења у језицима, а који је добро познат библијски учитељ и аутору, изјавио је: "Ви не морате, али хоћете. Зашто? Свети Дух ће вас довести до раста – не само у области љубави и силе, већ и у области обожавања, што значи да ћете пре или касније говорити у језицима." Убеђен сам да је ово место језика према библијским одредбама.

ВЕСЛИ, БИЛИ ГРЕМ И ЈЕЗИЦИ

Многи који су ван службе Духа Светог у пентекосним и црквама пуног еванђеља питају се: "Шта је са онима који су као Џон Весли?" У својим размишљањима упућују на чињеницу да га је Господ силно употребљавао – али није говорио у језицима.

Кад сам дошао у Америку чуо сам да је у време Веслијевог пробуђења Свети Дух деловао на такав начин да су више пута људи својим марамицама или рукама затварали уста. Не знам колико је ово тачно, али ако јесте, онда је могуће да је манифестација језика забележена у том времену. Људи се или нису развијали у овој области богослужења, или нису дозвољавали да се феномен догоди.

Није толико важно да се открије како се Весли односио према служби говорења у језицима. Без сумње, он је примио крштење Светим Духом, и неоспорно је да је растао у првом одељку првог дела – у љубави. Нема сумње да је Весли љубио Бога, и испољавао је љубав према људима. Дао је свој живот да

би изашао да проповеда јер је љубио народ, желео је да људи упознају Христа и да га нађу као свог личног Спаситеља. Весли је напредовао растући у првом делу, то је очигледно.

Али, да ли је Весли растао у областима другог дела? Свакако је показивао раст у 2а, евангелизацији, јер данас знамо да су многи дошли ка Господу кроз његову службу. Али ја нисам чуо да су се показивала чудеса и знаци у Веслијевом животу (део 2б). Чак и да се нису догађала чудеса у том времену то не значи да Весли није примио крштење Светим Духом. Постоји могућност да Весли није дозвољавао Светом Духу да се развија и да расте у пределу 2б, али не могу рећи зашто.

Можда не развијамо неке области јер игноришемо њихово постојање. То може да буде отуд што верујемо учењу многих вођа који кажу да се чуда не могу догађати.

Други скептици се питају за Били Грема. Да ли он говори у језицима? Ја стварно не знам. Кроз његову службу силан народ је дошао и упознао Господа. Ово је истина, говорио он у језицима или не. С тим у вези можемо да сматрамо да је имао једнак развој као и Весли.

Јасно је да је растао у љубави у оба случаја – 1а и 1б, и наравно, знамо да се Били Грем се развио до великих размера у области 2а, у сили. Свако зна његове успехе са Богом у масовној евангелизацији. Може се нагађати да је и у осталим деловима доживео развитак.

Не смемо да кривимо Билија Грема ако не жели да усаврши (развија) језике и знаке. Чак и у недостатку развоја у једној области, не смемо да кажемо да је заобишао крштење Светим Духом.

Слично се развијао један мој пријатељ у Индонезији. Господ га је употребио и веома се развио у првом и другом делу. Али још се није развио у трећем делу.

У мом животу постојао је развитак. Када сам примио крштење Светим Духом, нисам говорио у језицима, иако су други то чинили. Око годину дана касније почео сам да се развијам у делу 3 и поред тога што сам био крштен Светим Духом раније.

У Бетанија заједници у Америци сусрео сам свештеника Хугреа. Он ми је рекао да је примио крштење Светим Духом пре

око тринаест или четрнаест година. Од тада је видео чудеса и знаке који су се догађали у његовом животу. Али све до недавно није схватао своју потребу за развитком у области обожавања. У свом личном посвећењу он сада говори у језицима.

Често је особи потребно дуже време да прими овакав начин учења, нарочито ако раније није била упозната са учењем пентекостних (духовних) или цркава пуног еванђеља. Можда је особа током низа година научавана против говорења у језицима. Особи са оваквим пореклом потребно је дуже време да би се приметио било какав раст у делу три.

УРАВНОТЕЖЕН ХРИШЋАНСКИ ЖИВОТ

Хришћански живот је уравнотежен кад су развијене све области. Ако смо узрасли или сазрели у љубави, ми почињемо да љубимо Бога више и више. А онда можемо да љубимо своје ближње више и више. То ће од нас захтевати да више и више тражимо силу Божју. Ако љубиш човека, онда ћеш желети више и више ове силе (као што је назначено у делу 2). Твоја највећа тежња мора да буде да се Свети Дух развија кроз тебе и да можеш придобијати људе за Бога. Многи људи су ми казали: "Ја волим народ, и желео бих да их задобијем за Господа, али немам силе за то."

Ово ме увек чини несрећним. Научио сам да кад се развијамо у плоду љубави, ми такође треба да растемо и у пунини силе. Што више љубиш друге, више чезнеш да те Господ употреби да им помогнеш да га пронађу.

Моја дубока молитва је да Господ стави жељу у многа срца да траже духовне дарове. То је и споменуто у 1. Кор. 14. Онда ће Дух почети да се излива у већој мери као сила Божја; такође ће се јавно откривати, његова чуда и знакови.

Ако се развијамо правилно у оба ова дела, љубави и сили, сасвим вероватно почећемо да гледамо како се дешавају чуда и како се народ спасава. Онда је сасвим природно да више и више славимо Бога. Због ове радости у његовом раду кроз нас, наша хвала Богу биће већа. Истина је да кад љубимо Бога почињемо да му служимо више и више. И док гледамо његову силу више и више наше уживање постаје да му служимо. Према

томе, можете разумети да развитак трећег дела долази као природан резултат. Желећемо да се развијамо у оба, у личном, као и јавном начину службе у језицима.

Ја знам да је овај план начин да се постигне равнотежа хришћанског раста. Потреба за већом одговорношћу према овој поруци је очигледна. Постоје људи који се развијају само у једном делу, на пример у првом. Други расту само у љубави према Богу, док се неки највише развијају у другом делу, евангелизацији. Мора се признати да се многи у пентекосном покрету и у заједницама пуног еванђеља развијају превише само у трећем делу. У том случају, љубав према Богу и човеку може бити занемарена.

Као што сам објаснио, лоше је ако се не развијамо у све три области, о којима сам говорио. Ако се круг развије само у пределу љубави и обожавања, он постаје искривљен. Како је круг онда смешан! Ако бисте тако деформисан круг ставили као точак на ваш ауто, то би на све личило, али не на гуму. У таквим колима скакутаћете и имаћете трупцаво путовање. Упозоравам вас: не дозволите да ваш хришћански живот буде трупцав! Ваша кола (хришћански живот) неће бити тако добра у очима народа ван цркве. Нико неће желети да се вози у таквим колима. Види круг шест. Раст у сва три дела која сам напоменуо доноси добар живот. У првом делу учимо се да више љубимо Бога, кроз послушност и његов страх. Кад растемо у љубави према човеку, као што видимо у 1б, ми изражавамо ову љубав практично. Кад љубав према другима расте, још више се увећава у евангелизацији, како је видимо у 2а и у 2б; то ће се запазити. Тада ће се искуства и у 3а и у 3б попети до врхунца у хришћанском животу.

ЛАЖНО ДЕЛОВАЊЕ

Право деловање Светог Духа долази на овај начин. Такође постоји и лажно деловање нечистих духова.

Нацртај други круг који ћеш обележити бројем пет. Нацртај поломљени крст, крст са изломљеним крацима у његовом центру. Ово је знак "мира" који је постао добро познат од кад су га млади прихватили. У овом кругу стоји ђавољи знак.

Поново подели круг у три дела са истим темама: Љубав, Сила и Служба. Обележи одељке са 1а, 1б, 2а, 2б, 3а и 3б. У првом делу лажни дух производи пораст у животима оних који нису примили Исуса или нису били крштени Светим Духом. Ова особа може бити упоређена са незнабошцем из Индонезије, чији развој иде назад у таму неверног живота.

Али, питам се да ли ми као хришћани, растемо у дубину хришћанског духовног живота? Ми смо у свему са Исусом који је избрисао таму!

Када поново погледамо у лажни крст откривамо да незнабожачка љубав према Богу може да расте. Али то није показано у послушности према Богу и кроз радост и светлост. Незнабожачки однос према Богу је у страху. Он расте у спознању Бога (у незнабожачком разумевању) како расте његов страх. Напокон, он нуди жртву да би угоднио Богу.

И ми хришћани можемо доћи до ове тачке. Ми се тако плашимо Бога да покушавамо да пружимо најбоље како бисмо му угодили. Ово је такође облик лажне љубави. Ово само чини нервозним особу која покушава да служи Богу из погрешних мотива.

Као и у делу 1б у четвртном кругу, пагани могу да расту у љубави према ближњем. Само, њихова љубав према човеку може бити веома ограничена. Лакше је учинити добро другима ако они на исти начин узвраћају љубав, или када су посебно ганути добрим делима. Ако нема узвраћања, паганска љубав ускоро пресушује.

Али каква је лажна сила? Ово је заиста права моћ. Као што видимо у одељку 2а четвртог круга, то је названо "бела магија". У пракси ово подразумева хороскопе, предсказивање судбине и понекад демонске дарове за исцељивање народа. У незнабожачким културама увек постоје људи који расту на тој линији. У подељку 2б лажни знаци потпадају под име "црна магија".

У делу три, оба одељка 3а и 3б, веома су важна. Кад одеш у незнабожачку земљу упознајеш тајни живот обожавања и схватиш да је то неопходна потреба у души пагана. Почињемо да схватамо да ђаволи желе да их њихови следбеници величају. Колико већу жељу има наш Исус да га обожавамо и величамо!

Паганско обожавање ђавола на њиховим тајним службама је у давању жртава. На острву Балију десио се највиши облик слављења и угађања ђаволу, а то је било демонско говорење у језицима. Једног дана, испуњен ђаволом, народ је падао у транс и говорио у језицима.

Иако се ове ствари догађају то не значи да је свако говорење у језицима од сотоне. Ако ђаво има силу да ствара говор у језицима, онда нема сумње да Свети Дух такође има ову моћ. Искуство говорења у језицима мора бити важно ђаволу. Ако је то тако, колико је важније да дозволиш Исусу да те употреби и да тражиш овај дар од њега.

Једна ствар је сигурна: ако молимо да Свети Дух сиђе и да нам да говор у језицима, никад нам се неће дати оно што је лажно и ђаволско. Пагански је обичај да се људи скупе заједно и да играју и приносе жртве. Ако ови људи могу да учине тако много за ђавола и све што добијају јесте да стигну до пакла, колико више хришћани треба да величају свог Исуса?

Моје поуздање је сигурно. Господње Деловање је показано и он зна оне који су његови.

Да ли је Исус снага твог живота?

15. БОГ ГОВОРИ НА ВИШЕ НАЧИНА

Постоје две ствари које су веома важне у хришћанском животу, нарочито за оне који желе да служе Господу.

Прва ствар је послушност. Ми треба да слушамо Господа. Од самог почетка Библије можемо да видимо како Бог на чудесне начине употребљава оне који су послушни.

Како неко може да познаје Божју вољу? То је питање и молитва готово свих хришћана. У Старом завету читамо да је Аврам слушао како му Бог говори, и био је послушан.

Многи хришћани данас желе да служе Богу, али нису сигурни која је његова воља за њихов живот.

У време индонежанског пробуђења Господ нам је показао доста начина како да га слушамо. Он нам говори на седам различитих начина. Волео бих да то поделим са вама.

БОГ ГОВОРИ РАЗГОВЕТНО

Један од начина на који нам је Бог говорио био је тако што смо чули његов глас.

У Старом завету читамо: "И рече Илије Самуилу: иди, лежи; ако те зовне, а ти реци: говори Господе, чује слуга твој. И Самуило отиде, и леже на своје место. А Господ дође и стаде; и зовну као пре: Самуило! Самуило! А Самуило рече: говори, чује слуга твој." (1. Сам. 3,9-10)

У Новом завету имамо исти овакав пример, када је Господ говорио Савлу: "Али, када се путујући приближио Дамаску, обасја га одједном светлост са неба, те паде на земљу и чу глас како му говори: Савле, Савле, зашто ме гониш? Он пак рече: ко си, Господе? А он: ја сам Исус, кога ти гониш." (Дела 9,3-5)

Познајем младог човека у Индонезији, по имену Петар Вохангара. Он има око шеснаест година и похађа нашу библијску школу.

Када је био у шестом разреду примио је Исуса за свог личног Спаситеља. Био је хришћанин неколико година, а онда је изгубио своју прву љубав и кренуо странпутицом.

Једног дана, док је био у кухињи, чуо је глас који га зове по имену: "Петре, шта радиш?" Помислио је да га зове мајка, изашао је напоље и питао је да ли га је она звала. Одговорила је одречно.

Понов се вратио у кухињу, мало узнемирен и киван на своју мајку, јер је био сигуран да га је она звала. Поново је чуо глас који му је говорио врло јасно: "Петре, шта радиш?" Овог пута схватио је да то није био мајчин глас, тако да је изашао напоље, али тамо није било никог. Поново се вратио у кухињу, и глас му је дошао по трећи пут, говорећи: "Петре, шта радиш?"

Овог пута Свети Дух је проговорио Петровом срцу: "Ово ти Господ говори."

Петар је одговорио гласу и казао: "Господе, ако си то ти, шта хоћеш?"

Господ му је рекао: "Желим да ми будеш слуга, и ја ћу те употребити на острву Калимантан."

Због тога што је Свети Дух деловао над њим он је предао свој живот Господу. Петар се сад спрема у нашој библијској школи да иде на Калимантан, или Борнео, како га ви називате у Америци.

Скоро све групе које су изашле да служе Господу чуле су Га како им говори разговетно.

Желео бих да са свима вама поделим један од најнеобичнијих догађаја који се збио у Индонезији.

Пре него што је пробуђење почело, 1962, обични чланови у цркви никад нису проповедали еванђеље. Пастори су били презаузети пословима у цркви да би и помислили да однесу еванђеље паганима. Било је једно паганско село звано Тубунаус, око три миље удаљено од Соеа. Једног дана пагански свештеник звани Сем Фаит који је имао губу, приносио је жртву своје "богу крви".

Исус је дошао и открио му се.

"Ја сам Бог кога тражиш. Ово није начин да ми служиш."

"Господе, ко си ти и како желиш да ти служим?", питао је свештеник.

"Касније ћу ти рећи моје име и како треба да ми служиш", Исус му је одговорио. "Прво мораш да скупиш све идоле и врачарски материјал и да их спалиш. Кад то учиниш,

поново ћу те посетити и казаћу ти о себи". Онда је Господ ишчезао. Свештеник је казао свом народу да му се Бог појавио и да треба да спале све идоле и врачарски материјал. Пошто је био врховни свештеник, сви су га послушали и све је било спаљено.

Свештеник се онда молио: "Боже, спалио сам све наше богове, као што си ми казао. Нема више ниједнога осим тебе. Молим те, проговори ми поново." Господ му је поново проговорио: "Моје име је Исус." Исус му је објаснио делове у Библији који се тичу спасења и хришћанског пута. Такође, човек је био исцељен од своје болести.

Свештеник није знао ни да чита ни да пише, и Господ му је рекао да иде у Сое. "Када стигнеш тамо, купи оловку и блок папира", Исус му је рекао. Сем је послушао Господа.

Кад се вратио у село Бог је узео његову руку и писао библијске стихове у његову књигу. Он је ово могао да чита врло јасно.

Одмах је пренео народу шта му је Бог говорио. Пошто је био свештеник, народ му је поверовао кад им је казао да верују у Исуса.

Неки из племена су говорили: "Ово је као да смо хришћани." "Ми нисмо хришћани", рекао свештеник, "ми само верујемо у Исуса и чинимо оно шта ми је Бог рекао."

Господ је наставио да их учи. Кад смо отишли у намери да им донесемо еванђеље, нашли смо дивну заједницу хришћана који су ходали светим животом са Христом.

БОГ ГОВОРИ КРОЗ ВИЗИЈЕ (УТВАРЕ)

Други начин на који Бог може да нам говори јесте кроз визије.

У Старом завету читамо (Језекиљ 1,1): "Године тридесете, месеца четвртога, петога дана, кад бејаш међу робљем на реци Хевару, отворише се небеса, и видех утваре Божје." У Новом завету читамо (Откривење 1,10-11): "У дан Господњи занех се и чух за собом снажни глас као звук трубе, који говораше: Ја сам алфа и омега, први и последњи (подвучени текст није у преводу Е. Чарнића), и што гледаш, запиши у књигу."

Више пута кад смо били спремни да идемо у неко село, нисмо знали како тамо да стигнемо. На Тимору је само неколико путева уцртано на мапама. Постоје путевци и стазице кроз џунгле. Ако нисте били на неком месту раније, биће вам веома тешко да га нађете.

Често смо се молили и Господ нам је давао визије. То је као да гледате Божју телевизију. Много пута, кроз визију, Бог би нам казао да идемо право, онда да прођемо кроз предео са дрвећем, затим да пређемо реку, итд. Ми бисмо то записали и тако смо стизали на место где смо хтели да одемо. Кад смо стизали на циљ, често смо знали колико људи има, које су њихове потребе и слично, јер нам је Господ откривао ове ствари.

БОГ ГОВОРИ КРОЗ СНОВЕ

Још један начин на који Бог говори јесте кроз снове.

У Старом завету читамо (1. Мојсијева 31,11): "А анђеоски Господњи рече ми у сну: Јакове! А ја одговорих: ево ме."

У Новом завету читамо (Матеј 2,13): "А кад они одоше, гле, анђеоски Господњи јави се у сну Јосифу и рече: устани, узми дете и мајку његову па бежи у Египат."

Некад добијамо снове од Господа, који нам говоре шта да чинимо. Морамо да схватимо да нам Бог не говори кроз све снове. После пробуђења, многи су пожелели да дођу у моју земљу да виде шта се догађа. Понекад би послали писмо да ће доћи.

Један брат је дошао у Индонезију 1967. године. Нека сестра је саљала да ће он доћи. Видела је његово лице и тачан датум када је требало да стигне. Био је то господин Г.Т. Бастин из Вестфилда, из Индијане у САД.

ПРОРОШТВО ОД БОГА

Четврти начин на који Бог говори јесте кроз пророштво.

Стари завет је пун пророштва, и сигуран сам да ћете то разумети.

У Новом завету читамо (Дела 21,10-11): "пошто смо се ту задржали више дана, дође из Јудеје један пророк по имену Агав, те нам приђе, узне Павлов појас, свеза своје ноге и руке, па рече: ово вели Дух Свети: човека, чији је ово појас, Јудеји ће у Јерусалиму свезати и предати у руке многобожаца."

Пре него што сам дошао у Америку Господ је дао једном брату пророштво за мене: све детаље мог пута и шта је требало да чиним. Записао сам то у бележницу и поступао по томе. Већи део овог пророштва се испунио до времена кад се ово пише, а остало очекујем да се испуни.

На пример, имао сам само једну повратну карту од Соеа до Хјустона у Тексасу, САД. А овај брат је пророковао и рекао да ћу ићи у Европу и Израел. Мислио сам да је то немогуће. Али сада, слава Господу, у повратку за Сое ићи ћу преко Европе и Израела.

ТИХИ НЕЖНИ ГЛАС

Бог такође говори тиим и нежним гласом.

Свети Дух је тај који говори нашим мислима. То је веома тешко објаснити речима.

Највише хришћана је доживело да им се Бог обраћа баш на овај начин. Ти просто осећаш изнутра шта треба да урадиш. Ово осећање је најчешће независно од нашег разумевања. Ако се осећаш неугодно или као да те нешто притиска, то је ђаво. Исусово вођство никада не присиљава. Он даје свој мир.

БОГ ГОВОРИ КРОЗ СВОЈУ РЕЧ

Бог такође говори кроз своју реч у нашем свакодневном размишљању. Сваки хришћанин треба да чита Библију свакодневно и да дозволи да му Бог говори. Али сматрам да нико не сме да употребљава Библију као књигу за предсказивање судбине.

Више пута у току нашег посвећивања Господ ће ставити реч, стих или поглавље у наше срце као вођство од њега или за потврђивање његове воље. Господ ми је дао многе стихове кад сам напустио кућу да бих дошао у Америку. Једном је то било

из Откривења 3,8-10: "Знам твоја дела. Види, учинио сам да су пред тобом отворена врата која нико не може да затвори; јер ти имаш мало моћи, па ипак си сачувао моју реч и ниси се одрекао мога имена. Зато што си сачувао моју реч о стрпљивости, и ја ћу сачувати тебе од часа искушења, који ће доћи на сав свет, да искуша оне што станују на земљи."

Након што ми је Господ казао да дођем у Америку, све је изгледало немогуће. Никад нисам покушавао да сам утирем пут, већ сам чекао да Он отвори пут. Прочитали сте о томе у једном од претходних поглавља.

ВОЂЕЊЕ ОКОЛНОСТИМА

Бог нам такође говори и кроз околности.

Много пута Бог не говори другачије, већ само подеси околности тако да нема другог начина да се иде. Морамо ићи тим путем. У Причама 3,6 читамо: "На свим путевима својим имај га на уму, и он ће управљати стазе твоје."

Бог жели да га имамо на уму у свим ситуацијама које нас задесе. Он може да окрене сваку ситуацију на наше добро. Библија нам каже у Римљанима 8,28: "А знамо да Бог све помаже на добро онима који га љубе, који су по његовој одлуци позвани."

ПРОВЕРАВАЊЕ У ЗАЈЕДНИЦИ

Често добијамо вођство од Господа лично. Врло је важно, бар у мојој земљи, да одемо код браће и сестара из заједнице и да изложимо оно што смо чули од Бога за "заједничко проверавање."

Ми никада нисмо прихватили лично вођство као вођство од Господа пре него што бисмо поступили овако. То се врло јасно види у Делима 13,2-3: "Кад су они служили Господу и постили, Дух Свети рече: одвојте ми Варнаву и Савла за дело на које сам их позвао. Тада постише, и помоливши се Богу положише руке на њих, па их отпустише."

Бог је позвао Павла и Варнаву да проповедају, али они то нису учинили све док Господ то није рекао заједници.

Ово је сигуран начин. Лично вођство је дивно, али треба да се изнесе пред заједницу. На овај начин Бог нас учвршћује да не бисмо отишли странпутицом и да не бисмо погрешно разумели његову вољу. Ово ће нас такође одржати у понизности. Постоји једна стварна опасност када ти Бог говори. Ти можеш рећи: "Нико ми више није потребан."

Онда је ђаволу врло лако да те одвуче и да залуташ, и као резултат, твој живот неће бити плодносан за Исуса.

16. ПОЗИВ ГОСПОДА ИСУСА

Када сам био у библијској школи у Индонезији, разговарао сам са братом који је похађао четворогодишњи семинар. Питао сам га који је био мотив да се нађе у теолошкој школи у нашој престоници. Рекао ми је да је он пошао у школу због тога што је желео да иде на универзитет. Поднео је молбу да иде на универзитет, али су га одбили. Покушао је да студира економију и нису га примили. Најзад је покушао да се упише на теологију и тек онда су га примили.

"Ускоро ћу завршити, и бићу пастор велике цркве и тако ћу добијати новац", рекао је он. "Заиста, мислим да нема много разлике између неког универзитета и библијске школе. Ако пдеш на универзитет радиш за државу и обично добијаш доста новца, а ако одеш у библијску школу постанеш пастор цркве, такође имаш новац, и то је главни разлог што се налазим овде у школи."

Постоје многи који иду у библијске школе и на семинаре погрешних мотива. Многи иду јер је то последње уточиште, то је једино место где могу ићи. Они мисле да је, пошто их је декан примио у школу, то воља Божја.

За Господњег слугу то је више од пријема у школу. У Римљанима 1,1-5 Павле каже: "Павле, служитељ Христа Исуса, позван за апостола, одређен за еванђеље Божије, које је Бог унапред обећао преко својих пророка у Светим писмима, а које говори о његовом Сину, по телу рођеном из Давидовог потомства, по Духу светости постављеном за Сина Божијег у сили – од ускрса из мртвих, Исусу Христу Господу нашем. Његовим смо посредством добили благодат и апостолство да за његово име приведемо послушности у вери све народе. "

Павле је знао да му је привилегија поклоњена од Бога да као апостол проповеда вест спасења незнабошцима и Јеврејима, није била та да би стварао новац или велико име. Не, то је био нарочит позив од Господа Исуса Христа. У Галатима 1,1 Павле понавља оно што је рекао и Римљанима: "Павле, апостол не од људи, нити посредством неког човека, него посредством Исуса Христа и Бога Оца који га је васкрсао из мртвих."

У овој, као и у осталим посланицама, Павле врло одређено пише да је за апостола био позван посебно и да му је ту службу дао Бог. Захваљујем Богу јер смо чули Божји позив и знамо да Бог има дивну сврху за нас, и што смо на правом путу.

Врло је опасно да неко пође у библијску школу а да не зна своју сврху и да није чуо Божји позив у свом животу. То је играње са животом.

Био сам у библијској школи прошлог месеца и тамо сам разговарао са неким студентима. Питао сам их: "Зашто сте дошли у ову велику институцију?" Неки су одговорили да су дошли да виде шта Бог жели да чине и да верују да ће их Бог упутити.

Неки су рекли: "Зато што су моји родитељи били овде и ја волим ово место."

Ја не верујем да су ово разлози да се иде у библијску школу. Верујем да ако неко иде у библијску школу мора да зна зашто је ту. Он мора да има одређен и јасан позив. Ако то нема, после неколико година проведених у библијској школи, све припремање и учење неће му ништа вредети.

Кад идеш у школу са посебним позивом, знајући шта Бог жели да радиш, моћи ћеш да се правилно спремиш за сврху коју Бог има за тебе. Ово је моја молитва за младе који ће читати ову књигу. Немојте да се тек надате да ће вас једног дана упутити у одређеном правцу, него тражите и сазнајте Божју дивну сврху за ваше животе.

НЕБО ИЛИ ПАКАО

Сећам се, пре пробуђења, све што смо чинили била је игра погађања. Кад би ме људи питали да ли ћу отићи у небо ја сам говорио: "Мислим да хоћу, бар се тако надам."

Онда би питали: "У реду, а шта је са паклом?" Ја бих рекао: "Па не бих желео, али можда ћу ићи тамо, а то не бих волео."

Живели смо на таквом месту где нисмо били сигурни и где није било сигурности. Нисмо били на чврстом темељу.

У средњој школи неки дечак ме је упитао: "Кад умреш хоћеш ли ићи у небо или у пакао?" Помислио сам: "Можда ћу

ићи у небо, али можда нисам довољно добар." Дубоко у себи, страшно сам се плашио знајући да можда идем у пакао.

"Боље би било да смо сигурни", један од мојих пријатеља је рекао.

"Да", рекао је још неко. "Ко одавде може да нам одговори на ово?"

Био сам заиста збуњен. Онда је неко од нас рекао: "Не помињите више и заборавите на то. Чекаћемо да Исус Христос дође и да нам каже да идемо у небо, а ми ћемо рећи: слава ти, Господе, и продужићемо напред. Али, ако нам каже: 'идите у пакао', можда ћемо га славити и отићи у пакао. Заборавимо на то."

Тако смо се растали са мислима да ћемо чекати док Исус не дође. Али изјава овог брата ме је мучила током низа година. Покушавао сам ово да схватим; изгледало ми је као дивна идеја да овај брат чека на Исуса. Ипак, то ми се није допало, јер ми Исус можда може заповедити да одем у пакао.

Отишао сам у цркву и дао свој новац за мисионарски рад и молио сам се. Мислио сам, можда ћу ја бити мисионар, трпећу све могуће муке, и онда ће Исус да ми каже: "Мел, иди у пакао." О, мислио сам, то би ме заиста разочарало.

Рекао сам: "То је страшно. Боље би било да сада знам где ћу да одем после овог живота."

С друге стране, даље сам размишљао, можда Исус жели да идем у небо. Ако овде следим своју властиту вољу чинећи оно што желим а Исус ми једног дана каже да идем у небо, то ће ме смртно препастити. И ја ћу казати: "Господе, живео сам самовљно толико година на овој земљи, како можеш да ми дозволиш да уђем у небо?" Нисам желео да на овај начин одем у небо.

Бринуо сам се седам година. Једног дана сам рекао: "Објасни ми, Господе, где идем после овог живота. Ако ми кажеш да идем у небо, ја ћу одсад живети за небо. Ако ми кажеш да ћу ићи у пакао, ја ћу одсад живети за пакао. Ипак, Исусе, хоћу да будем сигуран."

Лако је умрети за Христа, али мислим да је мало теже живети за њега. Живети за Христа дуго година заиста је тешко.

Рекао сам Господу: "Ако би ми и дао сигурност и открио ми где ћу ићи после овог живота, ја бих живео за тебе."

Око седам година касније, Господ је почео да отвара моје очи и да ми у Библији показује да постоје сигурност и нада за мене – да ћу отићи у небо једнога дана.

Година 1965. била је најдивнија година у мом животу. Било је то онда када сам примио Исуса за свог личног спаситеља. Рекао сам Исусу: "Желим да се покајем од мојих греха и од мог сопственог пута. Желим те, Исусе, дођи у моје срце и буди мој Господ и мој цар." Онда сам певао: "О, срећан дан, о срећан дан, кад је Исус моје грехе опрао." Ова песма је од тог дана постала моја лична песма. Била је то песма из дубине мог срца, јер сам коначно знао – моје име је записано на небу.

ОПОМИЊАЊЕ ГРЕШНИКА

Сећам се једног дана, док сам читао Библију у кући мојих родитеља, дошао сам до Језекиља 33,8-9: "Кад кажем безбожнику: Грешнице, погинућеш; а ти не проговориш и не опоменеш безбожника да се прође пута својега, тај ће безбожник погинути за своје безакоње, али ћу крв његову искати из твоје руке. Ако ли ти опоменеш безбожника да се врати са свога пута, а он се не врати са свога пута, он ће погинути за своје безакоње, а ти ћеш сачувати душу своју." Кад сам прочитао ове библијске стихове, Господ је почео да говори мом срцу врло јасно.

"Ти си спасен, примио си ме за свог личног Спаситеља," рекао ми је Господ. "Одсад ћу те поставити за стражара над твојим ближњима док си жив. Ако буду живели по својој властитој вољи и умру због своје злобе а ти их не опоменеш за грехе у њиховим животима, ја ћу њихову крв тражити из твоје руке."

Сећам се како сам био љут кад сам разумео ове библијске стихове. Бацио сам Библију, изашао сам напоље и рекао: "Боже, да будем искрен, не свиђају ми се ови стихови."

Господ ме је упитао: "Драги мој, зашто?"

Рекао сам: "Јер је то глупо. Зашто да тражиш крв друге особе из моје руке? Ако тражиш моју властиту крв, захтевај од мене, то је моја лична грешка, и то могу прихватити. Али ако

због неке друге особе и њене погрешке то тражиш од мене, не могу да се сложим са тим."

Касније сам у једном хришћанском часопису прочитао чланак који је написао др А.Б. Симпсон. Он је размишљао о овим стиховима и ја сам одгурнуо часопис због тога што сам био љут. Нисам могао да разумем како Бог може тако нешто да захтева од нас.

Стајао сам напољу око пола сата, и Свети Дух се покренуо и деловао у мом срцу, и поново сам био добро. Помислио сам, у реду, ући ћу унутра и погледаћу тај часопис да видим шта тај Симпсон каже. Стигао сам до средине чланка, кад сам угледао те стихове. Подигао сам часопис и прочитао чланак поново, али нисам могао да се сложим са тим. Ипак, Свети Дух је наставио да ми изнова говори. Ја сам говорио: "Не слажем се, не слажем се, не слажем се!" Али чланак ми је говорио све док нисам сасвим одређено одговорио на ово питање из Библије.

Библија каже да ако их опоменеш, и ако они умру због свог злог пута ти си ослободио своју душу. Симпсон описује велику привилегију коју је Господ дао спасенима, да носе еванђеље својим ближњима. Отад сам говорио: "Ако је ово обавеза хришћана, Господе, ако ја као хришћанин треба да проповедам еванђеље да бих себе ослободио крви других људи, онда ћу проповедати еванђеље."

Почео сам да говорим Господу: "О Исусе, оспособи ме за проповедање еванђеља." Али нисам могао, јер нисам волео душе, народ, ни Господа. Хтео сам да побегнем – да ослободим себе од онога што је Библија говорила да Бог тражи из моје руке.

Затим је Господ почео да отвара моје очи пред чињеницом да немам добар мотив за проповедање еванђеље. Павле каже у 2. Коринћанима 5,14 да постоји само један мотив: "Јер Христова љубав нагони нас..." Другим речима, љубав Божја у нашим срцима присиљава нас, нагони нас, оспособљава нас и овлашћује да идемо за њега.

Коначно ме је Господ ослободио мојих погрешних мисли и почео да излива своју љубав у моје срце. Онда сам почео да молим Господа за његово вођство, јер нисам био тако сигуран где жели да проповедам о њему.

ДОКТОР МЕДИЦИНЕ У РУСИЈИ

У то време, примио сам стипендију из Русије да се припремам за лекара у Москви. Сви из моје породице желели су ово, и ја сам то сам волео, јер ако си у једној азијској земљи лекар ти си веома богат човек. Лекари живе веома добро.

Бићу лекар, мислио сам, јер сам имао ову стипендију у Русији. Почео сам да захтевам од Господа да ми дозволи да одем у иностранство да студирам. Онда је Господ почео да ми говори кроз његову Свету реч, и почео сам да се осећам нелагодно, јер ме је он желео за свог слугу.

"Господе, ако ми дозволиш да будем лекар даваћу ти новац", рекао сам. Господ ме је упитао: "Колико ћеш ми давати?"

"О, десет посто, или нешто слично томе."

"Не, ја не желим твој новац."

"Боже, можда десет процената није довољно, како би било двадесет посто?"

"Не, чак ни двадесет посто није довољно. Ја не желим твој новац."

Поново сам рекао: "Да ли би ми дозволио за педесет посто? Проповедаћу еванђеље мојим пацијентима, а даваћу теби педесет посто. Није ли то дивно?"

"Не, ја желим да ти будеш потпуно мој слуга."

Рекао сам му: "Господе, то је лудост. Ти си дозволио другима да буду лекари и они ти дају новац за мисијски рад, и то је дивно. Зашто не дозвољаваш мени?"

Онда сам рекао: "Шта мислиш о шездесет или седамдесет процената? Ја задржавам само тридесет процената. Боље је да прихватиш ову понуду, Исусе. Треба боље да размислиш о овоме, јер је то стварно жртвовање."

"Не, драги мој, ја не желим твој новац, ја желим тебе", Господ је поново рекао. У реду, помислио сам, стварно је добро што ме Господ жели. Најзад сам рекао: "У реду, Господе, то је добро. Ја ћу се предати теби. Али желим да будем сигуран. Дај ми неко јасно виђење да желиш да будем твој слуга, јер,

Господе, велика је шанса то што су Руси дали да идем у Москву да учим да будем лекар."

Ускоро после овога, у ноћи 28. маја 1965. године, почео сам да се молим Господу: "О, Господе, дај ми дефинитиван одговор. Ако будем разумео твој одговор и твоју реч, потпуно ћу се предати теби. Не желим да се нађем на погрешном месту и морам да знам твоју вољу. Господе, до сутра ујутру потребан ми је одговор."

И он је одговорио. Око пет сати ујутру, пробудио сам се и хтео сам да устанем из кревета. Али врло снажна сила гурала ме је назад у кревет. Чудио сам се шта се то са мном догађа. Сетио сам се како ми је мајка говорила да постоје људи које муче ђаволи. Понекад демони муче људе у сну све док се муком не пробуде. Помислио сам да ме можда демони притискају и молио сам се: "О Исусе, ако је ово демон, помози ми." И док сам се молио Господ ми је дао визију. Видео сам себе доле. Стајао сам код неке зграде. Изненада, видео сам крст који се спуштао с неба и неколико дечака и девојчица како се играју испред мене. Видео сам руке како благосиљају децу и помислио сам како изгледа као да Исус благосиља децу. Онда се крст окренуо, и био је човек испред крста, али није био закован за њега. Стајао је испред. Гледао сам у ноге и у беле хаљине. Кад сам погледао у лице, срео сам најдивнији поглед који сам икад видео. Видео сам очи, а из тих очију долазила је дивна и врло јака љубав. Нисам могао да поднесем тај поглед, већ сам клекнуо, загрлио сам ноге и казао сам: "О Исусе, ја желим да ти служим, али не знам како да то учиним." Онда је нежан глас проговорио: "Не брини. Ја ћу уредити пут за тебе."

Тада сам знао да ми се Господ Исус Христос лично показао и да ми је упутио дефинитиван позив да му служим. Онда се визија изгубила и ја сам устао. Знам да је Господ одговорио на моје молитве те ноћи и рекао је: "Ја те сад позивам да будеш мој слуга."

Тада сам потпуно предао мој живот Исусу Христу, и напустио сам идеју о одласку у Москву како бих постао лекар. Почео сам да идем од села до села и да проповедам еванђеље.

Не мислим, док ти говорим о овоме, да ти је потребна посебна визија да спознаш Божју вољу за свој живот. Оно што

мислим јесте да ти треба сигурност. Можда ће кроз визију, или кроз реч Божју, или док неко проповеда реч, доћи позив за тебе. Он може доћи на много начина. Али мораш да чезнеш за сазнањем да те је Бог позвао за нарочиту сврху.

17. ПРВО У ЦУНГЛУ

Права пробуда увек доноси прогонство. Библија каже: "Блажени сте кад вас нагрде и успрогоне и набеде сваким злом лажући мене ради. Радујте се и кличите, јер је награда ваша велика на небесима; јер су тако прогонили пророке који су били пре вас." (Матеј 5,11-12)

Сад када се враћам кући, знам да ме чекају многе тешкоће – нарочито од оних који су на већим положајима – због зависти. Многима се не свиђа оно што Бог чини кроз друге животе. Бог ме је на много начина благословио – у невољи сам свакако.

Славим Господа што могу да сведочим о њему. У Луки 6, Господ каже да ако вас свет заволи припадате свету, али ако нисте од света, они ће вас мрзети. У историји хришћанства можемо да видимо да су они који су га стварно љубили и хтели да га слушају били прогоњени. У Луки 6,26 читамо: "Тешко вама кад сви људи о вама лепо говоре; њихови очеви су тако чинили лажним пророцима."

Ако вас сви који су од света хвале, забрините се и боље погледајте шта чините.

Морате схватити да није на целом Тимору сладак мир. Сећам се кад смо били у граду Нунхила да проповедамо. Док смо се молили пре службе, Господ нам је рекао да ће око четристо људи доћи у цркву те ноћи у намери да нас убију.

Бог нам је такође рекао да се не бринемо, него да наставимо даље и да певамо, да се молимо и да проповедамо еванђеље. "Ја ћу вас заштитити", обећао је.

Те ноћи око четристо људи се окупило око цркве носећи ножеве, мотке и друго оружје. Имали су и флаше са бензином и хтели су да запале цркву. Викали су и говорили свакакве ужасне ствари.

Наша прва помисао била је да истрчимо и закључамо врата, али је Господ рекао да их оставимо отвореним.

Хтели су да упадну у цркву, али нису могли унутра. Као да су анђели стајали пред вратима.

Један човек је имао нож који ми називамо крис. Ставља се отров на врх и ако сте закачени таквим ножем умирате врло

брзо. Његов задатак је био да уђе у цркву и да нас поубија, али Господ га је збунио и он је само ходао у круг и потом испустио нож. Онда је изашао напоље, а ми смо само седели и хвалили Господа.

Један полицајац у граду управо се враћао са посла. Било је близу једанаест часова. Док се возио марицом кући, приближио се раскрсници. Помислио је: "Ако скренем десно, ићи ћу кући, ако скренем лево, отићи ћу у цркву. Пре него што је прошао раскрсницу Господ му је рекао да скрене лево и да иде у цркву. "Моје слуге су тамо у опасности", Господ му је рекао.

Полицајац се упитао: "Шта је то што чујем? Тако сам поспан. Само желим да идем кући." Дошао је до раскрснице и покушао да скрене удесно, али и поред покушаја, кола су сама скренула улево. Верујем да је ово једини пут у читавој човековој историји да се овако нешто догодило. Полицајац се преплашио.

"Шта није у реду са овим колима?", запитао се.

Глас му је одговорио: "Ти идеш у цркву, а не кући!"

"Боже, ако ми ти говориш, ти мораш управљати овим колима, јер ја не знам о којој цркви говориш и где треба да идем", рекао је он. Само је ставио руке на управљач и ногу на гас. Господ је почео да управља колима лево, па десно, и тако даље, све док није стигао до цркве у којој смо ми били на муци.

Кад је полицајац стигао до цркве, одмах је наредио целој нашој групи да уђу у кола. Маса напољу је помислила, ово је одлично, полицајац ће их одвести у затвор, тако да су се одмакли и дозволили групи да безбедно прође до кола.

Маса је чак клицала кад су кола прошла, јер су мислили да идемо у затвор. Није им ни пало на памет да нас тај полицајац вози на сигурно место.

Једном приликом мој зет је био у селу Беле. Ово је било паганско село. Народ је одбијао да прими еванђеље. Једног дана, док је проповедао, узели су камење да га убију. Каменице су летеле према њему као киша, али кад су стизале на око метар испред њега падале су на земљу као да су ударале о камени зид. Ни једна једина стена га није дотакла.

Пагани су били пренеражени, и многи су упознали Господа Исуса због овога. Опет и изнова гледали смо како нас Господ штити.

УБИЈЕН ЗА ИСУСА

Колико ми је познато, само један брат је био убијен за Исуса.

Ишао је у неко паганско село да сведочи за Исуса. Кад је почео да им говори еванђеље, одбили су да га слушају. Зато је одлучио да иде у друго село. Осморица пагана пошли су да му покажу пут.

Када су стигли до усамљеног краја обраслог шибљиком, он је рекао: "Желим да се помолим пре него што уђем у село."

Кад је подигао руке и почео да се моли они су узели велики нож и одсекли му десну руку. Наставио је да се моли, а они су му одсекли и леву руку. Молио је Бога да им опрости. Док је изговарао благослове, нож га је ударио по врату и његова глава је била одрезана – и Индонезија је имала прво мученичко погубљење за Исуса.

Једног дана после састанка у Америци, летео сам великим авионом. Ђаво је почео да ми говори: "Драги мој, ти си сада велики проповедник. Када стигнеш кући ти можеш да контролишеш групе које проповедају на све стране. Ти си једини са Тимора који је прошао цео свет. Ти си стварно велики проповедник."

Онда је Господ Исус почео да ми говори о овоме. Ово је веома опасно место. Пошто смо примили Божје благослове, и Господ нас употреби, ми постајемо пуни поноса.

У Марку, гл. 6, читамо како је Исус нахранио пет хиљада људи. После тога ученици су отишли на Галилејско језеро својим чамцима. О, како су били искушани. Од великог чуда до искушења, све у једном дану.

Господ ми се онда обратио: "Мел, ти нећеш ићи да проповедаш кад се вратиш." "Шта? Ја сам један од најбољих проповедника. Они морају да чују све о мојим путовањима и све

што си учинио за мене. Ја знам да могу да одрадим добар посао за Тебе."

Онда ми је Господ рекао: "Не, прва ствар коју мораш да учиниш је да одеш у џунглу и посетиш своју малу сестру и друге са њом. Они су много и напорно радили у џунгли за мене. Ти си се возио колима и авионима широм целе Америке. Они су препешачили стотине миља по камењу и блату за мене. Њихове ноге су уморне, рањаве и прљаве. Једина ствар коју мораш да учиниш за њих јесте да им опереш ноге. Ово ће ти помоћи да останеш понизан. Ти си обишао цео свет и велике градове, али они су остали у џунглама за мене. Нема разлике између тебе и њих."

"Мел", наставио је Он, "да сам ја данас на земљи, отишао бих и опрао бих њихове ноге. Али пошто ја нисам доле, ти си тај кога желим да привилегујем да опере њихове ноге."

Рекао сам Господу: "Да привилегујеш!? То уопште не звучи као привилегија! То је понизност. Страшно се осећам због тога."

Најзад сам схватио да би ово могла бити привилегија. Бог ми је рекао: "Место понизности и кротости је стварно место благослова." Чврсто сам одлучио да послушам, јер је то најсигурније место, место понизности.

"Да", Господ је рекао: "Опери њихове ноге, изљуби их и остани на понизном месту. Док тако стојиш, моћи ћу да те употребим и дозволићу ти да поново проповедаш еванђеље у Индонезији."

КАКО ДА ПРИМИШ СВЕТОГ ДУХА

Прихватио си Исуса и очекујеш да будеш крштен Светим Духом. То је добро, јер је Исус обећао крштење Светим Духом. Можемо видети кроз живот ученика да су они живели у заједници са Исусом три и по године пре него што их је упутио да иду у Јерусалим и приме очево обећање.

Јован Крститељ је казао у Јовану 1,33 да је Исус онај који ће доћи после њега и који ће нас крстити Светим Духом. Сада ти долазиш са стварном жељом да будеш испуњен Светим Духом.

Први корак који треба да учиниш како би Господ могао да те крсти Светим Духом је да будеш сигуран да си наново рођен. Зашто? Зато што је крштење Светим Духом дано само онима који верују.

Библија каже у Делима 2,38: "А Петар им рече: покајте се и нека се свако од вас крсти у име Исуса Христа за опроштење својих грехова, па ћете примити дар Духа Светога." Дар Светог Духа је једино за оне који су прихватили Исуса Христа за свог личног Спаситеља и наново су рођени. Моли се, признај своје грехе, буди сигуран да си се покајао од њих, и призивај Исуса да дође у твоје срце одмах!

Ако ниси сигуран да је Исус твој Спаситељ, у стању си неверовања а тражиш крштење Светим Духом – сигурно ћеш примити демонског духа, или духа преваре. Због тога је важно да дођеш у стање које показује да верујеш, јер само онај који се покајао и примио Исуса као свог личног Спаситеља може бити крштен Светим Духом.

Друга важна ствар је да будеш сигуран да нема ниједног непризнатог греха у твом срцу, признај их Господу и изнеси их на видело. То ће олакшати Светом Духу да сиђе, али ђаво још увек има основу да те напада. Онда имаш две врсте духова који делују у теби. Свети Дух ће радити у теби показујући Њега, али доћи ће време када ће се и ђаво показивати лично. Свети Дух ће ти говорити и ђаво ће ти говорити, и онда ћеш бити збуњен. Пре него што ти Господ да Светог Духа он жели да будеш сигуран да не постоји ниједан неисповеђен грех у твом срцу.

Ако треба да тражиш опроштење од некога, или да вратиш оно што си као неверан украо, или да се измириш са било ким, учини то. Изврши то пре него што замолиш Исуса да те крсти Светим Духом. Ако носиш огорченост, мржњу или непраштање у свом срцу, отворио си се за духа преваре. Твој живот ће постати борбено поље између Светог Духа и ђавола, који ће се међусобно борити у теби.

Трећа тачка. Буди сигуран да нема никаквих демонских односа у твом животу. У прошлости, на пример, ако си ишао код гаталица, читао хороскопе, користио Оуија табле, призивао духове, бавио се спиритизмом, и сл., мораш се одрећи свега овога у име Исуса. Учини то одмах и моли овакву молитву: "У име Господа Исуса одричем се свих веза и односа са Оуија таблама, са хороскопима (само их набрајај по реду један по један), којима сам се бавио у прошлости. Одсад нећу чинити ништа што је у вези са овим демонским силама."

Предај заувек свој живот Исусу и захвали му за ослобођење које ти даје према речима свог обећања у Исаји 61,1 да ће се отворити тамнице онима који су заробљени.

У 2. Мој. 20,5 пише да ће Бог походити грехе отаца на синовима до трећег и четвртог колена. Библија јасно говори да оно што су наши праоци радили долази и на нас. Једноставно, моли се: "У име Исуса одричем се свих демонских веза које долазе од предака."

Слично је у овој причи. Имаш чамац и поставиш мотор на њега. Чамац је привезан ужетом за кокосово дрво на обали. И поред тога што мотор ради, не можеш да се крећеш напред, јер је чамац привезан. У хришћанском животу, ако си имао ова демонска искуства сведочења у проклетој прошлости, никада нећеш ићи напред у духовном животу. Кад Свети Дух дође, ту је сила која покреће мотор, али нема напретка. Чамац је још увек привезан за дрво. Пресеци уже одрицањем од греха и старих односа.

Четврта тачка. У Луки 11,11-13 Библија каже да ако затражимо хлеба од родитеља никада нећемо примити камење. Ако затражимо јаје никада нећемо примити шкорпију. Ако затражимо рибе, нећемо добити змије. Обећање је дато у 13. стиху: "Кад, дакле, ви као зли људи умете да дајете добре дарове

својој деци, колико ће више Отац небески дати Духа Светога онима који га моле".

Ми примамо крштење Светим Духом једино вером. Ми знамо да га имамо и можемо га имати, јер нам реч Божја то обећава. Знамо да кад молимо за Светог Духа, никада нећемо примити неког злог духа, него ћемо примити Светог Духа. Ако имамо овакво поуздање у нашег Бога можемо га молити да нас крсти Светим Духом. Сетите се да је Исус једини који ће вас крстити Духом. Многи људи греше кад се моле Светом Духу овако: "О Свети Душе, испуни ме." То је као кад бисте отишли на базен молећи се да вас вода крсти. То се никада неће догодити тако. Морамо да одемо пастору и да замолимо пастора да нас зарони у воду. Исус је као пастор. Он те неће крстити водом, већ Духом Светим.

Само се једноставно моли и тражи од Исуса, сада, да те крсти Светим Духом, због тога што знаш да кад се молиш, Свети Дух ће ти бити дат.

Пошто си се молио и тражио од Исуса да те крсти Светим Духом, треба да почнеш да га славиш. Зашто? Јер сада знаш да ти Он даје силу Светог Духа. Док славиш Господа показујеш да верујеш његовој речи. Слави га зато што знаш да је он учинио оно зашто си га молио.

Ствар на коју треба да обратиш пажњу је да се људи обично људи уплаше кад треба да приме крштење Светим Духом. То је врло лако разумети. Уплашићеш се јер немаш искуства и преплашен си од онога што ће се догодити. Немој да се бринеш. Библија каже у 2. Тим. 1,7: "Није нам, наиме, Бог дао плашљивог духа, него духа силе и љубави и разборитости." Ако у себи имаш страх то није од Бога, већ од ђавола. Шта год да се догоди Бог ће се бринути за тебе. Много пута ђаво каже људима да ће примити демонску силу и народ постаје преплашен. То је главна препрека на коју многи наиђу када траже Светог Духа. Надам се да се сада више не плашите. Опустите се и верујте Божјем обећању док се молите за Светог Духа. Он ће вам дати Светог Духа.

Постоји разлика између демонске силе и силе Светог Духа. Кад те демон обузме, он те приморава да чиниш оно што он жели. Али ако смо под деловањем Светог Духа он нас никада

неће присиљавати ни на шта. Он жели да се ти сам потчиниш и драговољно предаш њему.

Кад тражиш Светог Духа у вери захваљуј Богу. Библија каже у Римљанима 12 како треба да принесемо себе на живу жртву, и да предамо цео живот... тело, душу и дух.

Кад се први пут сусретнеш са Исусом као крститељем Светим Духом, Свети Дух жели да контролише целу твоју личност; он такође жели да контролише и твоје тело.

Знаш ли шта Библија каже?

Све се животиње по шумама могу припитомити. У Мериленду сам сазнао да могу да припитоме чак и крокодила, али једино се не може припитомити старо страшило језик. Реч каже у трећем поглављу јаковљеве посланице да не можеш припитомити ово зло. Језик је као узде на коњу. Ако можеш да контролишеш свој језик, можеш контролисати цело биће, цело тело. Кад Свети Дух дође, он жели да преузме контролу над твојим језиком. Зашто? Јер када буде контролисао твој језик он ће моћи да обузда и цело твоје тело. Наш језик је толико година под контролом наших неваљалих мисли и нашег грешног срца. Као што Библија каже, оно што је у срцу излази на уста.

Али када нас Свети Дух обузме, прва ствар коју жели да учини јесте да преузме контролу над нашим opakим језиком. Дух Свети није нем, већ је он Свети Дух који жели да манифестује себе на много начина. Један од начина је кроз дар језика. Други дарови које Свети Дух жели да нам поклони су: реч мудрости, знање, веру, исцељење, корисна чуда, пророштво, распознавање духова и тумачење језика.

Свети Дух жели да употреби наше језике за Господњу славу. Бог преузима контролу над нашим Духом, он једноставно улази у наш дух и ми постајемо живи.

Библија каже у Јовану, у четвртном поглављу, да је Бог Дух и они који му се моле морају да му се моле у Духу и истини, и Бог тражи такве особе да му се моле. Зашто је потребно да обожавамо Бога у духу? Зато што када хвалимо Господа у духу он нас поправља и припрема нас да поправљамо друге (Јован 4,23-24; 1. Кор. 14,3).

Након што смо примили Светог Духа веома је важно да читамо 1. Кор. 14 и да се научимо послушности Божјем поретку.

Крштење Светим Духом је само почетак узвишенијих духовних благослова и користи. Не очекуј да Свети Дух покаже све своје дарове одједном. Док ти ходаш у Духу и он те води да служиш другима, он ће се показивати кроз тебе све више и више. Речи из Прича 4,18 постају стварност: "А пут је праведнички као светло видело које све већма светли док не буде прави дан."

МОЈА МОЛИТВА ЗА ТЕБЕ

Господе Исусе, ми ти захваљујемо што си деловао Светим Духом у нама, откривајући Исуса другим људима кроз наше животе. Хвала ти за дело Светог Духа. То није само сила, већ и љубав; није само сила и љубав, већ и поредак.

Господе Исусе, ми видимо у нашим животима како нам често недостају сила и права љубав. Славимо твоје име јер Свети Дух може да нам да ту љубав. И том љубављу да ради и открива себе међу нама све док се ти не покажеш лично у нама. На овај начин народ може да види твоју силу.

Господе, ми не желимо само да знамо о љубави и сили, ми то хоћемо да доживимо. Ми желимо да то буде део наших живота.

Помогни нам, Господе Исусе, да дођемо до крштења Светим Духом, да се крстимо у љубави и сили, и да на тај начин наши животи сијају. Онда ти можеш да употребиш наше животе да буду канали кроз које ће доћи благослови на оне који те чекају.

Млади људи наше генерације су се, Господе, окренули сексу, дрогама, алкохолу и другим пороцима, јер нису нашли љубав у својим домовима и покушавају да нађу љубав овог света. Помози нам, Господе, да им покажемо праву Божју љубав, јер је то једина љубав која задовољава. Не људску љубав, Господе, која је себична, већ твоју божанску љубав. Господе, ми желимо такву љубав у нашим срцима, и у нашим породицама, и у нашим заједницама, и у нашим црквама. Нека Свети Дух има свој пут у нашим животима. Дозволи нам да дођемо у пунину силе, и као што Библија каже, да се укореењемо дубље и дубље у љубави.

Молим за моју браћу и сестре, Господе, ако имају било какве потребе, било телесне или духовне, да ти испуниш њихове потребе. Помогни нам да ти верујемо Господе, сасвим једноставно, и да ти дозволимо да учиниш своје дело у нашим животима, и да сусретнеш све наше потребе. Захваљујемо ти се,

Исусе, јер пре него што сусретнеш наше потребе ти желиш да сусретнеш нас. Ми смо спремни, Господе, да ти предамо своје животе и да ти дозволимо да нас водиш све док не дођемо до пуних Христове у слободу Духа.

Хвала ти, Господе Исусе. У твоје име молимо. Амин!